XXVII. évfolyam, 24. szám **Ára: 1,80 Ft** 1971. június 17.

Ludas Matyi

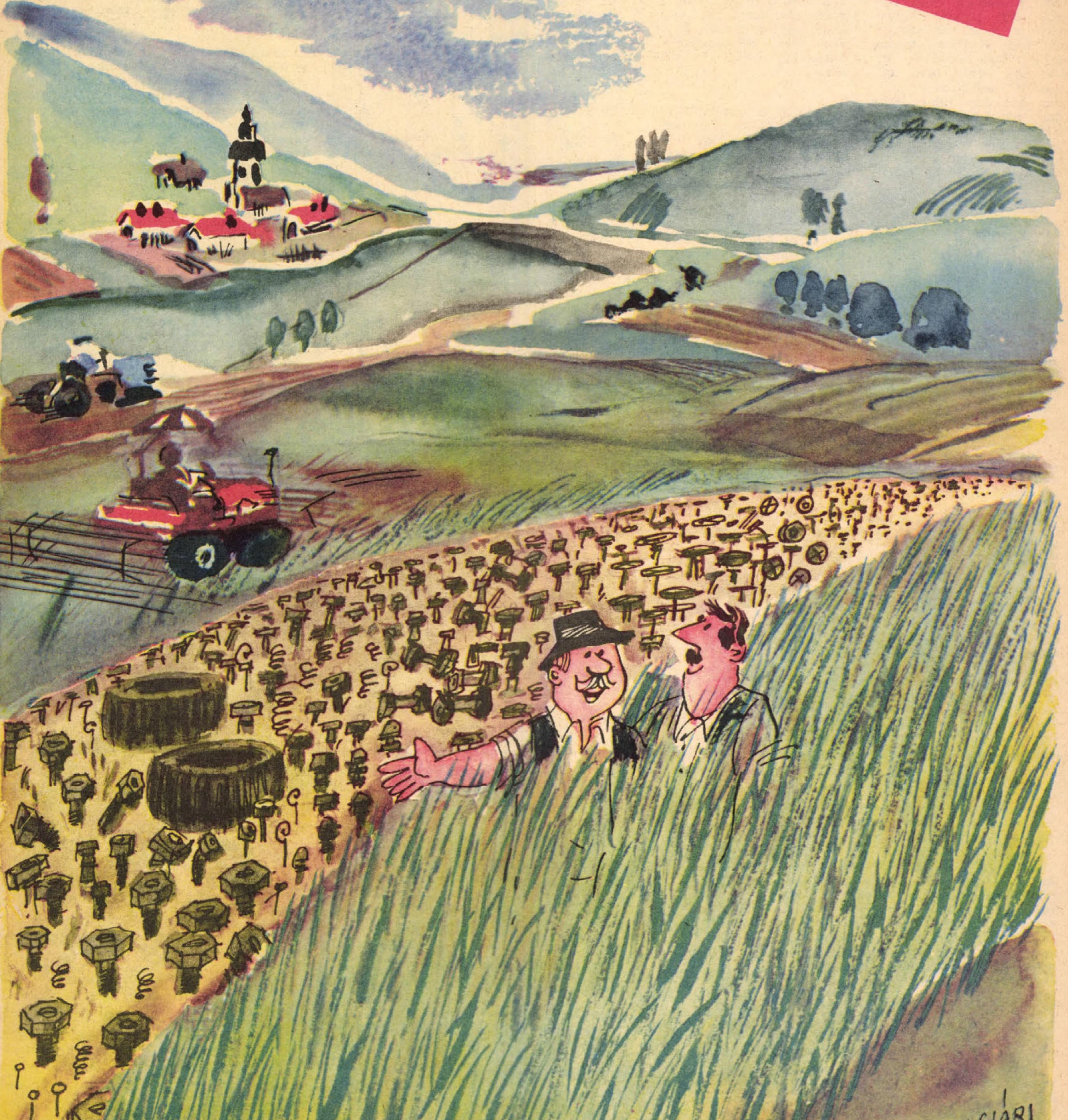

— ***Egy hektáron pótalkatrészeket vetettünk…***

Vasvari Anna rajza

KEDVES LUDAS!

TEJ ÉS VAJ

(Ésszerű javaslatok)

Bevallom, szeretek tejet inni. Normális körülmények között ugyanis e szenvedélyemnek ugyanúgy hódoltam, mint szeszes italt kedvelő embertársaim a maguk szenvedélyének. Betértem, teszem azt, a Deák téren az Anker köz sarkán levő „talponálló" tejboltba és kértem két deci tejet. Néha még hármat is! Újabban azonban közölték, hogy tejből csak fél liter kapható. Két vagy három decit csak kakaóból adhatnak.

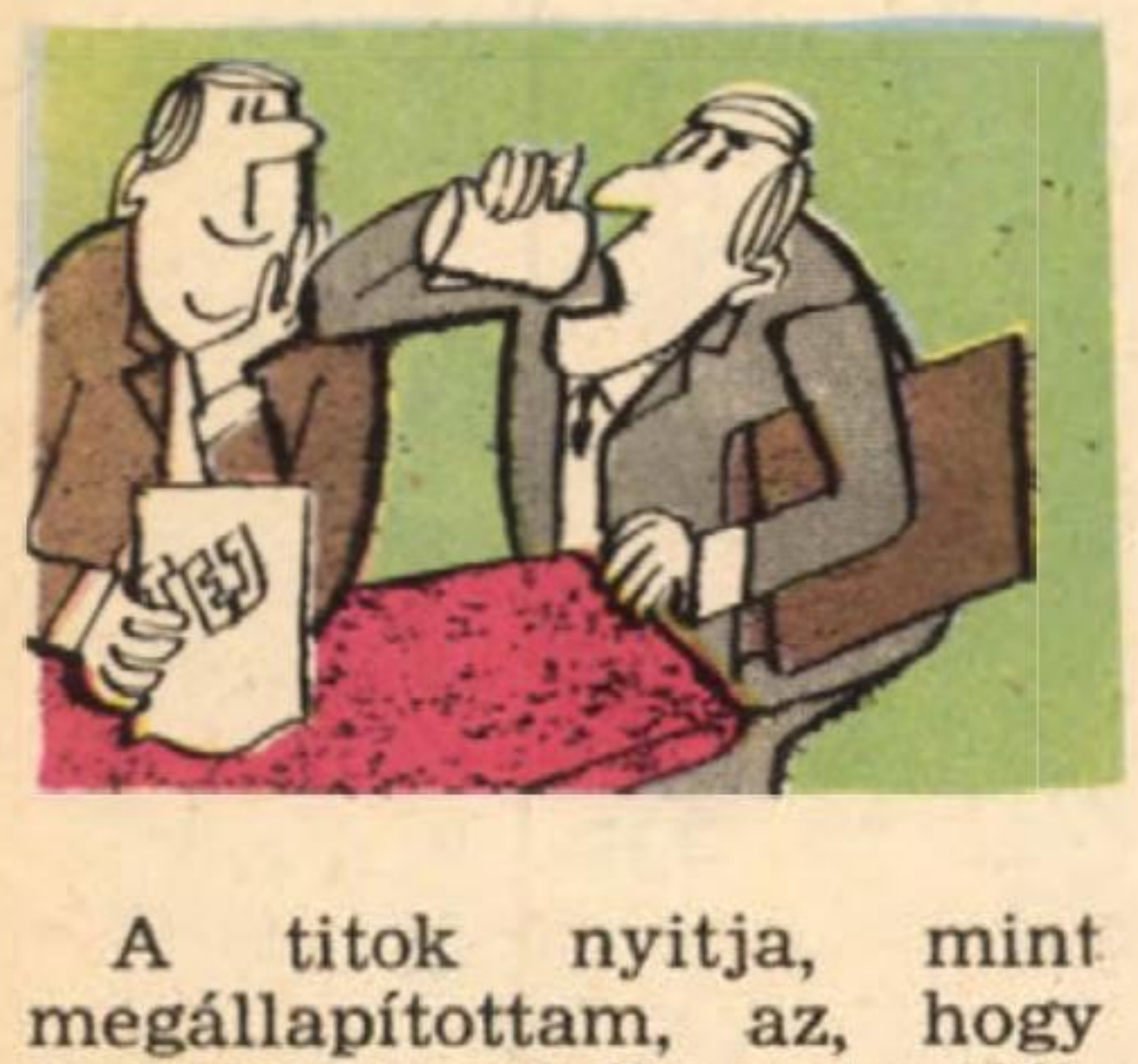

A titok nyitja, mint megállapítottam, az, hogy a tejet zacskóban tartják itt is. És ha félliteres zacskóból kitöltenek két decit, szegény elárusítónak tartania kell a zacskót, míg valaki meg nem veszi a többi három decit. Ezt pedig igazán nem kívánhatja senki.

Miután ez a probléma technikailag, úgy látszik, megoldhatatlan, javaslom a megoldást más irányban keresni: hogy a nem eléggé iszákos vendég is fogyaszthasson tejet, alakítsanak a helyszínen ideiglenes tejfogyasztó társulásokat. A társulás tagjai vásároljanak meg egy zacskó tejet, és osszák azt fel a befizetett alaptőke arányában. Én máris kezdeményezően lépek fel. Tisztelettel kérem, függesszék ki a szóban forgó tejboltban a következő hirdetést:

Keresek minden kedd és csütörtök délután 5 órakor velem társulásra lépni hajlandó egyént, aki két és fél deci tej elfogyasztására kötelezné magát. Poharat hozok.

A vajat is szeretem. Ezzel kapcsolatos igényem, ilyenkor nyáron, az, hogy otthon megfelelően tároljam. Ezért elmentem a műanyagboltba, vajtartót venni. A szívem repesett az örömtől, olyan szépet kaptam. Kerek doboz, műanyagból, fehér az alja, sötétzöld mintás a teteje. Mikor otthon felnyitottam, hogy beletegyek tíz deka vajat, a következő szövegű cédula esett ki belőle:

„KEDVES VÁSÁRLÓNK! Ezen gyártmányunkba zsíros élelmiszereket közvetlenül betenni nem ajánljuk, szíveskedjenek azt zsír át nem eresztő csomagolásba elhelyezni."

Bár a szöveg nem egészen világos, gondolom, nem a „gyártmányt" (a vajtartót) kell „zsír át nem eresztő csomagolásba" tenni — hanem a vajat. Ha az én következtetésem helyes, akkor javaslom e nyelvtanilag amúgy sem szabatos szöveg helyett a következő cédulát tenni minden vajtartóra:

„VAJTARTÓ! Vaj tárolására nem alkalmas."

A cédulát írják alá, hadd tudja a vevő, melyik cég az, amelyik ilyen körültekintően tájékoztatja:

„Hungária Műanyaggyár 2. sz. gyáregysége, Debrecen."

Kende István

ROBOG MÁR A ROBOGÓM!

A Ludas hasábjain elpanaszoltam, hogy Balkán robogómat nem tudom használni, mert a hibás alkatrészeket a szerviz nem tudja pótolni. Panaszom nyomán a Csepel Jármű és Műszaki Kereskedelmi Vállalat sürgősen intézkedett és hamarosan megérkeztek a hiányzó alkatrészek a mátészalkai szervizbe, ahol még aznap megjavították a motoromat. Most már vígan robogok a Balkánomon és nem kell többé a pályaudvaron éjszakáznom! Köszönöm mindenkinek a gyors és hathatós segítséget.

Pataki László
Győrtelek,
Tunyogi u. 4.

TEJSZÍNHAB

Pár hónappal ezelőtt még lehetett kapni az üzletekben dobozos tejszínhabot. Ha jól tudom, a Mátészalkai Tejüzem készítette. Nagyon megkedveltük, és szívesen vásároltuk. De most már hetek óta nem kapni sehol. A boltban azt mondták: beszüntették a gyártását. Ugyanakkor a BNV élelmiszeripari pavilonjában tele volt vele a pult. Bízunk benne, hogy a BNV keretében nem reklámoztak egy megszüntetett gyártmányt, s várhatjuk, hogy a kedvelt tejszínhab ismét kapható lesz a boltokban!

Orbán Aladárné
Bp. XIV., Hungária krt. 100.

CSAK RÖVIDEN!

Ötször jártam körbe a pesti áruházakat: kisdobosinget szerettem volna venni, de nem sikerült. Anynyi időm ráment a sikertelen próbálkozásokra, hogy az alatt vígan kiszámíthattam volna, hány úttörő- és kisdobosingre van szükség évente. Azok helyett, akiknek ezt kötelessége lett volna kiszámítani s a megrendelést még időben leadni az iparnak!

Dr. Kiss Józsefné
Bp. I., Attila u. 65.

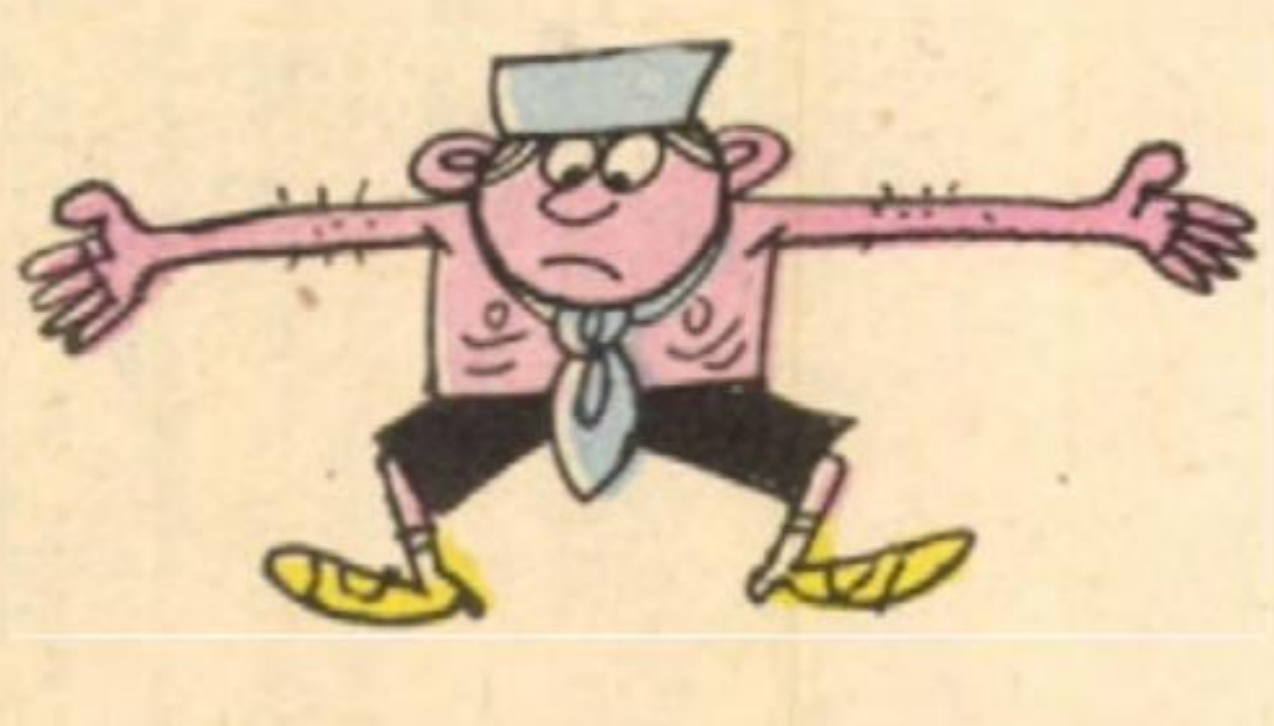

„SR—26" márkájú kerékpárt vásároltam a kisfiamnak. A váltószerkezete hamarosan tönkrement, visszavittem hát a helyi Bástya Áruházba. Onnan a hibás alkatrészt elküldték a gyártó céghez, a Csepel Kerékpárgyárhoz. Ennek két hónapja már, de még mindig nem cserélték ki a hibás alkatrészt.

Csertán Ferencné
Veszprém, Rozmaring u. 13.

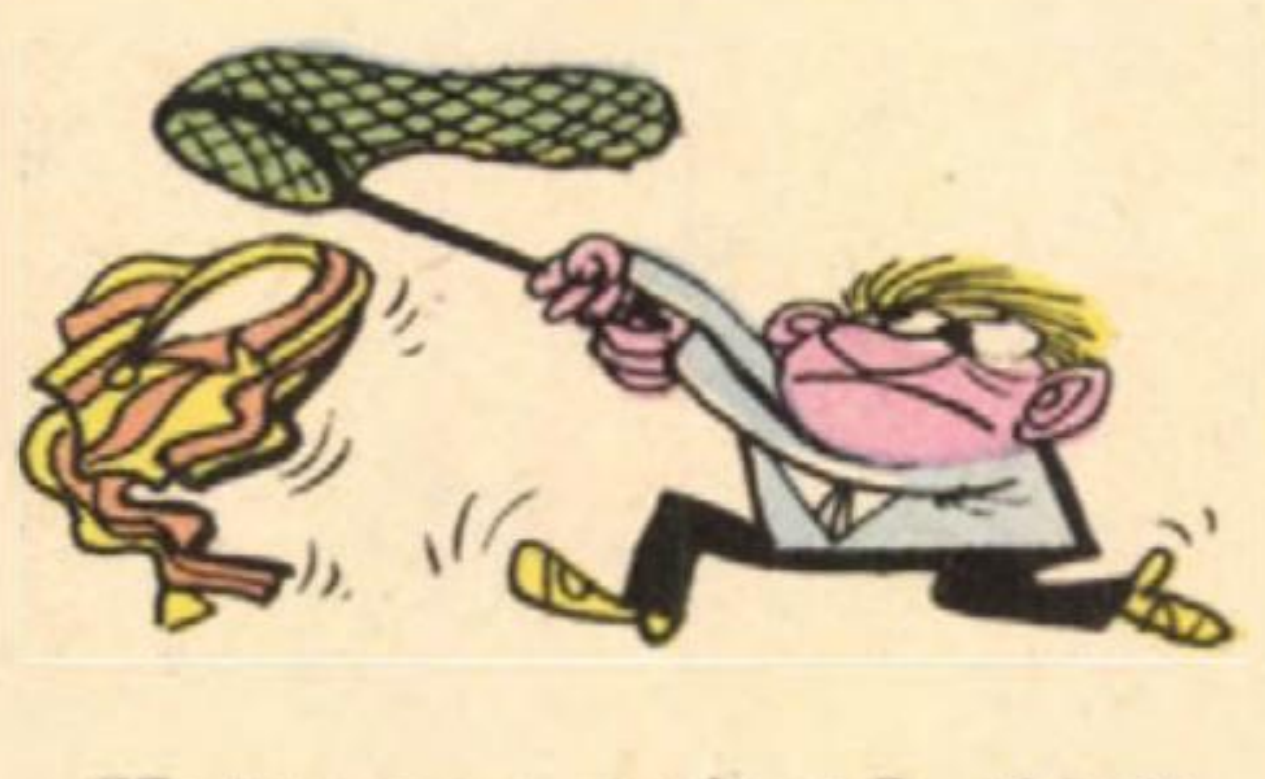

Hatvanas méretű férfipizsamára volna szükségem, de itt a környéken sehol sem kapok. Felutaztam hát érte Pestre, az Extra Áruházba, több ízben is. Pizsamát, sajnos, ott sem kaptam, csak egy biztatást: „Tessék talán a jövő héten benézni..." Mikor kaphatok vajon végre pizsamát a biztatás helyett?

Bán Sándor
Esztergomtábor,
Bocskai sor 156.

Az Édesipari Ktsz évekkel ezelőtt „Kasu" néven, 2 forintos árban, szájízesítőt hozott forgalomba. Megszerettük, mert csökkentette a nikotinéhségünket, és cigaretta helyett Kasura gyújtottunk rá. Nagy örömünkre az árát — később — 1 forint 20 fillérre leszállították. Aztán eltűnt a piacról. Nagyon szeretnénk, ha visszatérne, akár a régi, 2 forintos áron is!

A Rákosligeti Nyugdíjas Klub tagjai

Ötliteres, KV. 1-es típusú, vezetékes gázhoz használható vízmelegítőt keresek. Szeged környékét, Kecskemétet, Pestet bejártam érte, sehol sem kaptam. Írtam a gyártó cégnek egy levelet, hogy megkérdezzem: gyártanak-e még ilyet, s ha igen, mikor számíthatunk rá, hogy kapunk belőle. Sajnos, elmondhatom, nemhogy vízmelegítőt, de még csak egy pársoros választ sem kaptam!

Dr. G. P.
Szeged

A CÍMZETT VÁLASZOL

A Ludas Matyiban megjelent bírálatnak helyt adva, intézkedtem, hogy a „Souvenir bolt" és a „Sakkbolt" vezetője a „Kiváló dolgozó" címet, valamint a kétheti átlagfizetésének megfelelő jutalmat megkapja. Köszönetet mondok azért, hogy figyelmünket az e téren megmutatkozó fonákságokra felhívták. Vállalatunk most készülő kollektív szerződésének a munkaversenyre vonatkozó fejezetét ennek megfelelően korrigáljuk.

Ligeti Alajos
igazgató
Fővárosi Bútor, Hangszer, Sportszer
Kisker. V.

A hollóházi postahivatal állapotával kapcsolatos panasz jogos. A negyedik ötéves tervben új, korszerű postahivatalt kap a község. Addig is átmeneti megoldást keresünk arra, hogy a szabadban várakozó közönséget az időjárás ártalmaitól védeni tudjuk.

Albert László
ig. h.
Miskolci Postaigazgatóság

ERKÖLCSÖS ÜGYEK

①

Kedves ismerősöm, egy varrónő-kisiparos, nyugdíjba készül. Elhatározta, hogy azután is varrogat még egy keveset, s ezért kiváltja a törvények által előírt működési engedélyt. Igen ám, de az engedély kiadásához erkölcsi bizonyítványt kérnek tőle. Nem nagy ügy, legfeljebb egy-két nappal több az utánajárás, ismerősöm mégis joggal meditál ekképpen:

Ugyanazt fogja csinálni, mint eddig: varrni fog. Elsejéig mint aktív kisiparos, elsejétől mint nyugdíjas kisiparos. Azok az erkölcsi papírok, amelyeknek alapján elsejéig űzi az ipart, miért vesztik hatályukat elsejével? Csak azért, mert akkor már nyugdíjas lesz?! És ettől talán megromlanak az erkölcsei?!

②

K. L. niklai olvasónk panaszt tett szerkesztőségünknél, mert úgy érezte, korábbi munkahelyén, az Öreglaki Állami Gazdaságban, indokolatlanul vonták meg tőle a nyereségrészesedést.

Panaszát továbbítottuk a kivizsgálásra illetékes felügyeleti hatósághoz: az Állami Gazdaságok Központja Somogy megyei Főosztályához. Onnan továbbküldték az Öreglaki Állami Gazdaság központjához. Ott sem időzött sokáig a levél, továbbpasszolták ahhoz az üzemegységhez, ahol K. L. dolgozott. Onnan kaptuk meg a választ, miszerint:

„Hivatkozással megkeresésükre, értesítem, hogy Gál Lajos bérszámfejtő jól értesítette a panaszost, hogy neki nyereségrészesedés nem jár..."

A további szöveg nem fontos, csupán az, hogy a levél aláírója: Gál Lajos bérszámfejtő. Az történt hát, hogy az kapta meg a levelet, aki ellen a panasz szólt. És ő, teljesen elfogulatlanul, megállapította magáról, hogy helyesen járt el. Lehet, hogy igaza van, én nem is ezt vitatom, hanem azt, hogy a panaszok kivizsgálásának ez a módja erkölcsös-e, megengedhető-e?

(R.)

ÁTSZÁLLÁS AZ ŰRBEN

Dallos Jenő rajza

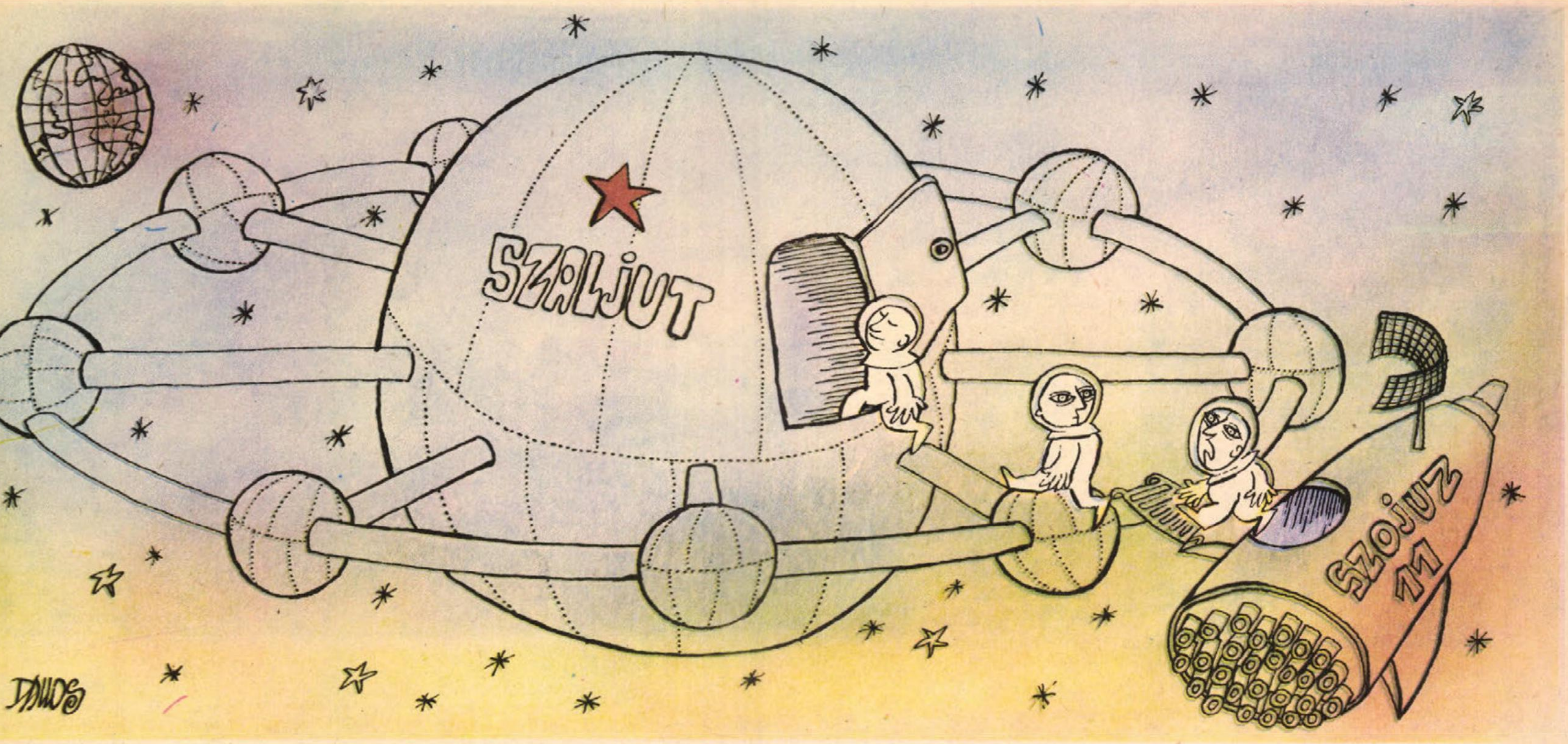

– Az űrutazást remekül bírom, de ez a költözködés kikészíti az idegeimet.

Vetélkedő-javaslatom

Nagy érdeklődéssel figyelem a „Riporter kerestetik” című vetélkedőt, amelynek az a célja, hogy új, tehetséges rádió- és televízióriportereket fedezzen fel, akik otthonosan mozognak a mikrofonok és a kamerák előtt, és a műfajon belül minden feladatot meg tudnak oldani.

A fiatalok kedvesek, ügyesek, tehetségesek, de — tapasztalataim szerint — az interjúalanyok sokkal tehetségesebbek, sokkal nyugodtabban beszélnek a mikrofonba a kamerák előtt. Az interjúalanyok szép, kerek nyilatkozatokat adnak, és nem jönnek zavarba a legravaszabb kérdések hallatán sem. Sőt! Mindent meg tudnak magyarázni, és ilyenkor fölényes mosoly bujkál a szájuk szögletében. Dobálóznak a számokkal zsonglőrügyességgel, és a körmondatoktól sem riadnak vissza, különösen akkor nem, ha csak egy szóval, egyetlenegy „igen”-nel vagy „nem”-mel kellene válaszolni. Az interjúalanyoknak nincs lámpalázuk, az interjúalanyoknak nincsenek gátlásaik, és nem zavarja őket az sem, ha egy ország nézi, hallja őket.

Javaslatom a következő: a „Riporter kerestetik” mintájára meg kellene rendezni az „Interjúalany kerestetik” című vetélkedőt. Ez a játék abban különbözne a „Riporter kerestetik”-től, hogy itt a legjobb interjúalany kapná a legkevesebb pontszámot.

A verseny során a pályázóknak felelniök kellene a riporterek kérdéseire. Namármost. Az az interjúalany, aki fölényes mosollyal, minden kérdésre meg tud válaszolni, és a szeme se rebben, ha a riporter — tegyük fel — azt kérdezi tőle: „Tud-e ön arról, hogy ebben és ebben a házban a falak repedeznek, mert önök hanyag munkát végeztek?” Ha erre a kérdésre az interjúalany nyugodtan válaszol és nem dadog, nem süti le a szemét, nem szégyenkezik, akkor a zsüri — a megadható öt pontból — hármat levon.

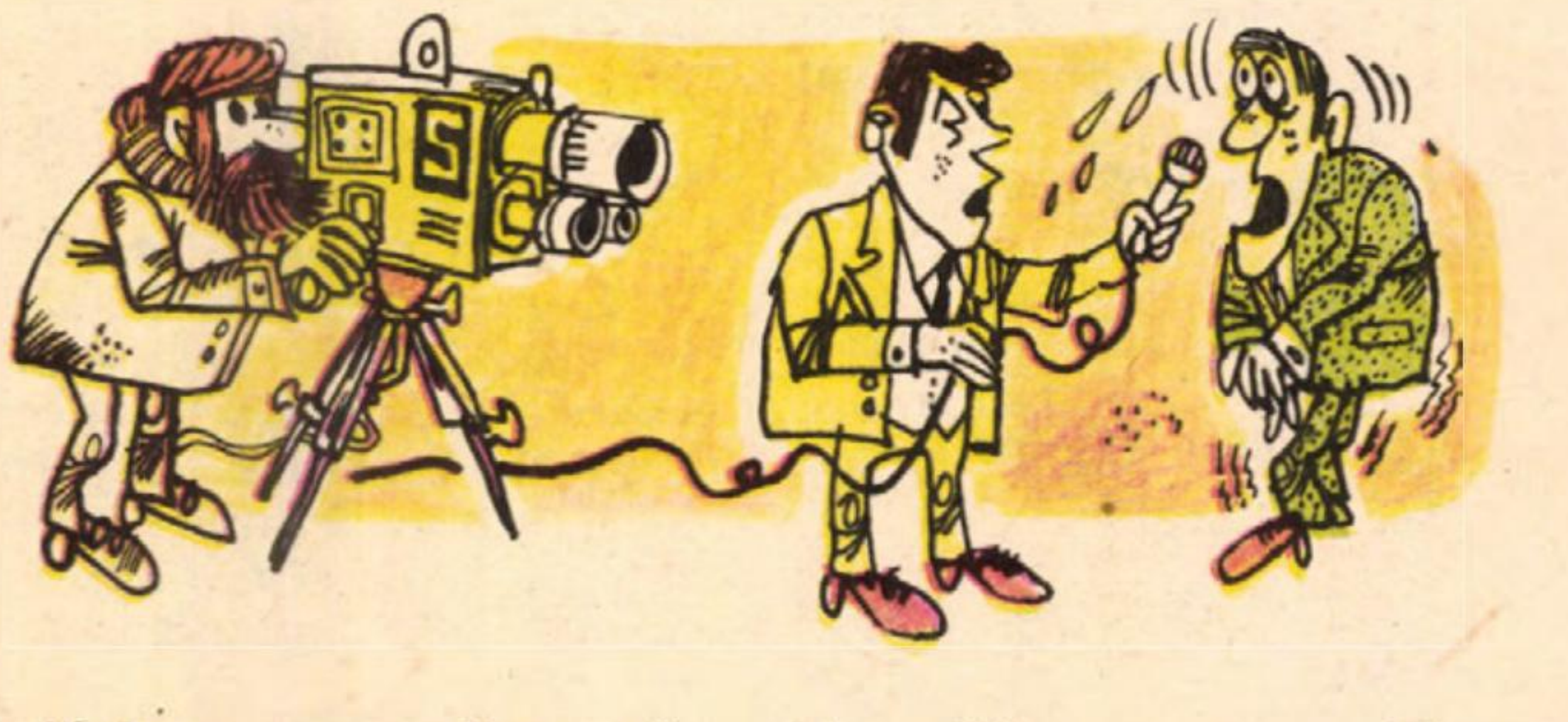

Ha az interjúalany válasz helyett szép, hosszú előadást ad a témáról, nehezen kimondható idegen szavakkal, egyetlenegy baki nélkül, és közben a riporter váratlan kérdéseire habozás nélkül válaszol, anélkül hogy egy pillanatra is elveszítené a magabiztosságát — négy pont levonás.

Az az interjúalany pedig, aki egy perc alatt bebizonyítja — „schlagfertigen” —, hogy a falak azért repedeznek, mert a lakók túlságosan hangosan beszéltek, és ezt nyugodt lelkiismerettel, arcizomrándulás nélkül elmondja az ország nyilvánossága előtt — egy pontot sem kap.

Öt ponttal jutalmaznám viszont azt az interjúalanyt, aki az előbbi kérdésre, hosszú hallgatás után, kínlódva, hebegve, verítékezve, lehajtott fejjel azt mondaná:

— Én nem is tudom... izé... bocsánatot kérünk a lakóktól... Ne haragudjon, de nem tudok be... beszélni, mert annyira szégyellem magam...

— A válasz tetszett — mondaná a zsüri elnöke. — Azért tetszett, mert X. Y. — ellentétben a többi versenyzővel — nem fölényeskedett, nem magyarázta meg a bizonyítványát, nem törekedett arra, hogy formás nyilatkozatot adjon, nem hárította másra a felelősséget, és látszott rajta, hogy irtózatosan zavarban van, még a mikrofont is feldöntötte, miközben beszélt... Megérdemli az öt pontot...

Vértessy Sándor gratulálna a versenyzőnek, mi, tévénézők pedig arra gondolnánk: végre egy interjúalany, aki nem olyan tehetséges!

Mikes György

HOSSZÚ ÉRTEKEZLET

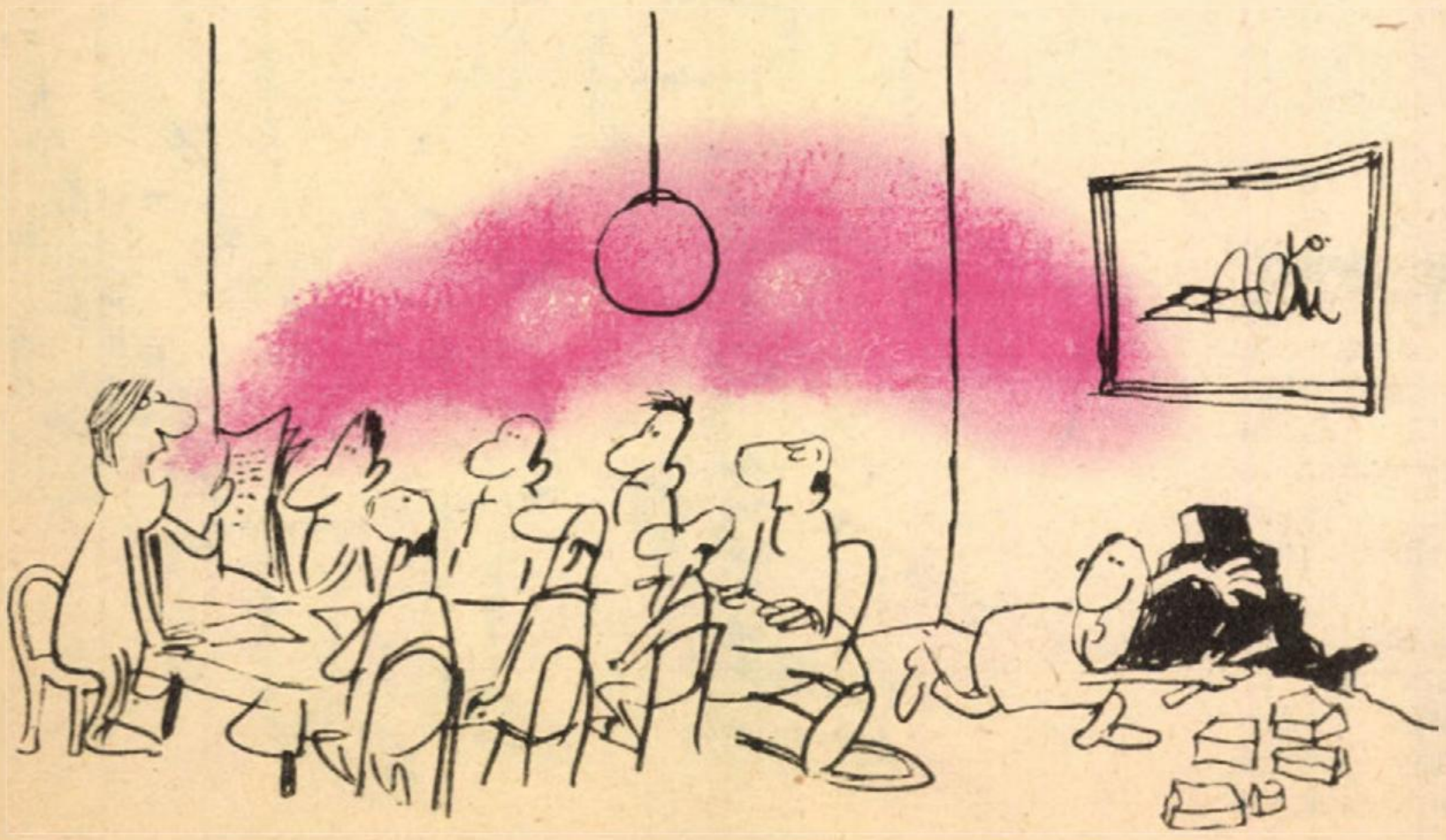

– Monte Christo is valahogy így csinálta...

A TÉVÉ HATÁSA

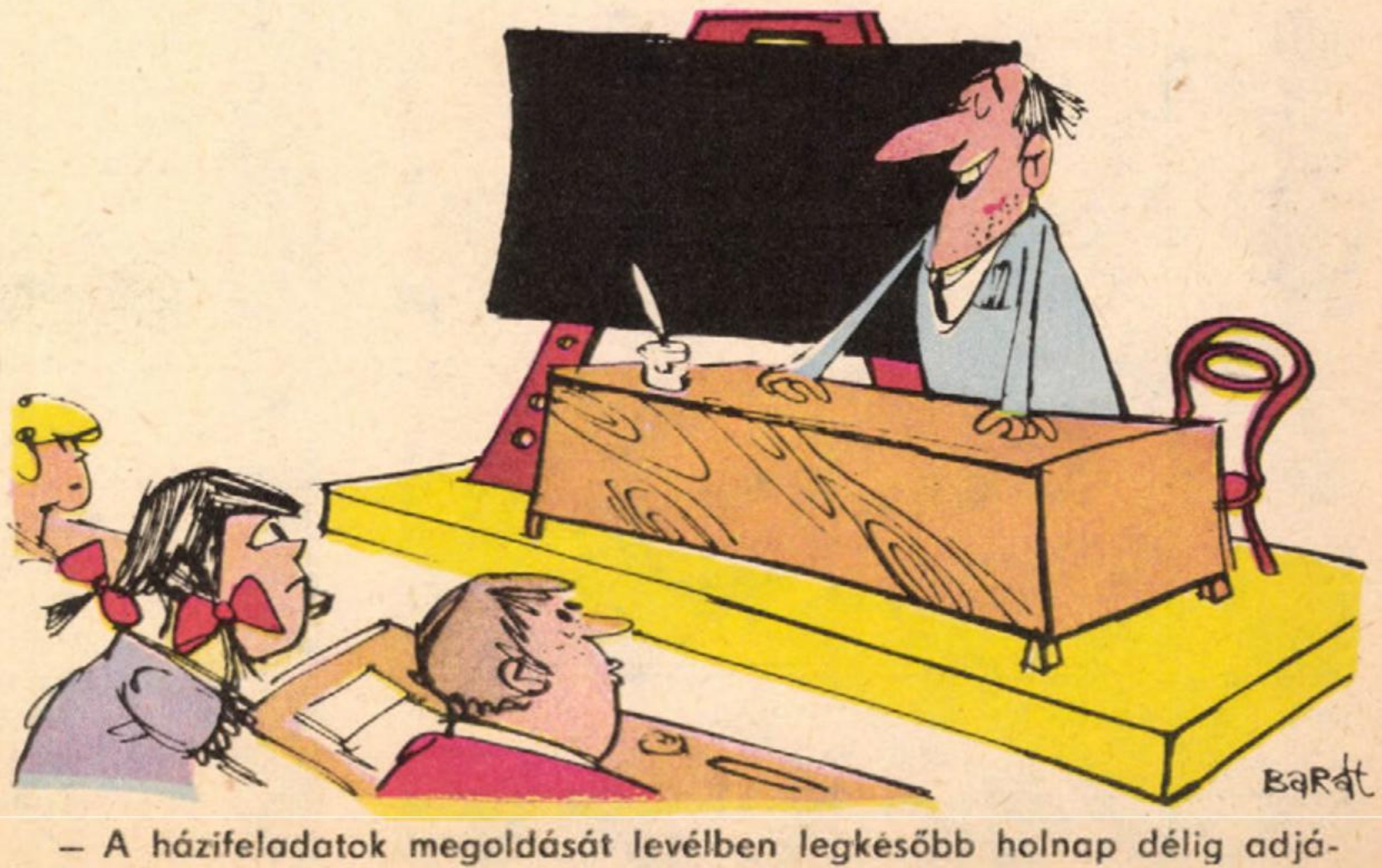

– A házifeladatok megoldását levélben legkésőbb holnap délig adjátok postára.

AGGÁLY

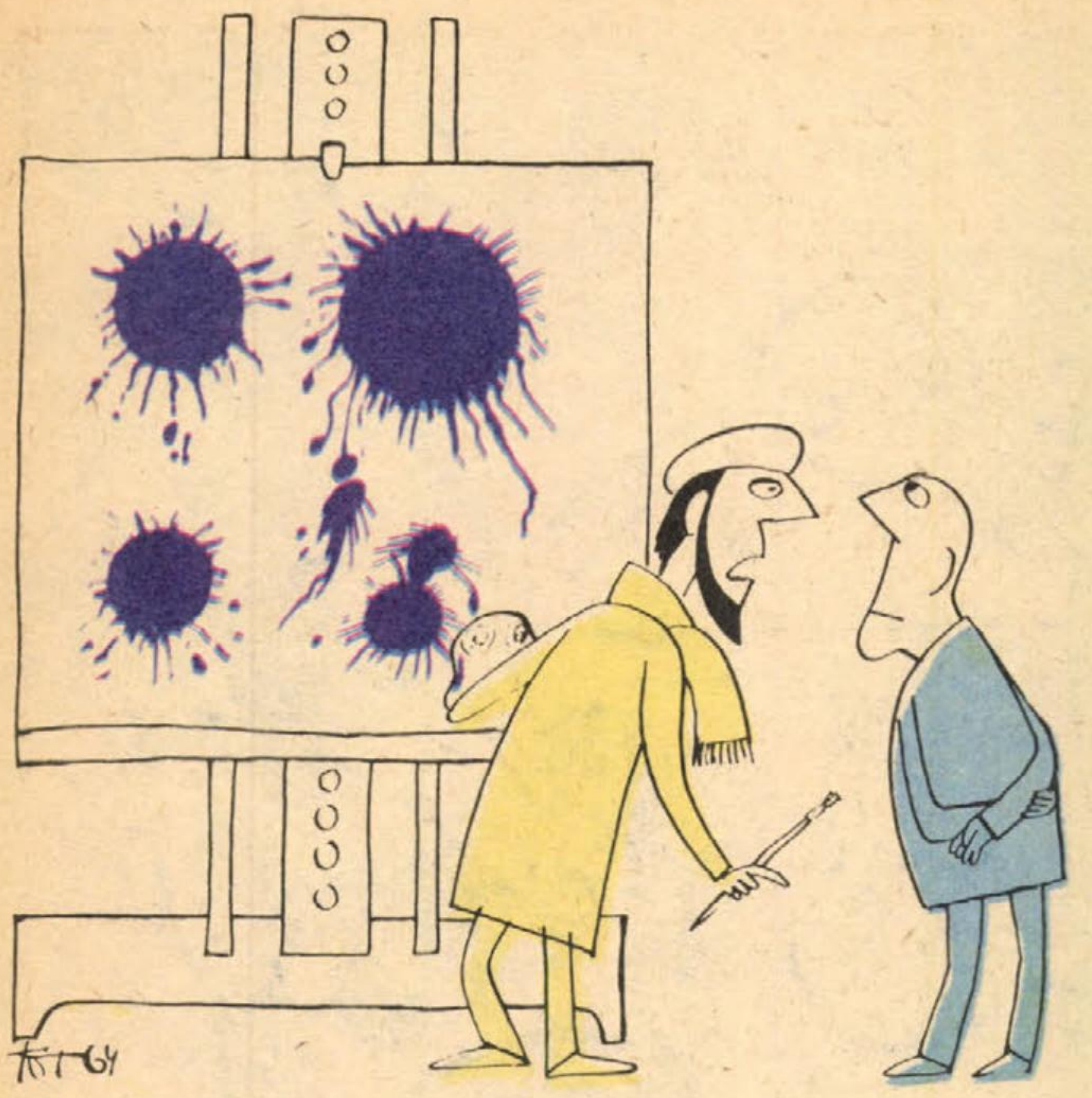

– Mondd, nem túl giccses?...

MESEAUTÓ

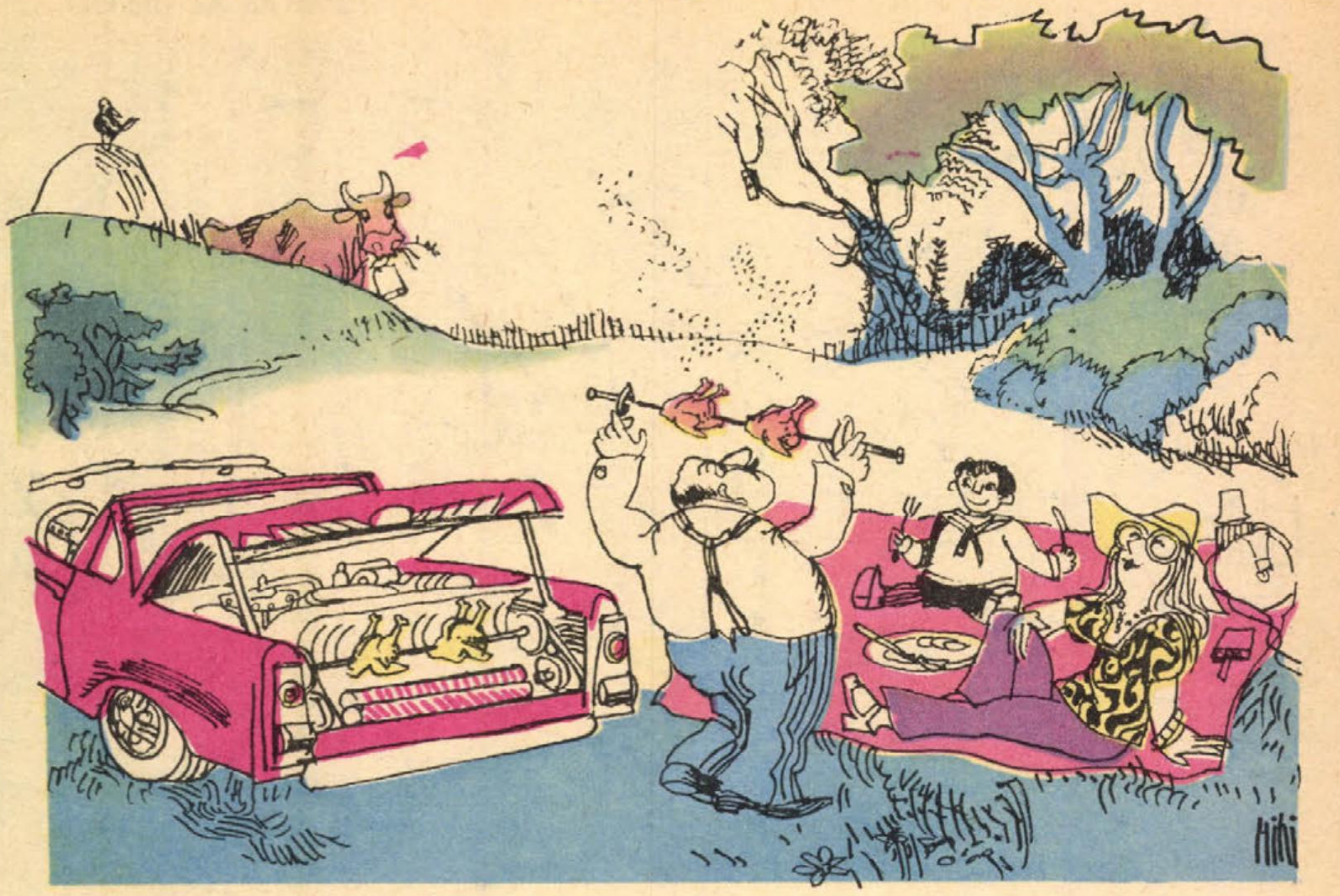

AZ OKOS KUTYA

A kutya az új lakókkal érkezett a kis újpesti kertes házba. Hatalmas farkaskutya volt, vastag, vörhenyes bundában, hosszú, lompos farokkal. Megértés s jóindulat csillogott a szeméből. Fiatal házaspárhoz tartozott: jött-ment a kirakodásnál, körülszaglászta a szobát, a konyhát, a sufnit. Mindent rendben levőnek talált.

— Nem harap a kutya? — kérdezte a másik lakó, egy nénike.

— Csak ha megharapják — felelte a férfi.

— Ó, nem vagyok harapós — mondta a nénike. — Vigyázni kell a fogsoromra.

A fiatalok másnap korán reggel dolgozni mentek. Amikor a nénike felkelt, már nem voltak otthon. Artúr, a kutya, a porolónál hasalt. Üdvözölte a nénikét.

— Szervusz, Artúr — köszönt neki vissza a nénike. Aztán megkínálta ételmaradékkal, egy kis tökfőzelékkel. Artúrnak ízlett. Utána a nénike be akart menni a sufniba, fáért. De a kutya elébe állt.

— Engedj be, Artúr — kérte a nénike.

A kutya azonban nem engedte. Nem morgott, csak szelíden távol tartotta a nénikét a sufni bejáratától. A nénike hozott neki szalonnabőrt.

— Nesze. Most csak beengedsz?

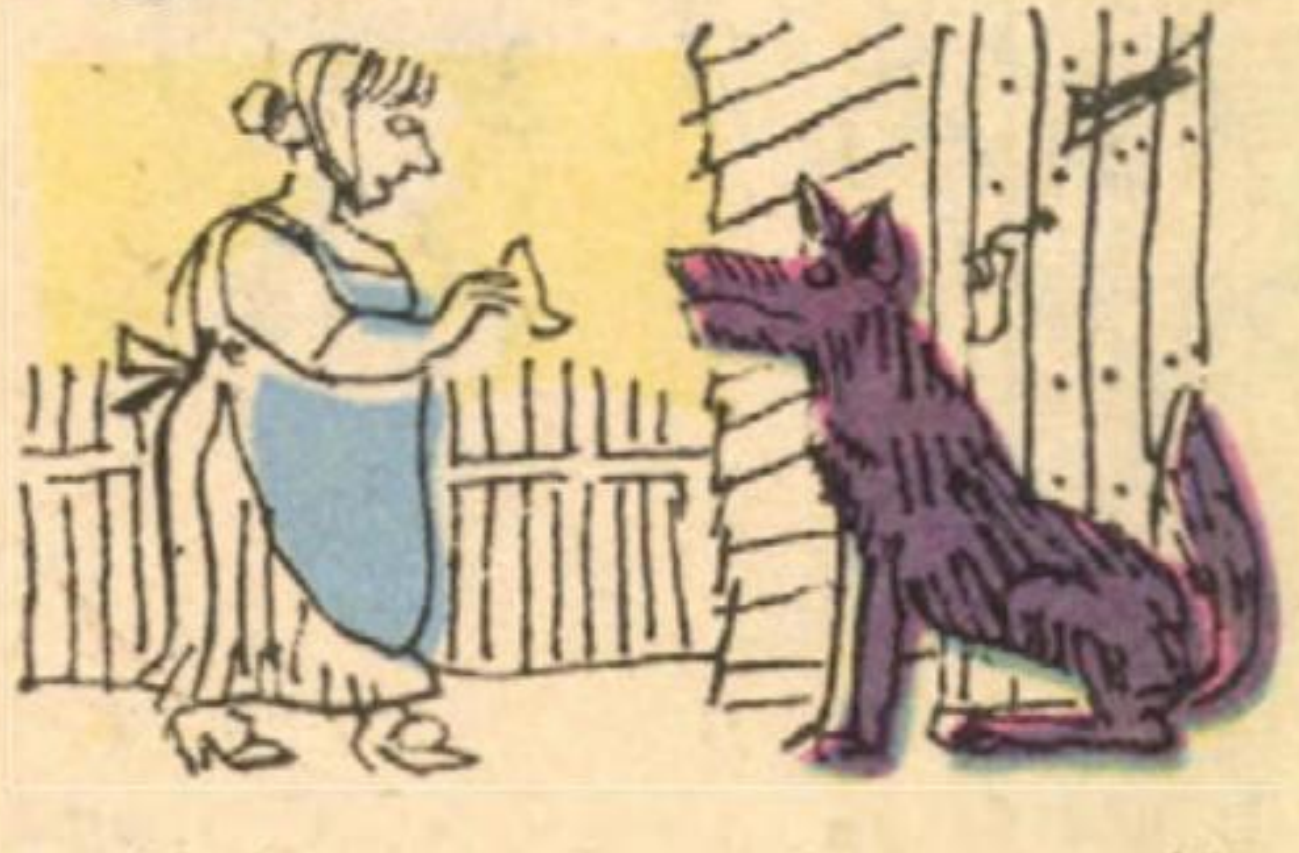

A kutya hozzá se nyúlt a szalonnabőrhöz, csak figyelte a nénikét. Amint a nénike elindult a sufni felé, már ott is volt előtte. A nénike erre dobott neki a kötény zsebéből egy pogácsát. A kutya nézte, de közben fél szemmel a nénikére sandított. S ahogy a nénike lépett egyet a sufni irányába, rögtön elzárta az útját. Kockacukorral se lehetett megvesztegetni.

— Nem hagy bemenni a sufniba — panaszkodott a nénike este az új lakóknak.

— Mondta neki a néni, hogy miért akar bemenni? — kérdezte a férfi.

— Nem...

— Artúr — fordult a kutyához a férfi —, nemcsak a mi cuccunk van a sufniban, hanem a néni fája is.

Artúr meglóbálta a farkát. Így egészen más.

A nénike hitte is, nem is, hogy a kutya érti, miről van szó. Mindenesetre alig várta, hogy reggel legyen, hogy elmenjenek hazulról a fiatalok. S még jóformán ki se tették lábukat a házból, már ballagott ki az udvarra.

— Fáért megyek — szólt oda a kutyának.

Artúr söpört egyet a farkával. Semmi akadálya.

— Nahát — motyogta magában a nénike, s a kutya bátorító tekintetétől kísérve, kinyitotta a sufniajtót, s nekikészülődött fát vágni. Amikor összegyűlt egy halom aprófa, felszedte, és a sarokba hordta. Majd folytatta az aprítást.

Artúr ekkor kinyújtózott, besétált a sufniba, s a lehulló fadarabokat egyenként odavitte a sarokba.

A nénike megköszönte a segítséget, s megkérdezte, akar-e grízes tésztát.

Artúr hegyezte a fülét. Grízes tésztát? Jöhet.

A nénike kicsit odapirította a tésztát, úgy finom az, s megfelezte Artúrral. Artúr elismerően habzsolta.

— Nahát ilyet! Nahát ilyet! — nézte fejcsóválva a nénike Artúrt. — Most elfogadta a kínálást, tegnap meg nem.

Artúr felpillantott. Azt mondta a tekintete:

— Miért tetszik ezen csodálkozni? Hogy miket képzelnek az emberek a kutyákról?!

Fendrik Ferenc

GOLLÖVŐ CIPŐ

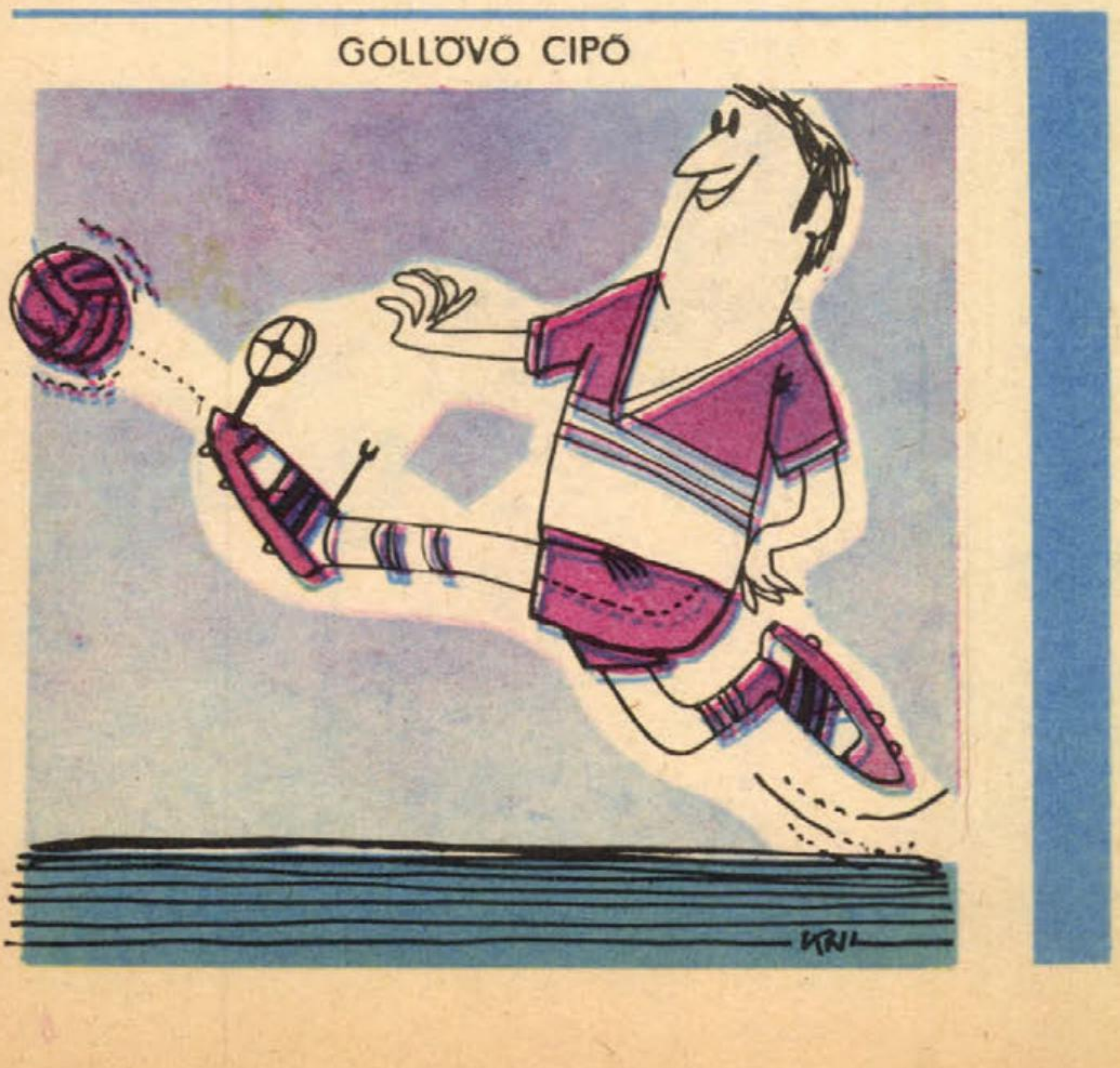

BOSSZÚ

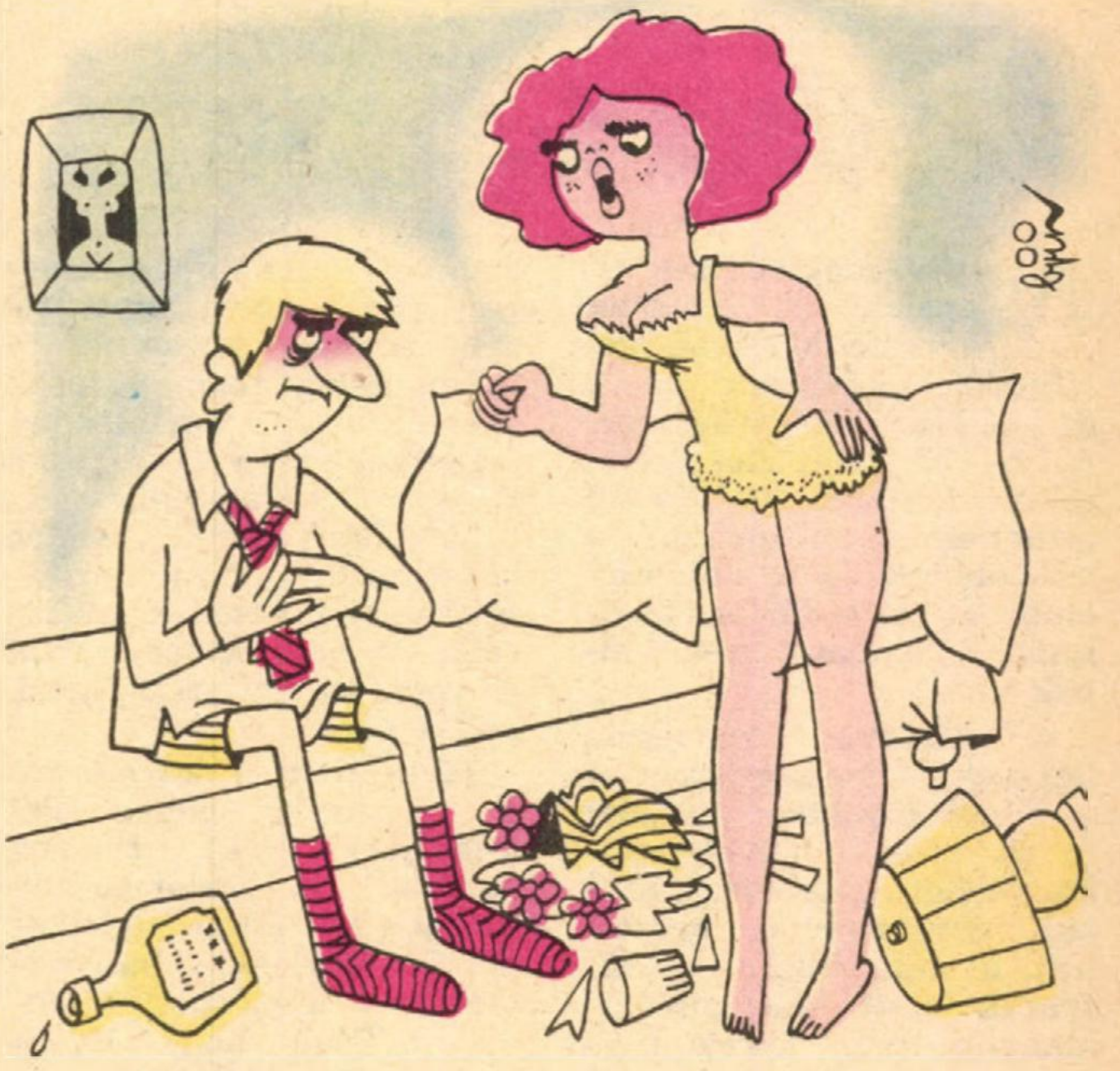

– Megérdemelnéd, hogy hozzád menjek feleségül!...

AKÁR A KÖZÉRTBEN

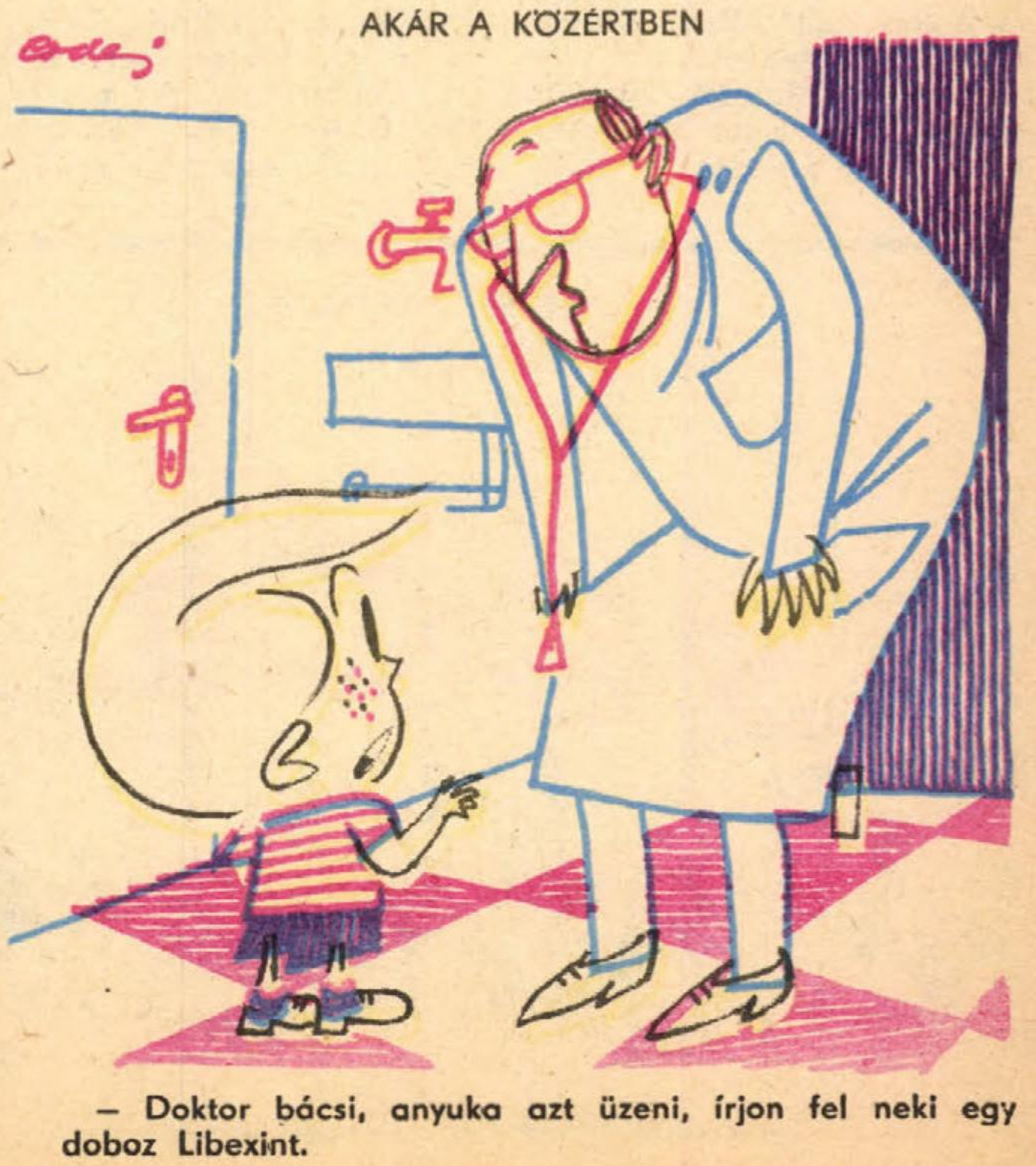

– Doktor bácsi, anyuka azt üzeni, írjon fel neki egy doboz Libexint.

GYANAKVÓ FELESÉG

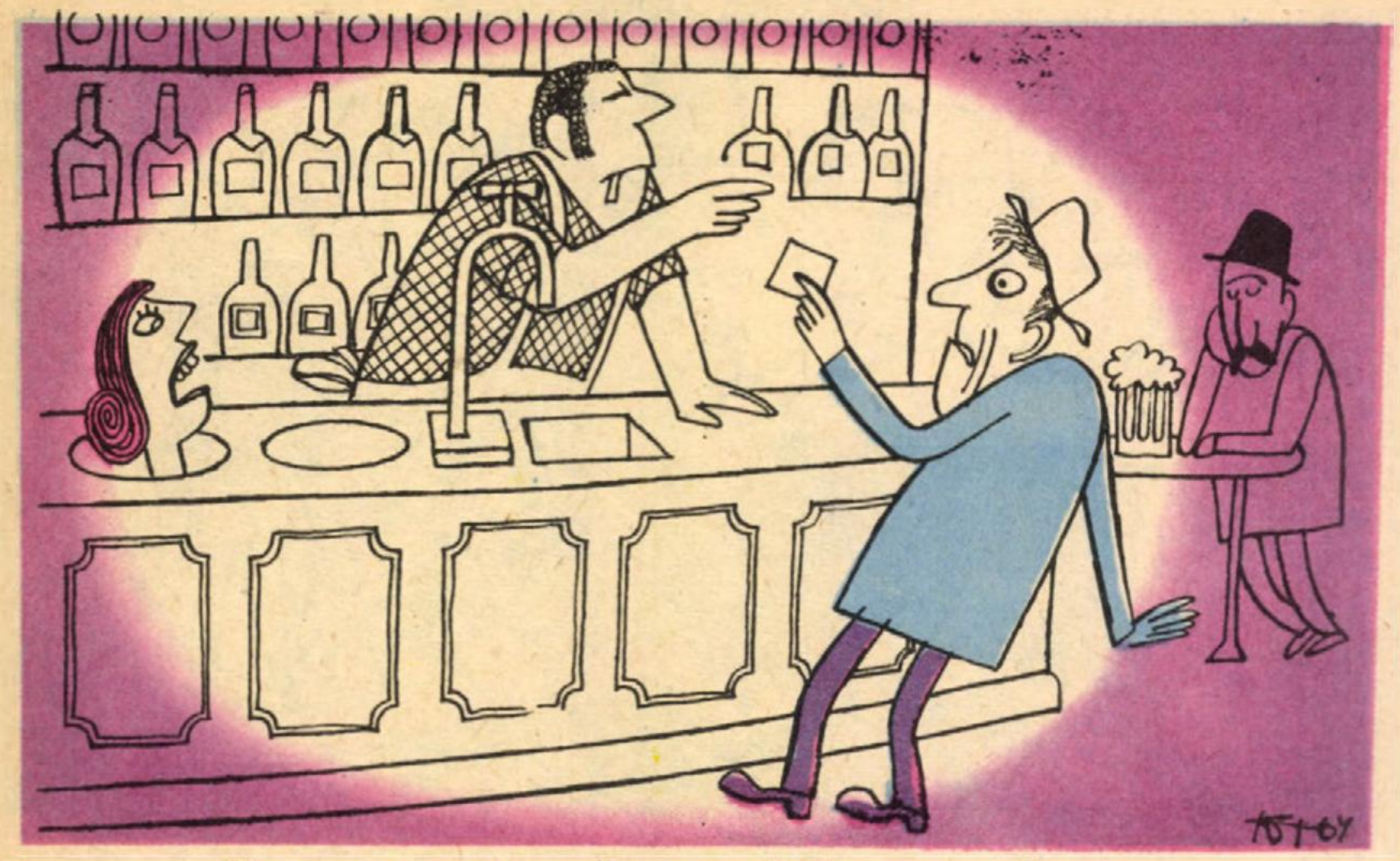

– Ugye megmondtam, hogy megint kocsmazni fogsz...

az óra

Imádom Arankát. Mert Aranka nem egyszerűen és hétköznapi módon titkárnő, hanem kész kis csoda, a megbízhatóság hét pillére, világítótorony. Arankával bármikor elmennék lovat lopni, s az életemet is rábíznám, mert tudom, hogy lejáratkor hiány nélkül adná vissza a maradékot s a többiről pecsétes belégeket mutatna.

Nagy nyugati képeslapokban gyakorta látni különböző és világhírű óragyárak izgalmas reklámjait. Páratlanul precíz kis műszereket kínálnak, a pontosság ékköves remekeit. Hangvillával hajtott smukkokat, amelyek a Mariana-árok tízkilométeres tengermélységében vagy az Antarktisz jégviharai között is ezredmásodpercnyi pontossággal mutatják a greenwichi főidőt s azt, hogy meddig kell főzni egy háromperces tojást. Nos, mindez a semmiség Aranka pontosságához képest csak annyit ér, mint szénbányában a napóra. Aranka nem az a nő, akivel víz alá megy az ember, és eszembe se jut azt firtatni, hogyan viselkednék ötvenfokos hidegben, feje felett a Dél keresztjével. Nekem elég, hogy Aranka naponta ötször órákat adhatna Doxáéknak pontosságból, és köznevetség tárgyává tehetné a szakma minden kakukkját.

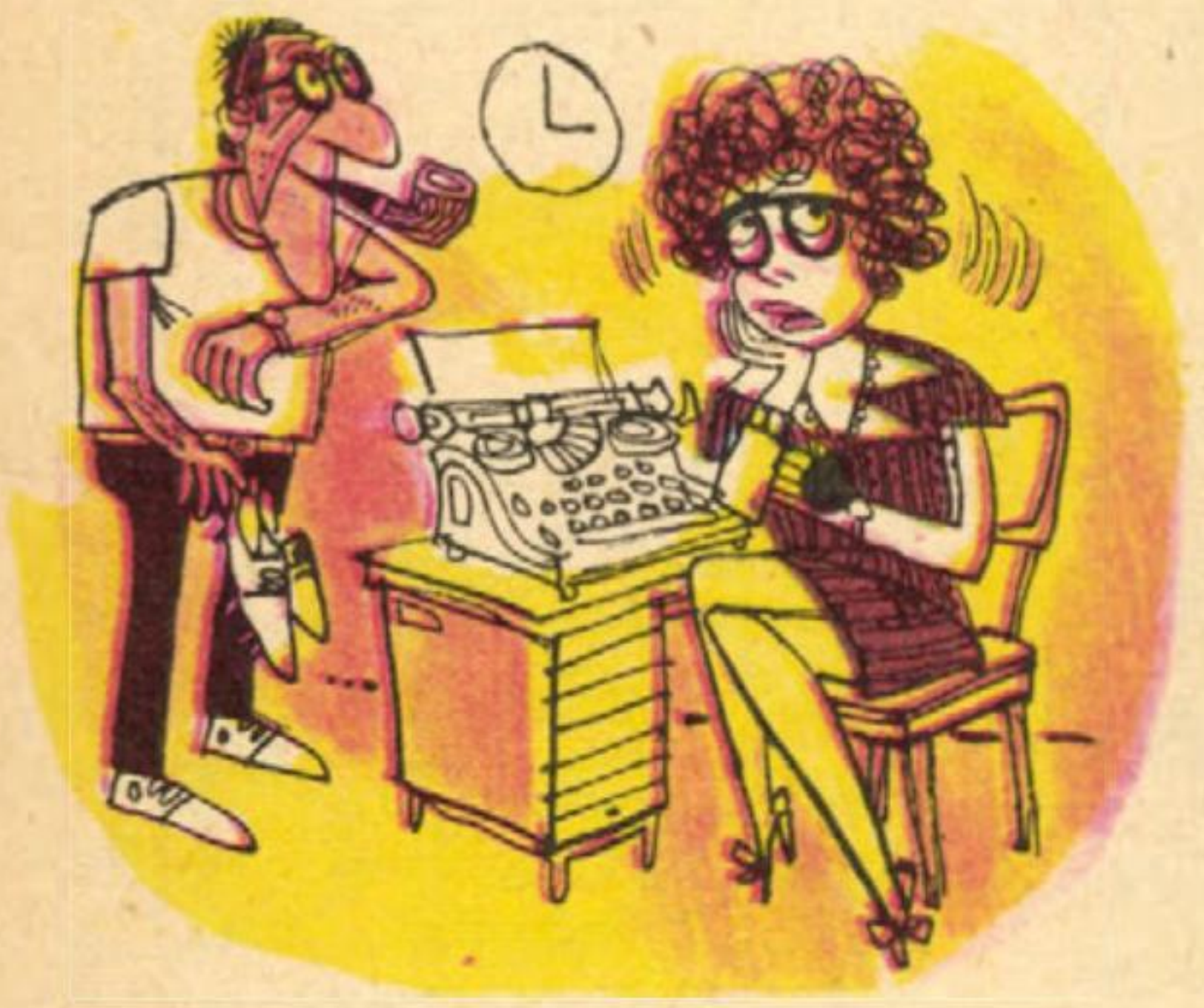

Arankát a feszültségek hajtják. Azok a behatások, amelyek egy hivatalban percenként érik az embert, Aranka idegrendszerében gyengeáramú impulzusokká alakulnak, s újra a felszínre bukkanva halálos pontossággal jelzik az időt.

Persze ismerni kell a számlapot.

Amikor Aranka egy serdülő magasugró, egy fiatalkorú grúz népi táncos lépteivel suhan át a színen s a szeme tele csillaggal, a szíve meg dallal, akkor pontosan nyolc óra.

És ettől kezdve percről percre nyomon lehet követni arcán az idő múlását.

Aranka merengve ül az asztal mellett. Pár csillag már kihunyt, a tekintet egy fokkal merevebb, oldalt a szája mellett alig láthatóan táncolni kezd egy kis valami. Az alumínium kávéspitli mintha cseppet táncolna a kezében. A kiskanál finom xilofonszólót kalimpál a pohár oldalán. Fél kilenc múlt három perccel.

Aranka megtámaszkodik az asztal szélén. Tekintete nem ment az űzött őzek riadt fájdalmától. A serdülő magasugró rég kinőtte korosztályát. Most egy pillanatra felnéz, s egy súlyosan beteg rigó hangján azt fuvolázza: „Haza szeretnék menni!" Háromnegyed tizenegy.

Aranka nekidől a főnöki ajtó félfájának. A szeme most olyan, mint Johannáé a máglyán, amikor már észrevette, hogy a pribék közeledik a piláccsal. Szája hosszú és hangtalan mondatokat formál, de nem fohászkodik. A világért se jelzem, hogy tudok szájról olvasni, mert Aranka tartózkodó nő, s egy életre elvágnám magam nála. A térde egy kicsit megroggyan, mintha már szemernyi mész se lenne a csontjaiban. Fél tizenkettő.

Amikor aztán Aranka önfeledt mozdulattal földhöz vágja az olcsó gipszmajmot, amelyet e célra készítettem az asztalára, és messzehallhatóan kiáltja az üres falaknak, hogy: „Az csinálja ezt nektek tovább, akinek a nénikéje homokért táncolt a Szaharában..." — akkor megyek kezet mosni, mert pontosan tizenkét óra, a konyhán már melegítik a leveskét.

Aranka időérzékére tehát rakétaprogramot lehetne építeni, holdtúrát lehetne szervezni. És lám, milyenek a nők, egyszer meg ő is becsapott.

Értekezletre kellett rohannom, valami papírokért mentem be a titkárságra, aztán megnyugodtam, ráérek még, van idő bőven. Aranka negyedkilences arccal üldögélt a gép mellett, üdén és habosan mint egy fiatal barackfa. Kis nótát dúdolgatott, annak a ritmusára verte a billentyűket, trallala tam tam, trallala tam tam... És ebben a pillanatban megszólalt a zsebrádió: „Pontos idő tíz óra... hírek... időjárásjelentés..."

Az arcára néztem, hogyan késhetett ennyit, mi történt ezzel a rettentő pontos órával?

Aztán rájöttem. A főnök kiszállásra ment.

És Arankát elfelejtették felhúzni.

Peterdi Pál

REZERVÁTUM

Földes Vilmos rajza

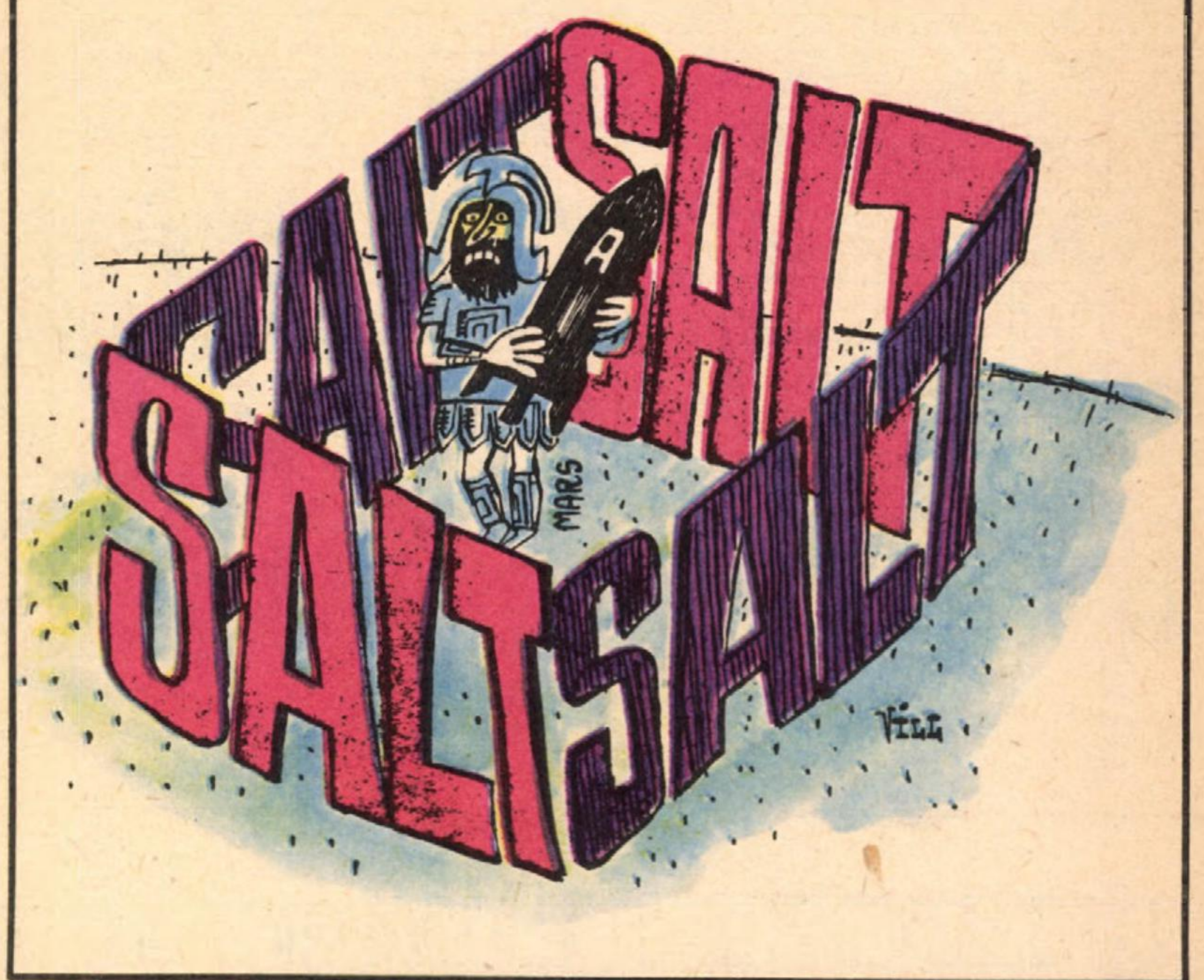

BAJBAN AZ ANGOL LÉGIERŐ

Egy angol farmer, Harry Kenworthy beadványt intézett a brit Királyi Légierő parancsnokságához, s ebben közölte, hogy légvédelmi ágyút szerez be és lelövi azokat a vadászgépeket, amelyek valósággal megőrjítik hangrobbanásaikkal szarvasmarha-állományát. Az eddigi károkért 6000 font kártérítést követel. A béketárgyalások megindultak, de rendszerint jól tájékozott körök nem hiszik, hogy a farmer megkapja a kért kártérítést, mert félő. hogy fegyvervásárlásra forditaná.

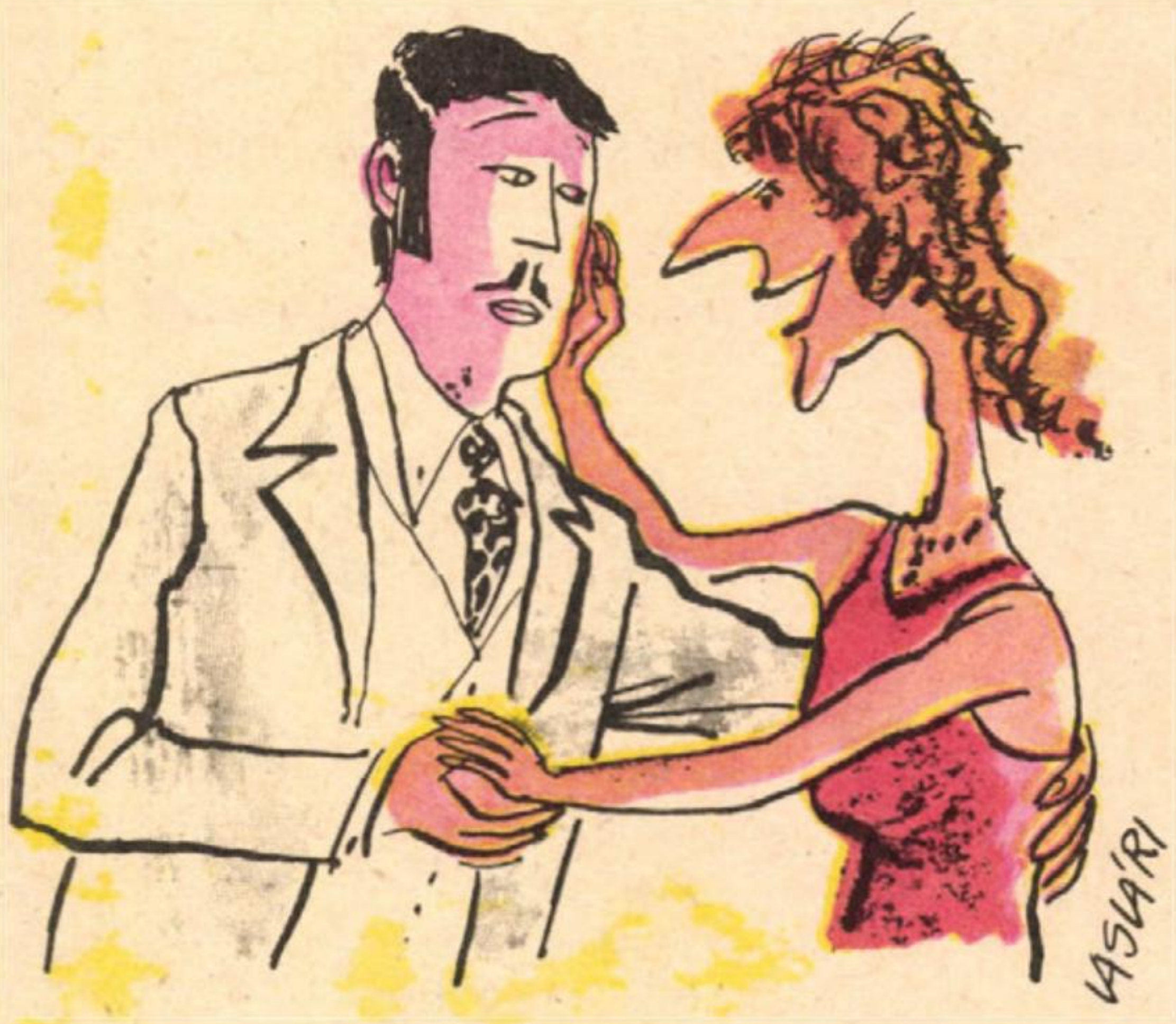

NŐI DOLGOK

– Nem baj, drágám, a férfinak nem is kell szépnek lennie...

PRÓBAJÁRAT

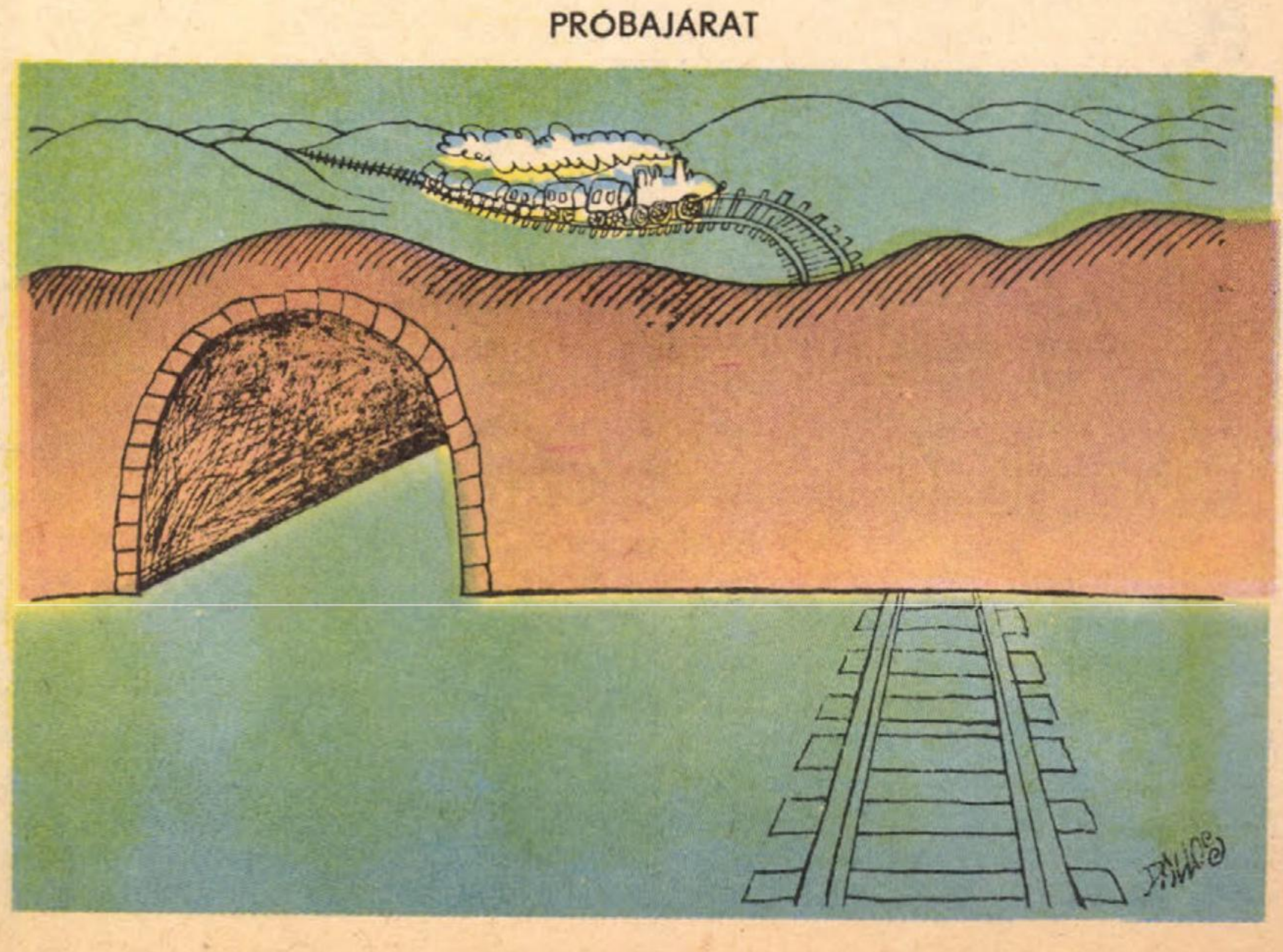

SZÉLHÁMOS KÉPÜGYNÖK

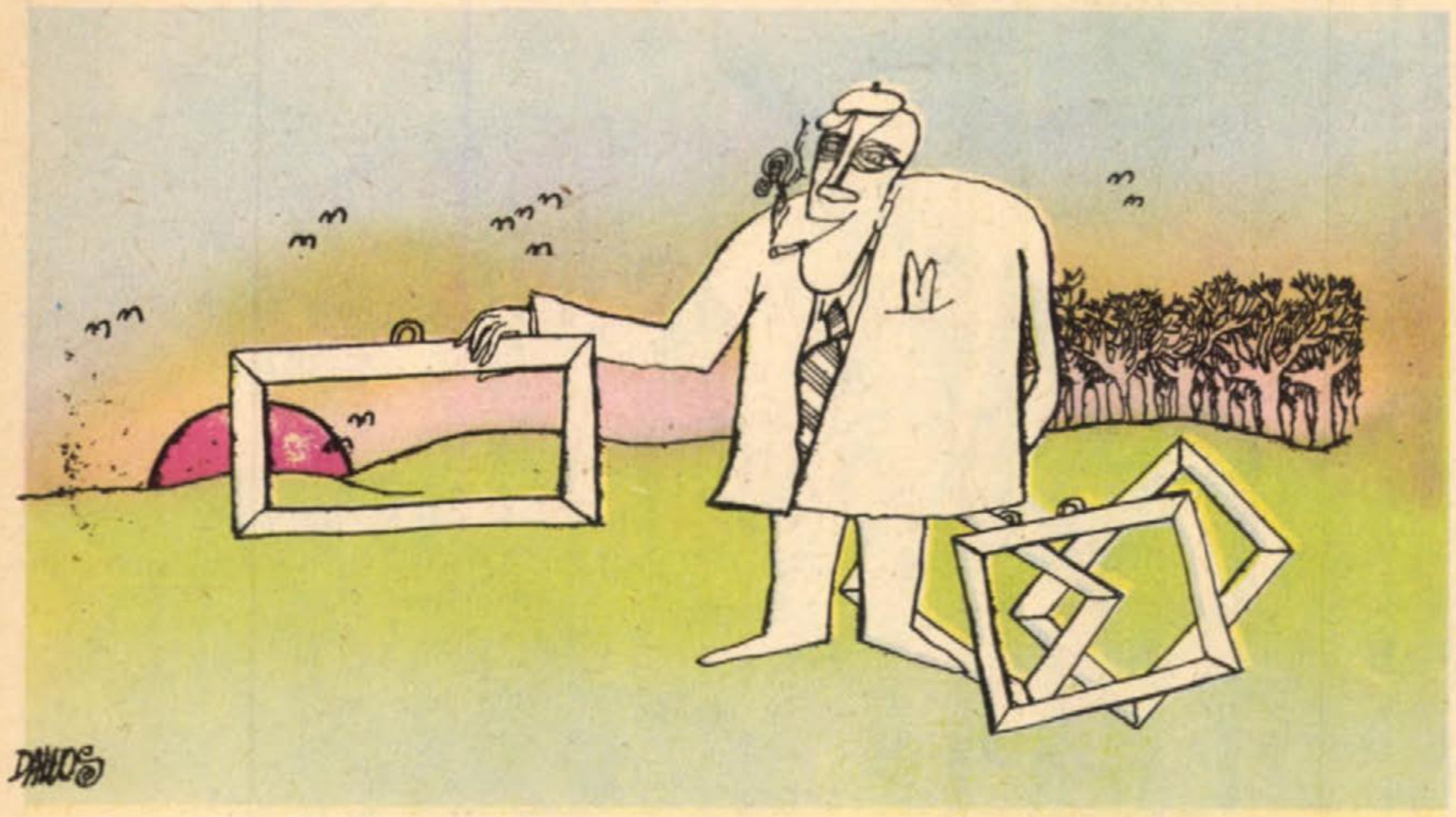

– Tájképet vegyenek ...

FIGYELMES ÜDÜLŐTÁRSAK

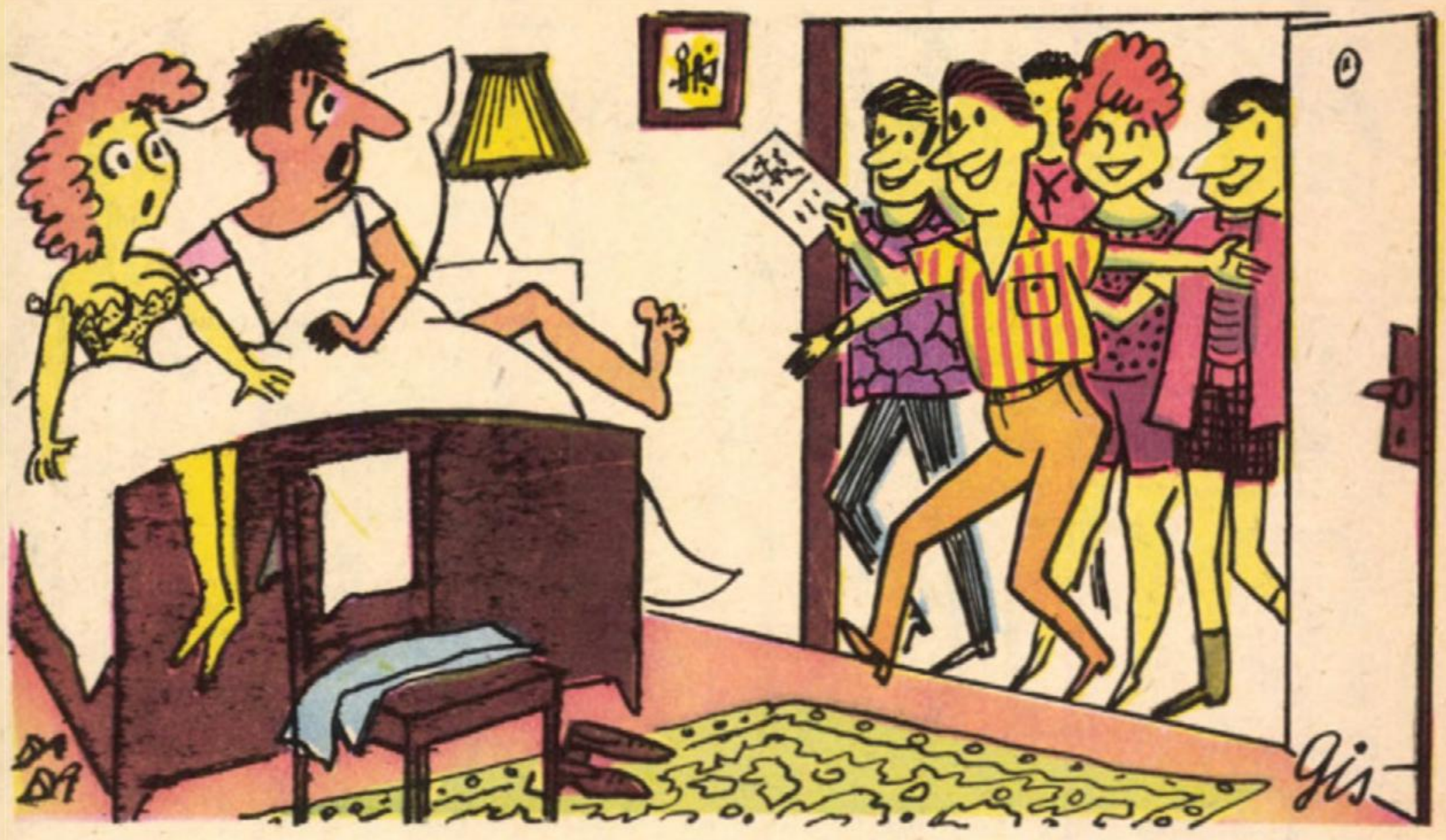

– Társaslapot írunk a feleségednek, Jenő. Gyertek, írjátok alá!

IDEGENFORGALOM

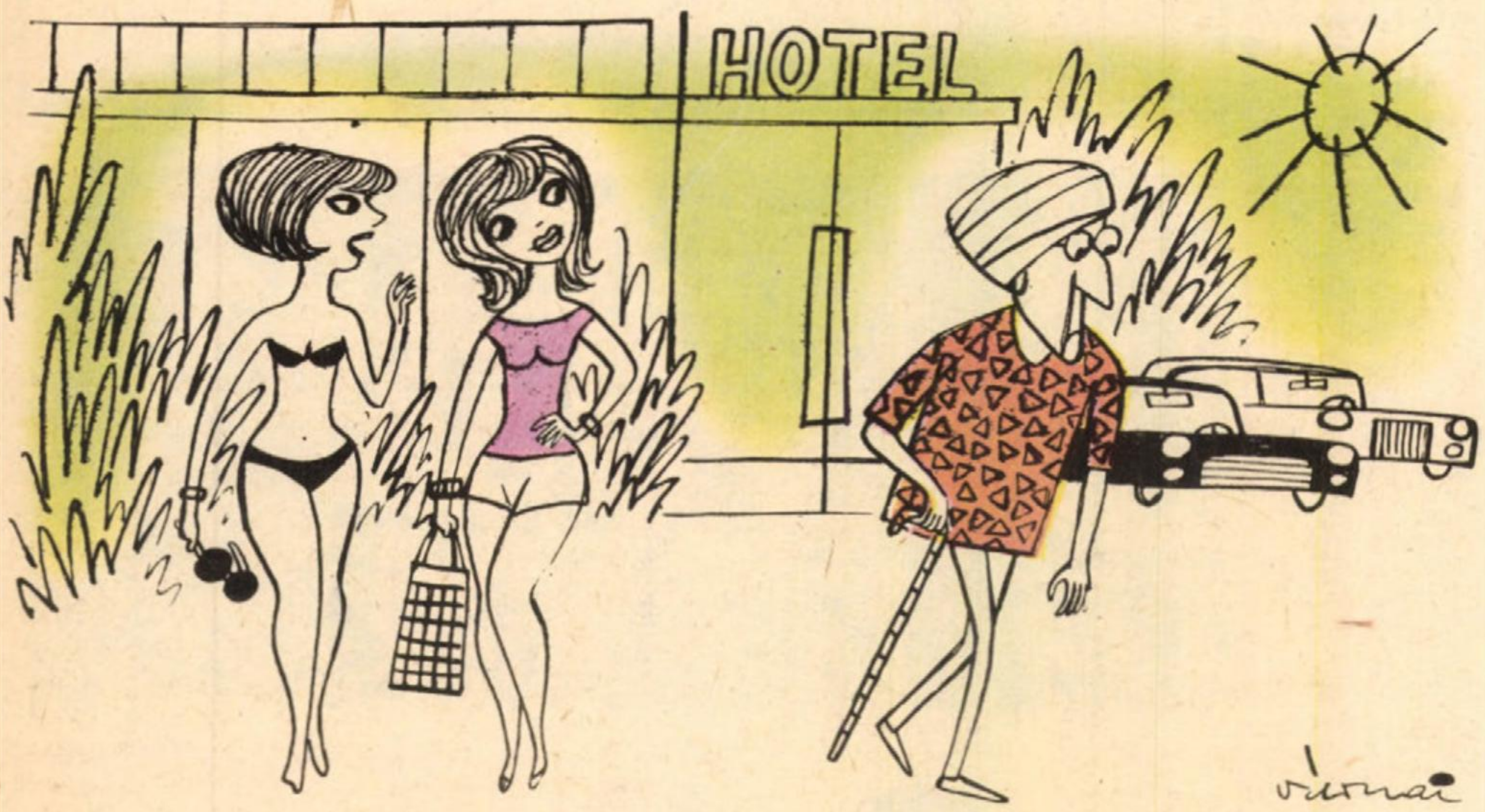

– Ne strapáld magad, ez nem hindu, csak a felesége rajtakapta ...

SIKERES KÍSÉRLET

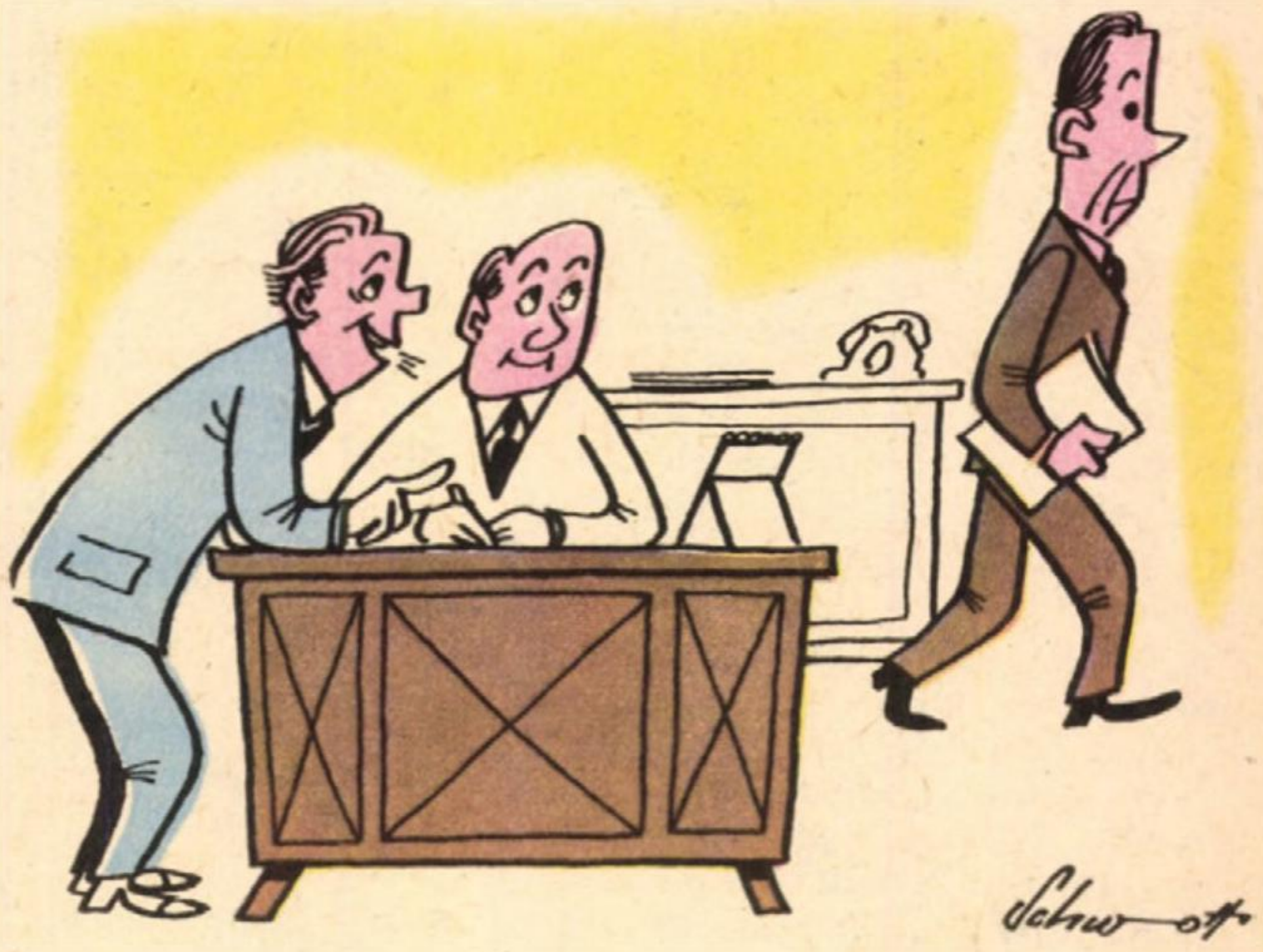

– Vállalatunknál már van példa a fejátültetésre.
– ?
– Például itt a Kovács. Mindig más fejével gondolkodik ...

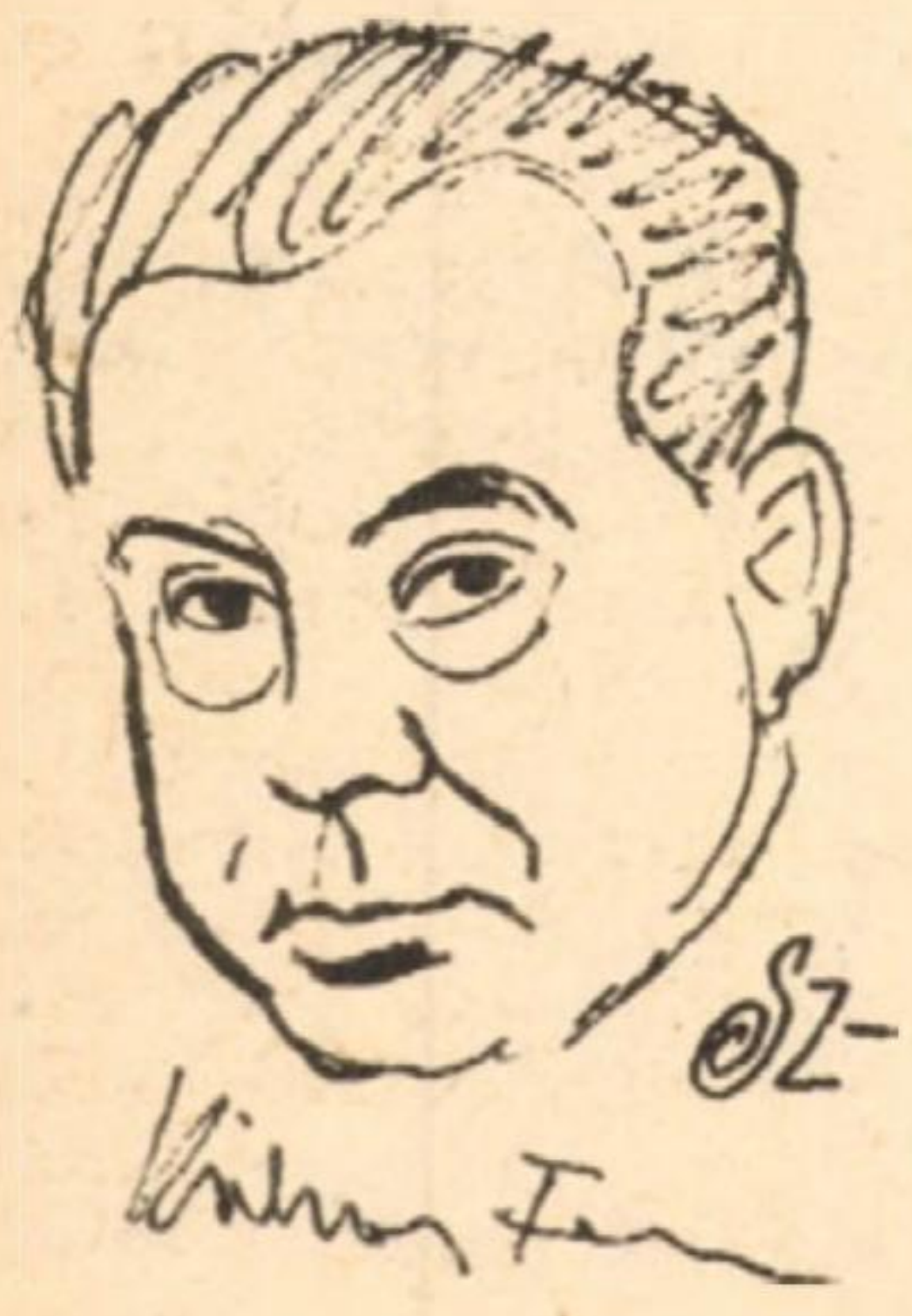

HUMORÜGYBEN KÁLLAI FERENCCEL

Körülöttünk zsibong a terem, vidám zsivajgás, nevetés hallatszik mindenfelől, még a falon is mintha mosolyognának az apostolok, csak mi kortyoljuk komoran borunkat, váltjuk a szót nagy komolyan.

Vetélkedőkön edzett olvasóink — tudom — enynyiből pontosan megállapították beszélgetésünk helyszínét. A lényeget illetően sem téveszt meg senkit komor-komoly hangulatunk, hiszen Karinthy Frigyes híres mondását („A humorban nem ismerek tréfát") ebben a rovatban is többen aláhúzták. Most Kállai Ferencen a sor:

— Estéről estére tapasztalom, mennyire várja, kívánja, igényli a humort a közönség. Ez érthető, hiszen a mindennapi élet problémáit, bajait legtöbbször csak a humor tudja feloldani, enyhíteni. Ez pedig nem kis dolog, evvel nem szabad viccelődni.

— Te azonban a humor említésére nem csak elkomolyodtál, hanem elkomorodtál is.

— Mert a magánéletem humorát kérdezted. Ott pedig egyre inkább csak a groteszkre reagálok, azok a — sokszor kegyetlen — humoros élmények maradnak meg bennem, amelyek az élet fonákságát, az emberi korlátoltságot, fejre állított magunkat mutatják. Mondok egy példát, hogy megértsd. A múltkoriban a színház előtt egy tricikli állt. Mögötte volt vagy másfél kocsira való hely. Oda parkoltam. Mire becsuktam az ajtót, a tricikli elment. Jön egy taxi, a sofőr csak azt látja, előttem, mögöttem fél-fél hely, s ő nem tud beállni mögém. Jó pesti szokás szerint kezdi az „oktatást". — „Uram — fordulok hozzá —, az történt, hogy ..." „Hallgasson! — int le. — Aki nem tud tisztességesen parkolni, az jobb, ha hallgat." — De értse meg ... — próbálom magyarázni újra az igazamat. — „Mondtam — válaszolja ő kategorikusan —, aki nem tud parkolni, avval én nem állok szóba."

— Megismert és jópofáskodott a fuvarja előtt.

— Nem. A lehető legkomolyabban degradált alsóbbrendű emberré, páriává, akit ő, a *nemes parkolni tudó*, még szóval sem érinthet. — Elgondolkodik. — Fölismerik a színészt ... Évekkel ezelőtt egyszer a 7-es autóbusszal mentem ki a filmgyárba. A zsúfolt kocsiban az első ajtó felé sodort a tömeg. A Keleti környékén jártunk, amikor hallom, hogy egy nő a nevemet emlegeti. Önkéntelenül odafordulok. Látom, a középkorú asszony a férjét bökdösi, aki újságot olvas: „Odanézz! A Kállai!" A második bökdösésre kezdtek fölfigyelni az utasok, nekem kicsit kínos volt a helyzet, igyekeztem hát még előbbre, azonban egyre csak hallom: „Odanézz, a Kállai!" Végre — ahogy fél szemmel arra lesek, látom — a férj fölnéz az újságból: „Hol van?" „Ott!" — mondja az asszony. — „A Kállai?" — kérdezi a férfi. — „Igen, ő az" — mondja a feleség. — „Melyik Kállai?" — kérdezi a férj. — „Hát a színész" — válaszolja az asszony. — „A színész ...!" — legyint a férfi és visszatér az újságjába. A hangsúlyával kifejezett véleménye, a gesztusa és az arcjátéka olyan egyértelmű volt, hogy a következő megállónál sietve leszálltam.

— Őket, vagy magadat nevetted?

— Sem, sem. Eszembe jutott ugyanis egy régi történet, amikor a kínos helyzetből nem tudtam meglépni. 1947-ben, a Belvárosi Színházban Gáspár Margit Új isten Thébában című darabjában játszottam. Egyszerre csak azt veszem észre, hogy a partnernőm nem jön be a végszóra. Ott állok a nyílt színen, elmondom még egyszer a végszót, és izgatottan lesek a kulisszák mögé. Az ügyelő kétségbeesetten tátog, vonja a vállát és mutatja, hogy a hölgy nincs sehol. Kezdő voltam, rutinom nem volt, de rugalmasságom, az igen. Arra tértem magamhoz, hogy beszélek — ilyenformán: „Ha te most bejönnél és azt mondanád ..." — és elmondtam az ő szövegét. Aztán folytattam — így: „Erre én azt válaszolnám, hogy ..." — Majd: „Mire te — tudom — azt felelnéd ..." — Így mondtam végig a párjelenetünket. A közönség megtapsolt, a kollégák jól mulattak a rögtönzésemen, nekem ma is a hideg futkos a hátamon, ha rágondolok. Íme a humor!

Sólyom László

TÜNDÉRMESE 1971

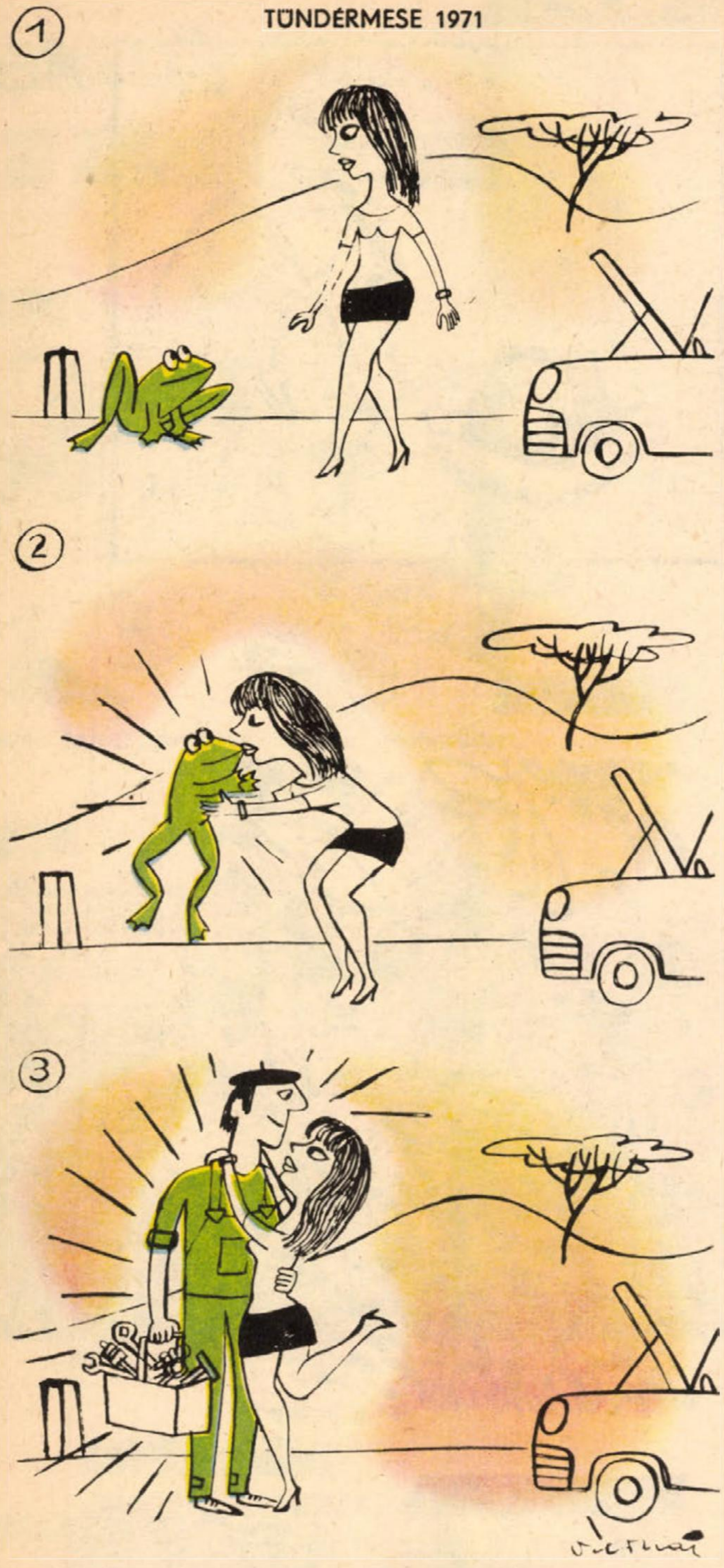

LANA TURNER KORA

Senki sem tudja, hogy hány éves Lana Turner, a híres amerikai filmszínésznő, akinek a magánélete általában nélkülözte az apácai vonásokat. Hogy már nem mai csirke, azt az a megjegyzése is bizonyítja, amelyet akkor tett, amikor megmagyarázta, hogy miért nem szerepel filmen:

– A mai filmmesék szörnyen erkölcstelenek!

Múlik az idő...

TÉVÉ-VACSORA

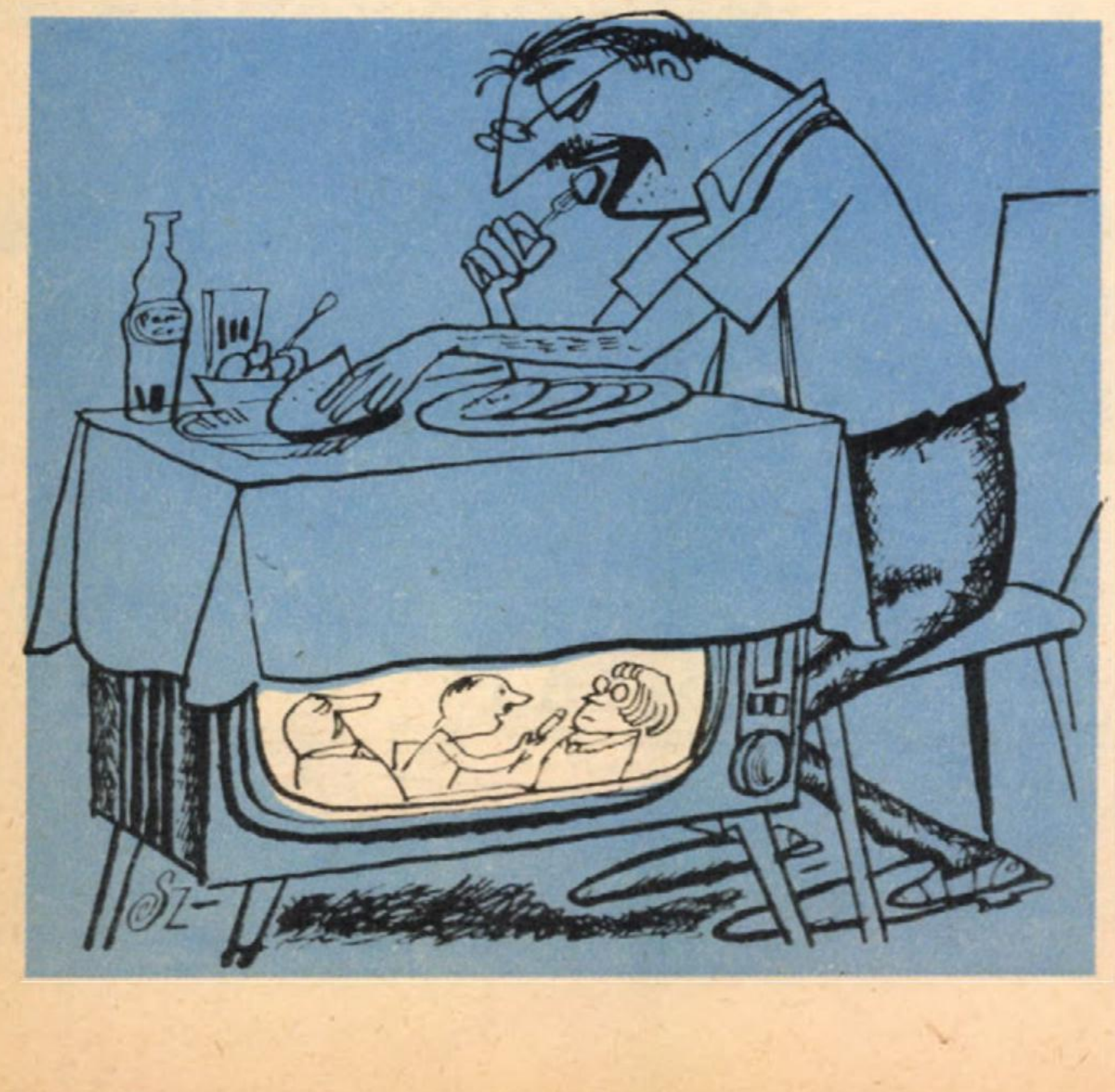

KÖVETSÉG NYUGATON

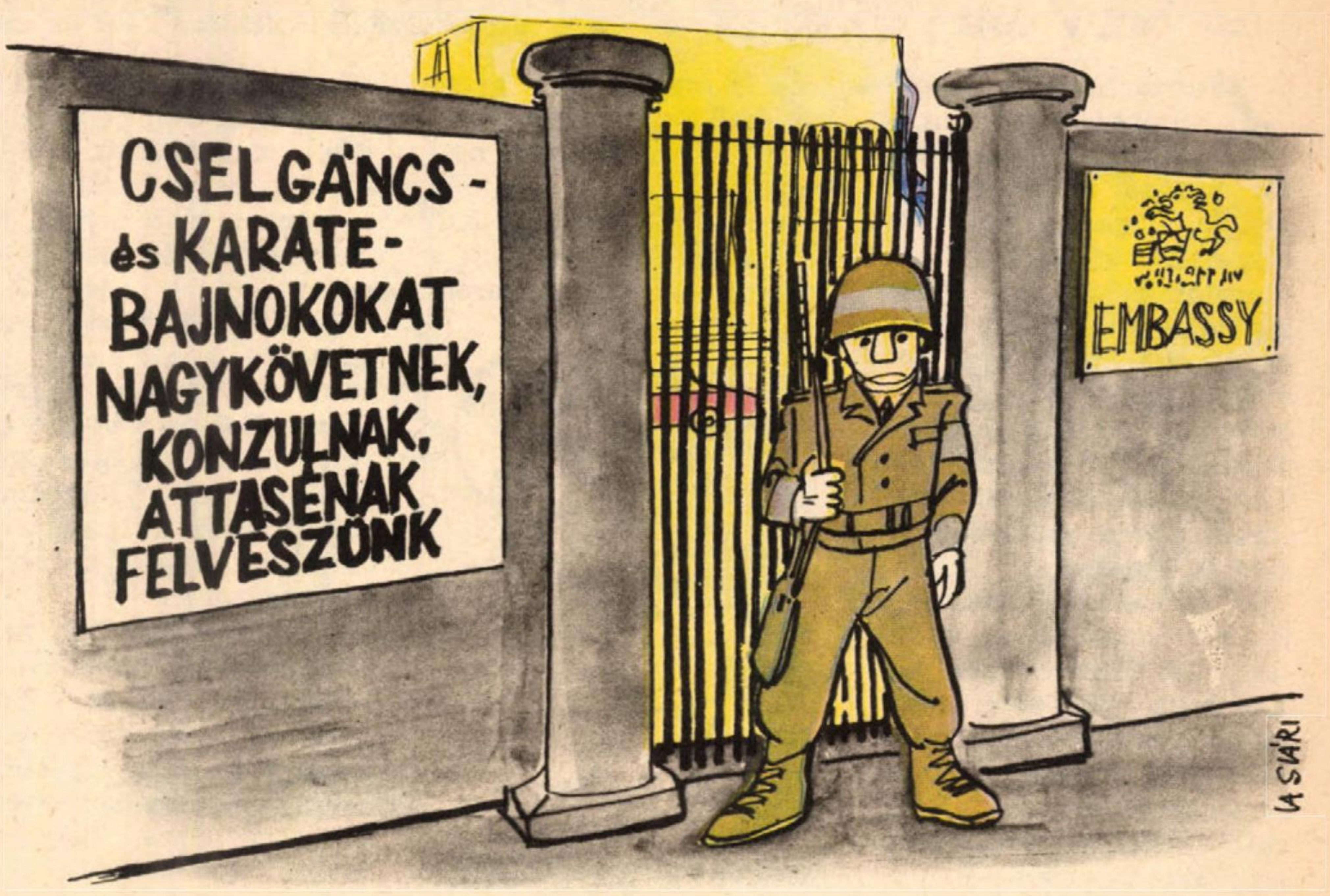
CSELGÁNCS- és KARATE-BAJNOKOKAT NAGYKÖVETNEK, KONZULNAK, ATTASÉNAK FELVESZÜNK
EMBASSY

PRÓFÉTA VOLTAM A SAJÁT HAZÁMBAN

Nemzeti szokás minálunk, hogy amint eljő a nyár, elkezdünk siránkozni, hogy drága a Balaton, nem bánnak jól a hazai vendéggel, kevés a kisvendéglő, és aki nem dollármilliomos, jobb, ha összecsomagol és Pesten marad. Hasonlóképpen szokásos, hogy ezzel egyidejűleg lelkesen áriázunk a külhoni tájak szépségeiről, az Adrián töltött felejthetetlen két hétről, a cannes-i sétány csodálatos pálmasoráról. És szó sem esik arról, hogy ezeken a helyeken sem érnek egymásba az olcsó kisvendéglők, nem kolbászból készülnek a kerítések, nem olcsó a kisfröccs a monte-carlói Kaszinóban, sőt! nem is lehet kapni.

Az elmondottakból máris világos a megoldás: úgy kell utazni a Balatonhoz, mintha külföldre mennénk, és máris felejthetetlen nyaralásban lesz részünk. Ezt tettem én is, hogy örülni tudjak a magyar tengernek, amiben mégiscsak lehet valami, ha annyi olasz, otthagyva a Riviérát, itt pöfögteti Fiatját.

Beletettem tehát a zsebembe háromezer forintot, és azt képzeltem, hogy száz dollár. A vasútjegyet szerencsére forintért váltottam meg, és forintért vásároltam egy bőröndnyi konzervet is, mert nem vagyok bolond, hogy szűkre szabott valutámat a mondain siófoki restaurantokban szórjam el. Két hetet ki lehet bírni a hangzatos „Libamájkrém" névre keresztelt kenőccsel, és a „kolozsvári" előnevű rakott káposztával is.

A csodálatos Siófokra érkezvén, számolni kezdtem. Egy szállodai ágy minimum 5 dollár, de egy maszek is elkér szemrebbenés nélkül hármat. Végül is nem aludni jöttem én a tengerpartra, puha piheágyban aludni otthon is tudok. Felvertem hát a sátram egy olcsó campingben, a hely alig került többe fél dollárnál, és máris megtakarítottam temérdek nemes valutát. Némi akaraterővel legyűrtem magamban azt a vágyat, hogy bemenjek a közeli kerthelyiségbe. Ilyen helyeken ugyanis pillanatok alatt kirángatnak az ember zsebéből három dollárt. Leültem tehát a vendéglő kerítése mellé, konzervet bontottam, és a kiszűrődő ingyen muzsika mellett elköltöttem estebédemet, de nem költöttem egy vasat sem. Ennek ellenére kitűnően éreztem magam, és nem kellett bosszankodnom a kiszolgálás miatt.

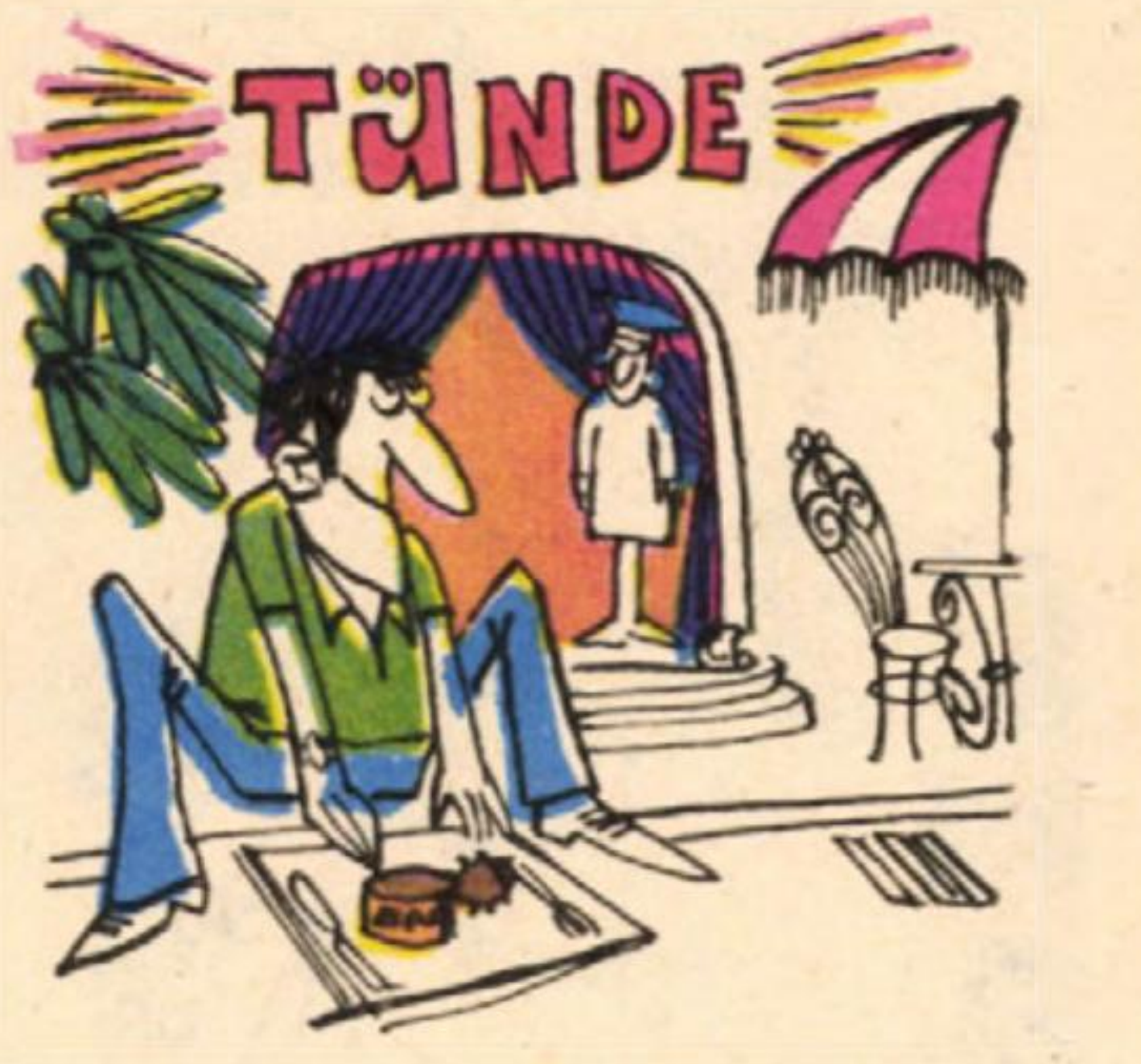

Éjjel keveset aludtam, mert a szomszédos sátorban házibulit rendeztek. Unalmamban kiszámítottam, hogy már az első napon legalább tizenöt dollárt megtakarítottam, és ebből a siófoki Népboltban tizenöt pár nylonharisnyát vehetek.

Másnap a strandbelépőn is megspóroltam közel fél dollárt. Végül is, ugyanaz a simogató, selymes víz található az ingyenstrandon is, mint száz méterre odébb, és még a hangszóró recsegése is ide hallik. Csakúgy, mint Cannesban, ingyen csodáltam meg a parti sétány esti forgatagát, álmélkodva néztem a sok elsuhanó gépcsodát, ingyen szemeztem a legszebb nőkkel és egy „babfőzelék kolbásszal" konzerv elfogyasztása után. jóllakottabb voltam, mintha a legelőkelőbb szálloda teraszán ettem volna a legínyencebb falatokat. Miután ezen a napon is megtakarítottam legalább húsz dollárt, este megengedtem magamnak, hogy elmenjek a „Tünde" bár elé, ahol kitűnően hallottam a zenét, láttam a táncolókat, sőt a járda szélén magam is keringőztem egy kicsit, és senki sem lépett a lábamra.

Így töltöttem el a két hetet, hasonlóképpen sok honfitársamhoz, akik ugyanezt teszik az olasz tengerparton. De én a dollárok mellett megtakarítottam az útlevél- és valutabeszerzés izgalmait, a hosszú utazást, a vámosoktól való félelmet. A két hét alatt a száz dolláromból megmaradt 1500 forint, azaz ötven dollár. Az utolsó este bementem az üzletsorra és fényesen bevásároltam. Vettem egy zsebrádiót 250-ért, azaz nyolc dollár és harminchárom centért, nylonharisnyát, Dior rúzst, és hogy a barátaim se haragudjanak rám, hét dollárt szántam egy üveg skót whiskyre. Vidáman utaztam haza, a vámosoknak a színét sem láttam, és hosszú estéken át meséltem a balatoni naplementékről, a gyönyörű kocsikról, az elegáns életről, és kiröhögtem Tivadar barátomat, akit elzavartak a monte-carlói kaszinó elől.

Ebből is látszik, barátaim, hogy itthon is érezheti az ember magát olyan jól, mint a legrangosabb külföldi üdülőhelyen, csak egy kis fantázia kell hozzá...

Ősz Ferenc

SZÍVÜNK VIGASZTALÓJA

Labdarúgásunk legutóbbi kudarca nyomán jajveszékeléstől hangos az ország és sajtója. Igaz, válogatott csapatunk kikapott, klubcsapataink kiestek, látszólag mindenfelől beborult az ég. De ha figyelmesen követjük, ami a világ stadionjaiban történik, sok vigasztaló jelre bukkanunk. Már kezdik is némely kollégáim, hadd említsek magam is egypárat.

— Az Európa Kupa mérkőzésen nagy sikert arattunk! Az Elektroimpex villanyórája 80 ezer néző előtt öregbítette az utólérhetetlen magyar technika jó hírét. Szakértők szerint a magyar óra sikere szép reményekkel ketyegtet...

— A skót—angol mérkőzés egyik partjelzőjének az ángyikája 1927-ben Magyarországon járt és erre szívesen emlékezik vissza.

— Az Ajax—Panathinaikosz mérkőzés bankettjén szalámi is szerepelt az étlapon.

— Beckenbauernak volt egy edzője, aki annak idején nagyra becsülte Schlossert.

— Bernabeu, a Real Madrid menedzsere gyakran hallgatja Brahms Magyar táncait. Megvan neki lemezen.

— A Kupagyőztesek Kupája döntőjén jelen volt a magyar sport is. A sarokzászló olyan vászonból készült, amelyet eredetileg a magyar külkereskedelem exportált Ugandába, onnan reexport utján Japánba került, majd Venezuelán át — holland címkével — a dolgos magyar kezek terméke eljutott a wembleyi stadionba. A magyar származású sarokzászló kitűnően megállta a helyét.

— Clodoaldo, a világhírű brazil futballista rendszeresen vásárol sós heringet egy fűszeresnél, akinek a felesége Magyarországról származott el. Clodoaldo oda nyilatkozott, hogy mindig nagy barátja volt a magyar fűszereknek, fűszereseknek és feleségeiknek.

— Az Európa—Latin-Amerika kontinensek közötti mérkőzésen magyar közreműködésre is sor került. Bierbauch játékvezető nyugatnémet gyártmányú fütyülőjéhez a lyukat egy magyar ktsz készítette kooperációban.

— Bobby Charlton kijelentette, hogy Budapest felejthetetlen város. Valahányszor a Hradzsin fényképét látja, mindig szeretettel gondol a sportszerető, tárgyilagos, hozzáértő magyar közönségre.

— 100 ezer néző a Nemzetek Kupája döntőjén! G-ó-ó-ó-ó-llll! A magyarok labdája benn a hálóban! Exportálta az Artex. Gyártotta a simontornyai bőrgyár. Üzletkötötte: Mászkáló Elemér. Bonyolította: Komplikált Emőke. Rúgta: egy angol (olasz, bolgár, német) futballista.

De mégis — miénk a labda!

Novobáczky Sándor

FANTASZTIKUS NOVELLA

— Emeld! Vigyázz a falnál! Vedd feljebb a gurtnit! — kiáltotta egy hang a lépcsőházban, aztán csengettek az ajtón. A szép Labodáné magára kapta a pongyoláját, és ajtót nyitott. Két markos, atlétatrikós szállítómunkás állt odakint és egy hatalmas, mogyorószínű, kétajtós ruhásszekrény. Az egyik férfi lekapta a micisapkáját:

— Kezit csókolom. Meghoztuk a szekrényt.

Labodáné ámultan érdeklődött:

— Miféle szekrényt? Én nem rendeltem semmiféle szekrényt. Ez valami tévedés.

— Kezit csókolom, nincs itt semmi tévedés. Mutasd, Laja, a szállítólevelet!

Laja máris olvasta:

— Laboda Bálintné, Stalper János utca 41, második emelet 10. Ne tessék nyugtalankodni, a számla már rendezve van. Használja egészséggel! Emeld meg, Béla! — kiáltotta vidáman, és máris cipelték befelé a bútort.

— Lehet, hogy Ernő bácsi küldte? Ernő bácsi mindig gavallér ember volt. Ez igazán kedves névnapi ajándék — tűnődött Labodáné. — Tegyék a sarokba, oda a falhoz! Igen, ott jó lesz. Amikor a szállítók elmentek, lerogyott az asztal mellé, hogy egy kicsit magához térjen. Furcsa volt így a lakás: a régi, szecessziós bútorok mellett egy modern szekrény. Gondolataiból kopogás riasztotta fel.

— Tessék! — mondta gépiesen Labodáné.

A szekrény csikorogva kitárult, és egy alacsony, köpcös, kopaszodó, negyven év körüli férfi lépett ki belőle. Udvariasan meghajolt:

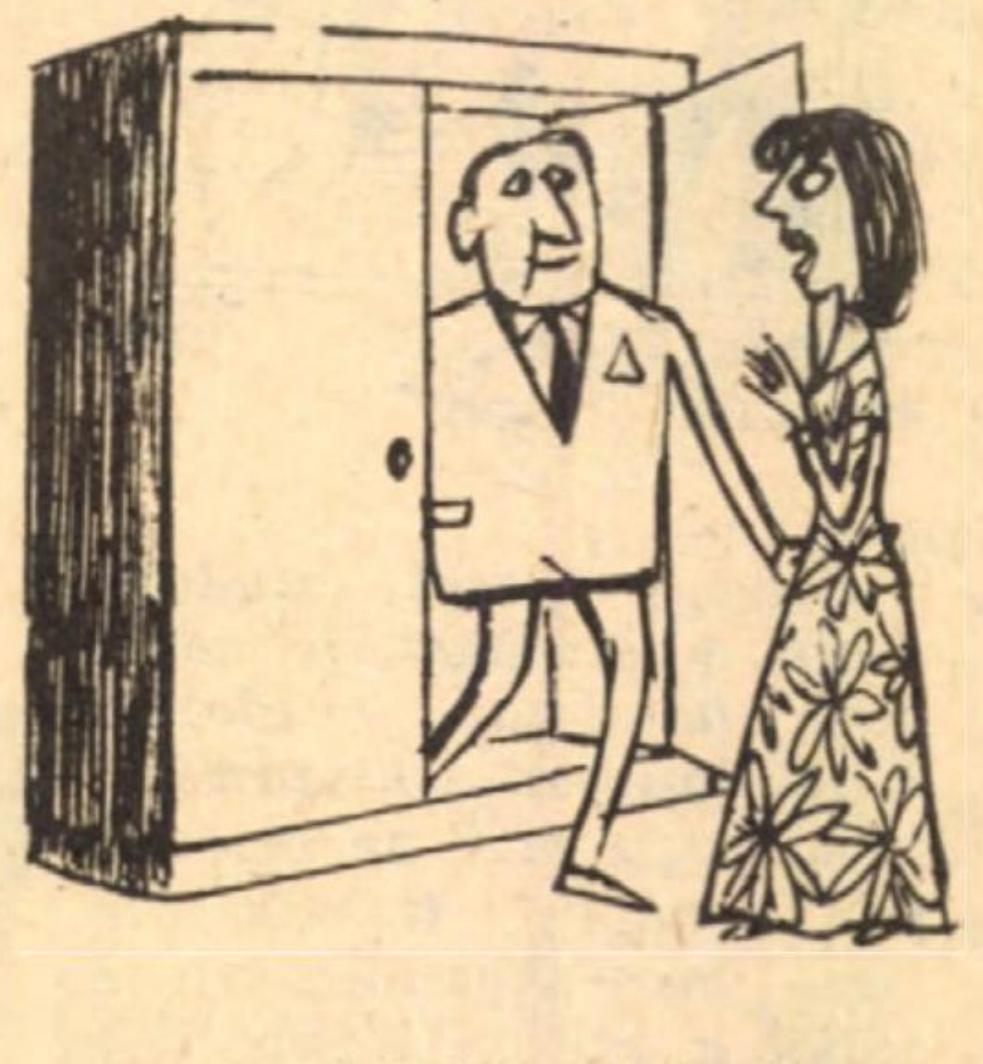

— Csókolom a kezét. Elnézést ezért a váratlan látogatásért.

— Takarodjék! — mondta vészjóslóan Labodáné, és szikrázó tekintettel méregette az illegális látogatót.

— Könyörgök, hallgasson meg! — kérte összetett kézzel a szekrény lakója: hónapok óta követem. Hányszor kértem remegve, alázatosan, fogadja el a szerelmemet. Tudom, hogy elvált asszony. Persze van önkritikám. Nem vagyok szép ember, de szíveskedjék megnézni a lelkemet. Az gyönyörű. Mi, asztalosok nagyon tudunk szeretni és hűségesek vagyunk. Ez volt az egyetlen megoldás, hogy a közelébe jussak. Csináltam egy szekrényt, belebújtam, felfogadtam két embert, akik ide szállítottak a lakására. Parancsoljon. A szekrény és a szerelmem a magáé. Tessék megnézni ezeket az ajtókat. A szívemet, a lelkemet beleadtam a politúrozásba. Méltóztassék megnézni a fiókok kidolgozását. Az asztalos nem ír szerenádot. Én fában fogalmaztam meg a vallomásomat. Tessék megnézni ezeket a zsanérokat!

— Ami igaz, az igaz. Príma munka! — mosolygott elismerően Labodáné.

— Remélhetek? — kérdezte rajongó tekintettel a kitűnő szakmunkás.

— Nem bánom. Csókoljon meg! — suttogta engedékenyen Labodáné. A férfi boldogan, szerelmesen vette karjaiba a szépasszonyt:

— Meg tetszik látni, nem lesz panasza a bútoriparra...

Galambos Szilveszter

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mi az abszolút türelem?

Vasvári Anna:

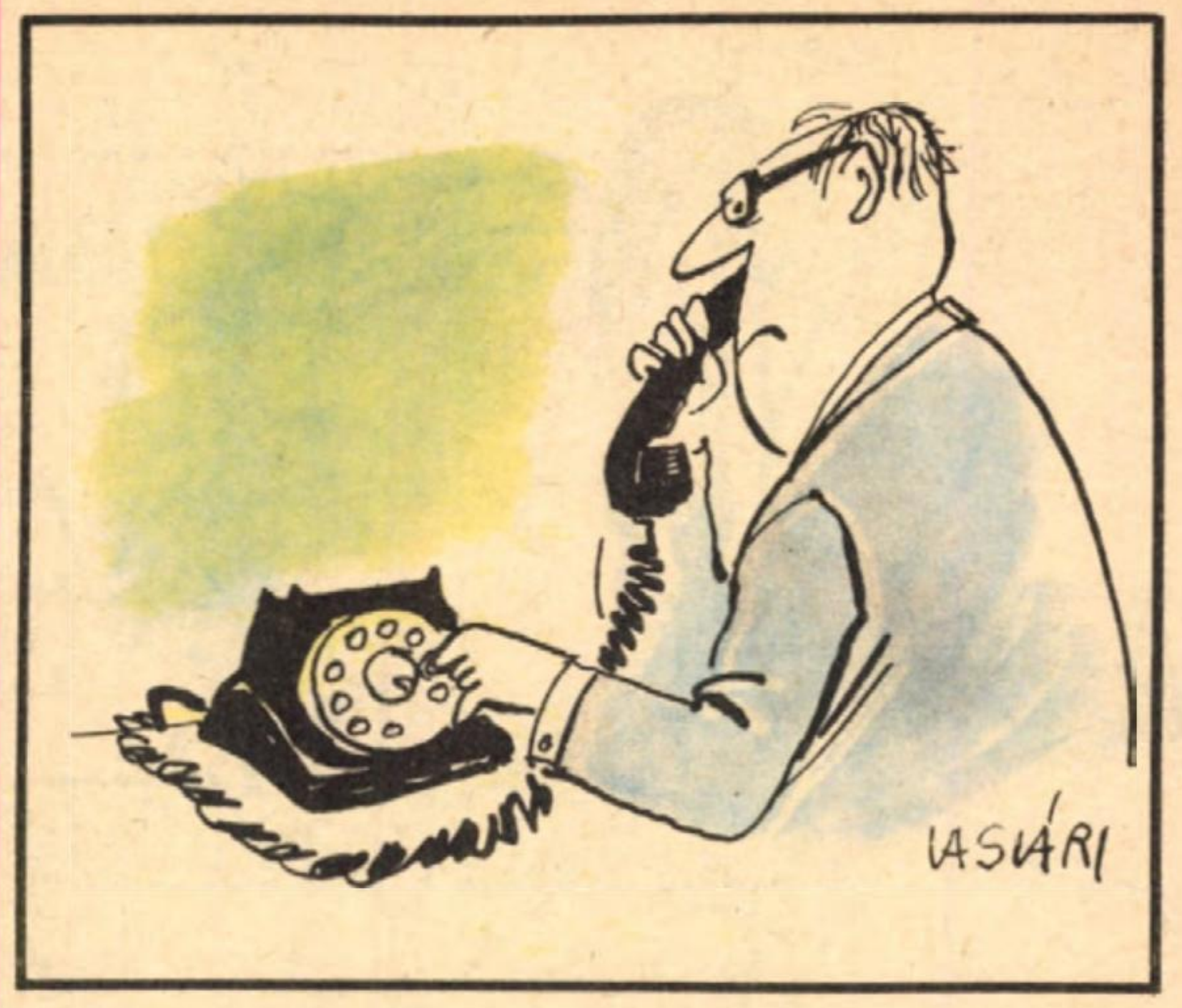

– 22-22-22

Erdei Sándor:

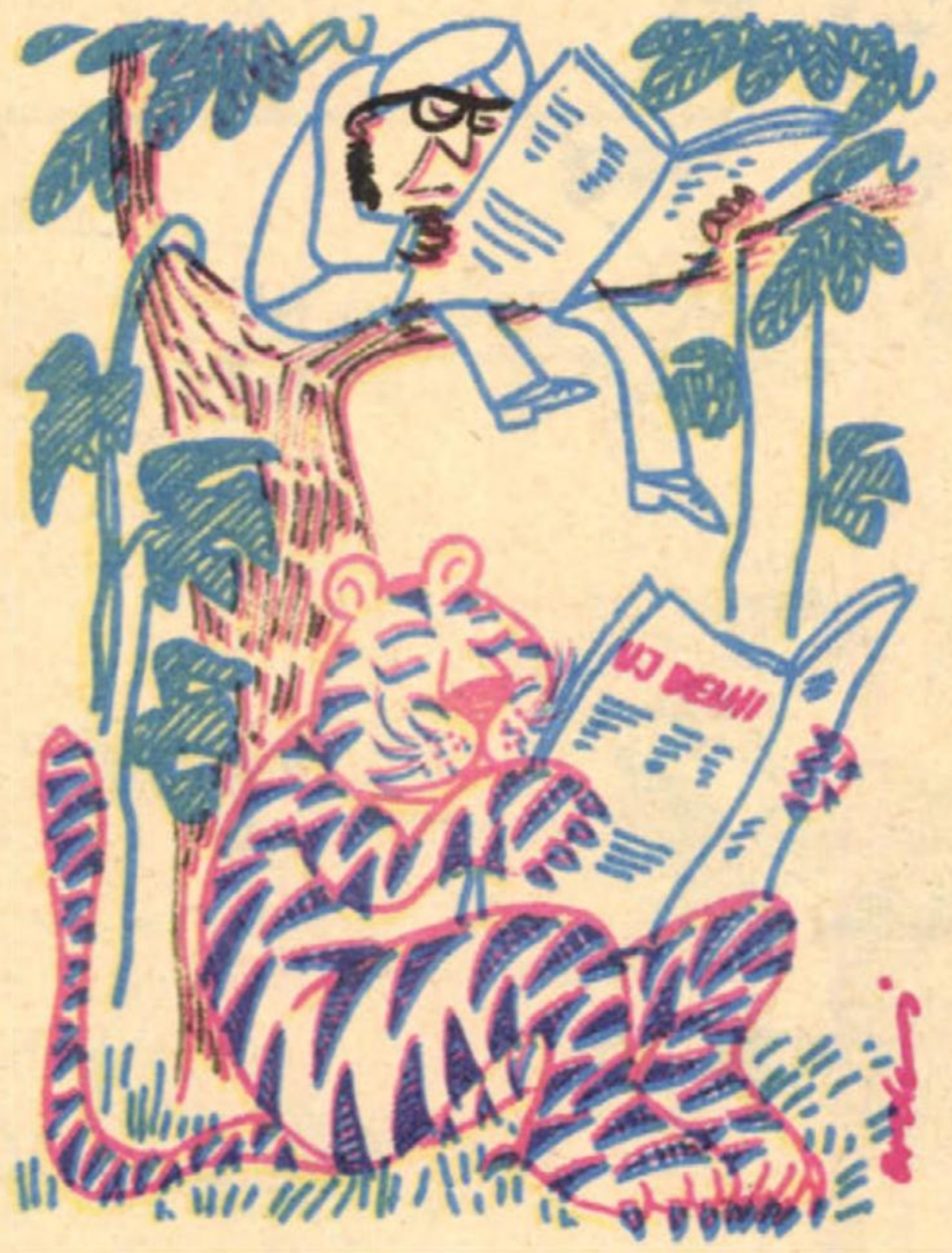

Balázs-Piri Balázs:

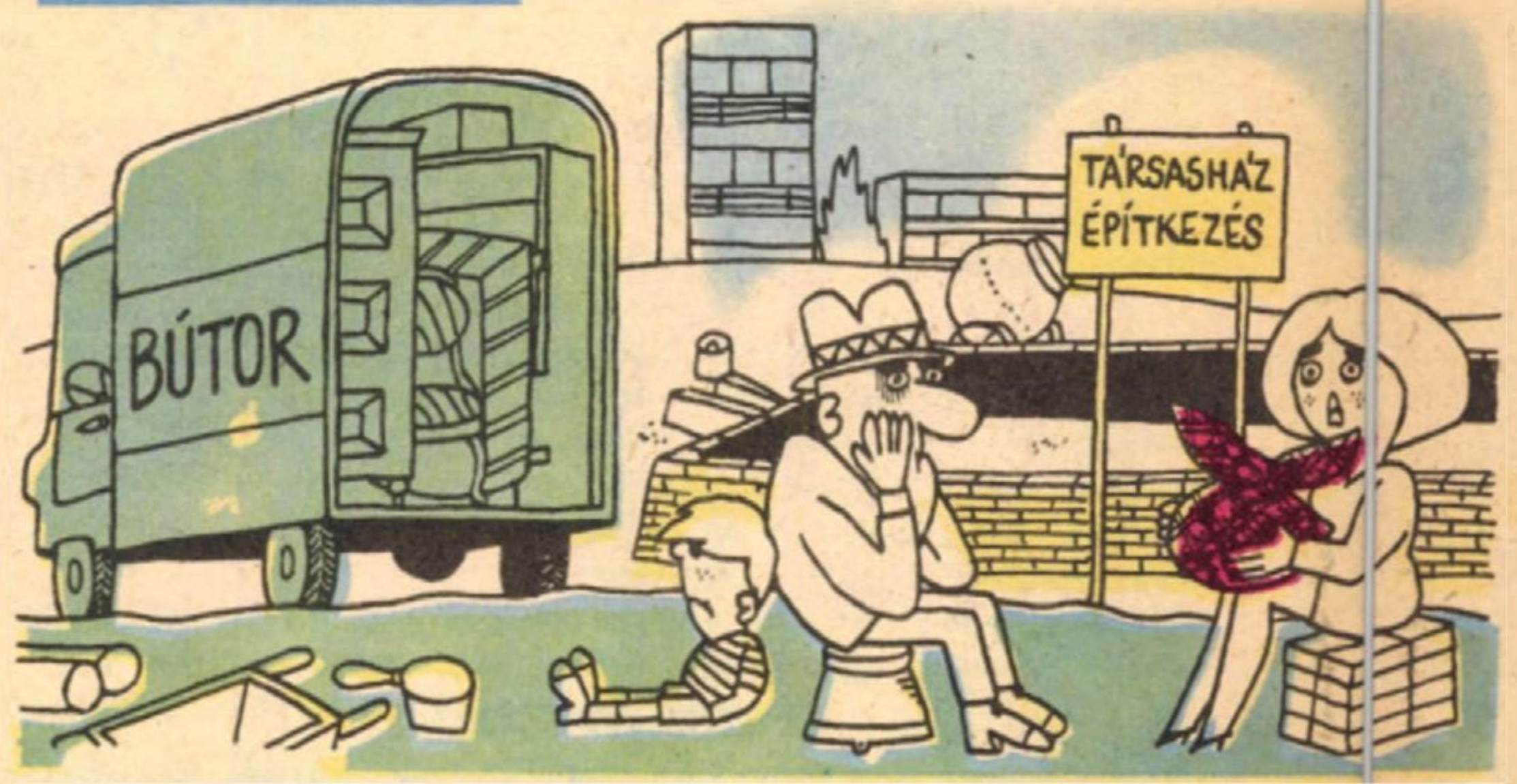

– Megvárni, amíg az építésvezető kiszabadul...

Brenner György:

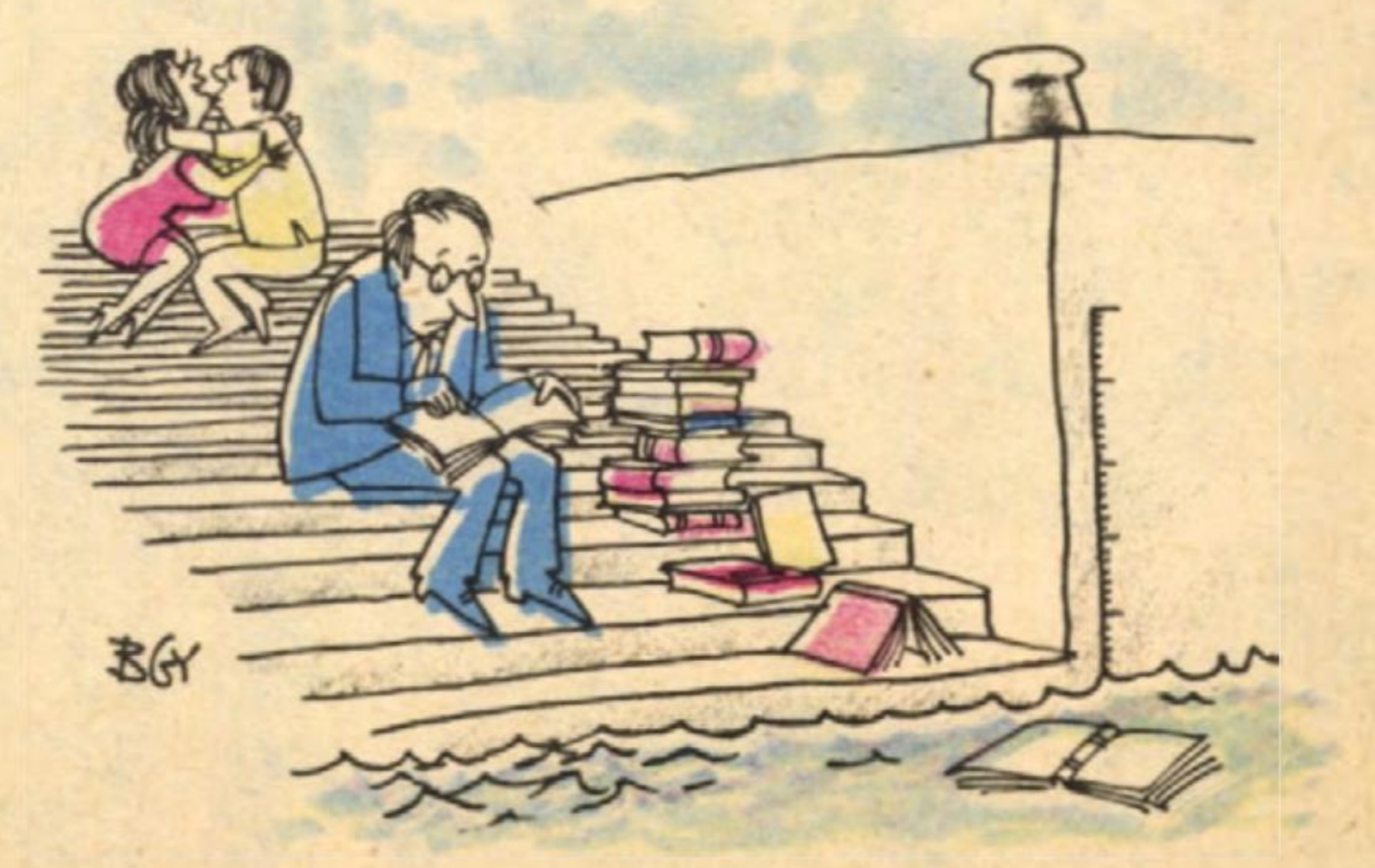

– Elolvasni minden megjelenő verseskötetet.

Takács Imre:

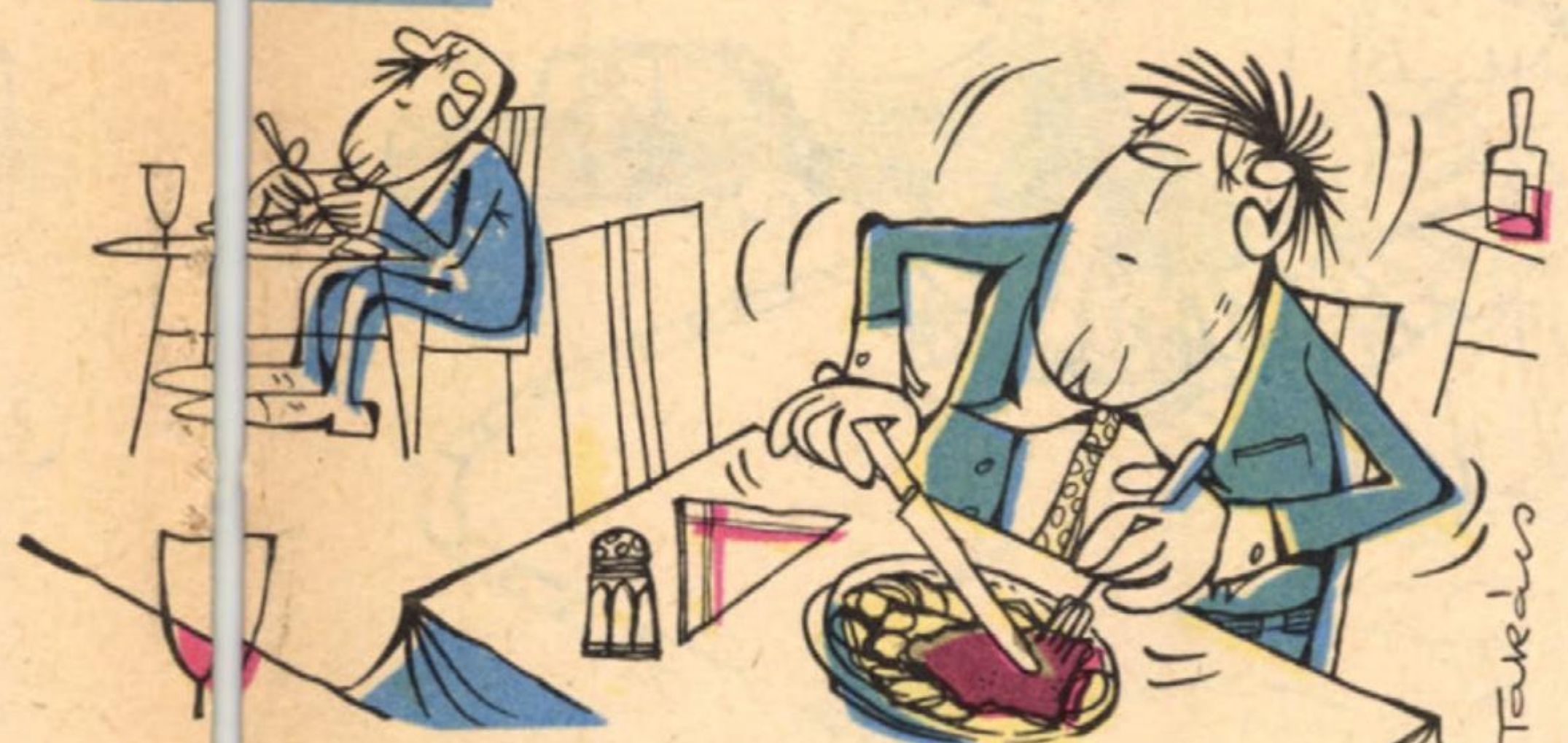

– Éttermi késsel szeletekre vágni a marhasültet!

Fülöp György:

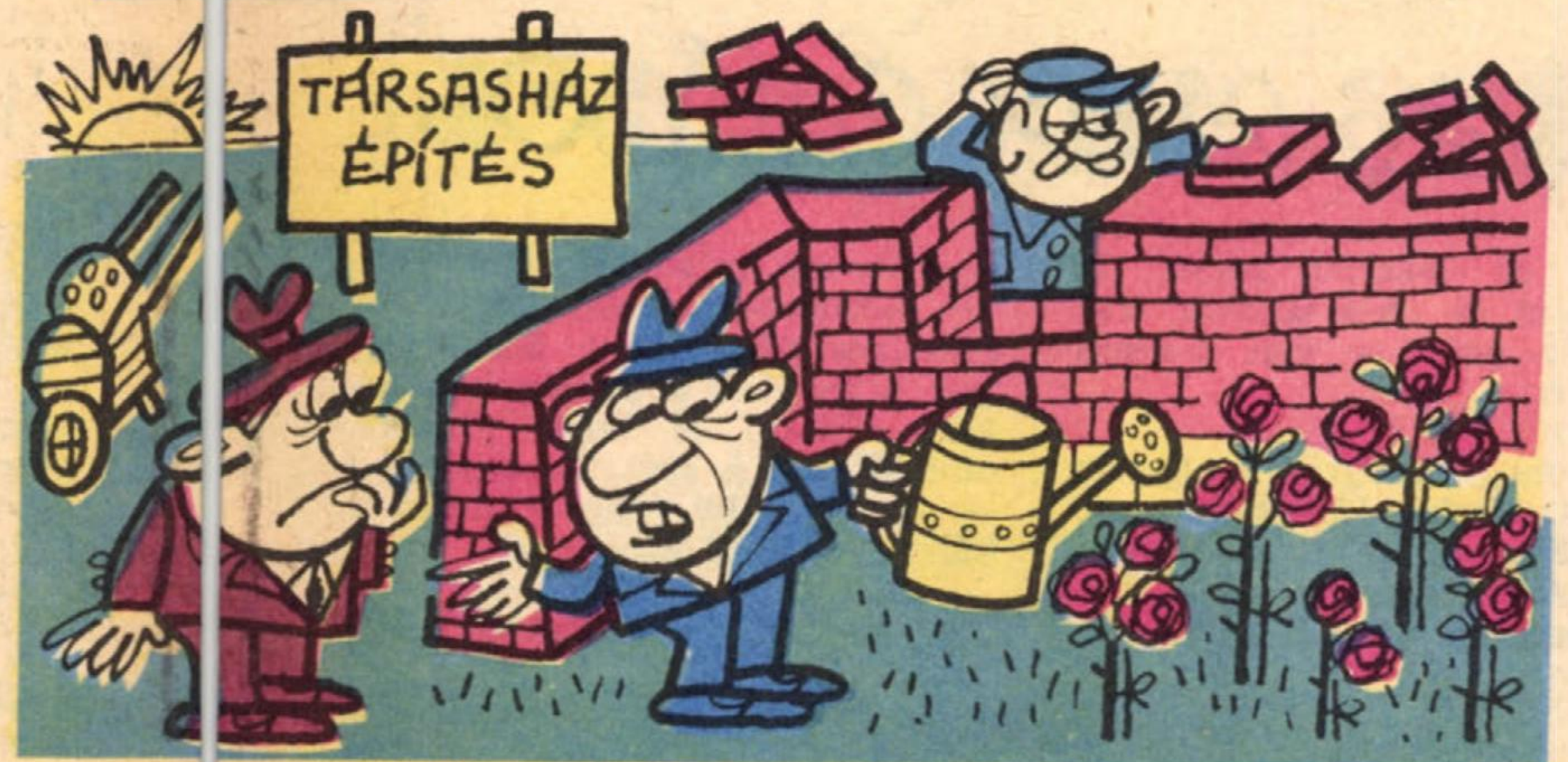

– Mit csodálkozik? Türelem rózsát terem!

Hegedűs István:

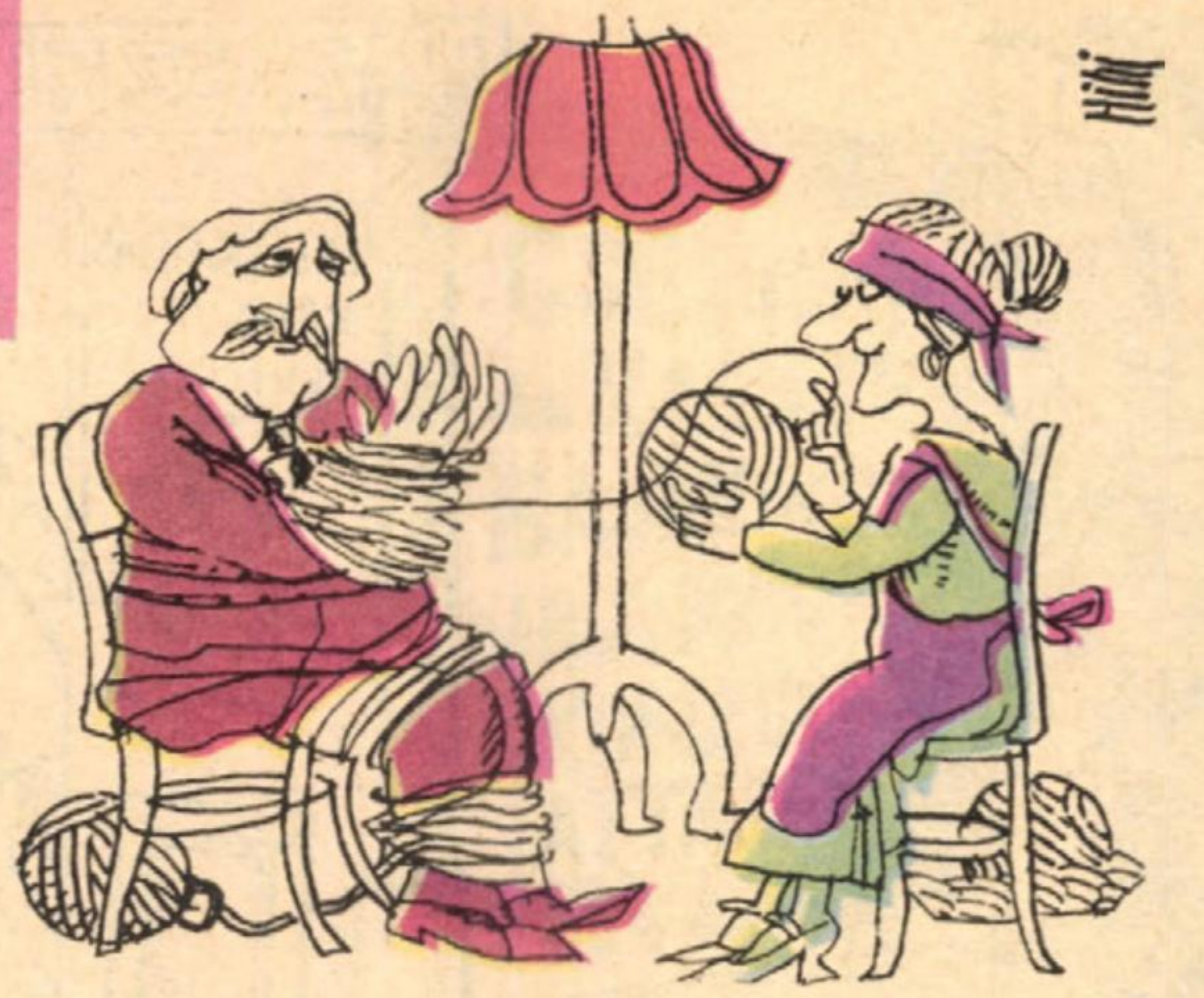

– Az aranylakodalomra várni...

Barát József:

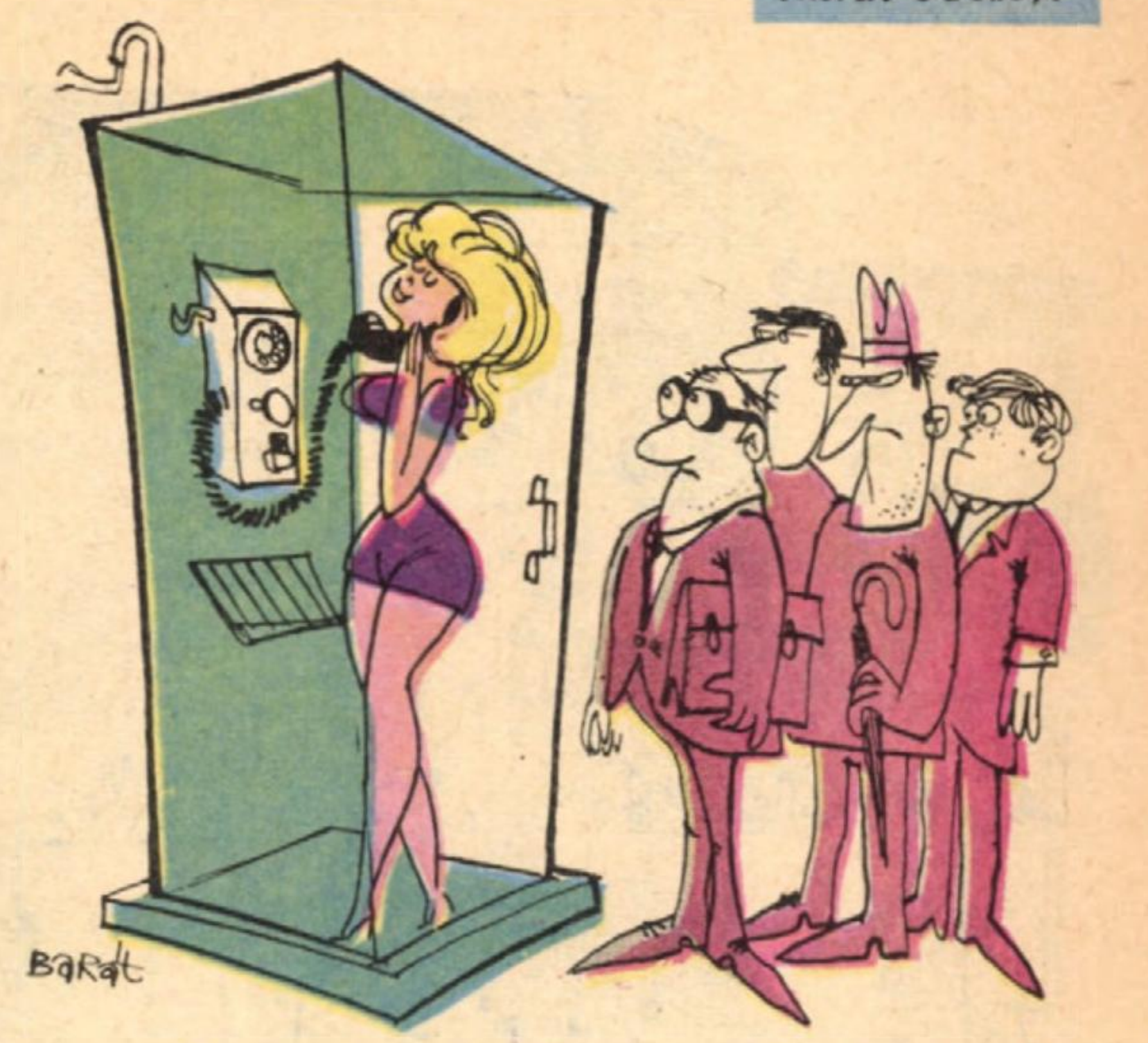

Szűr-Szabó József:

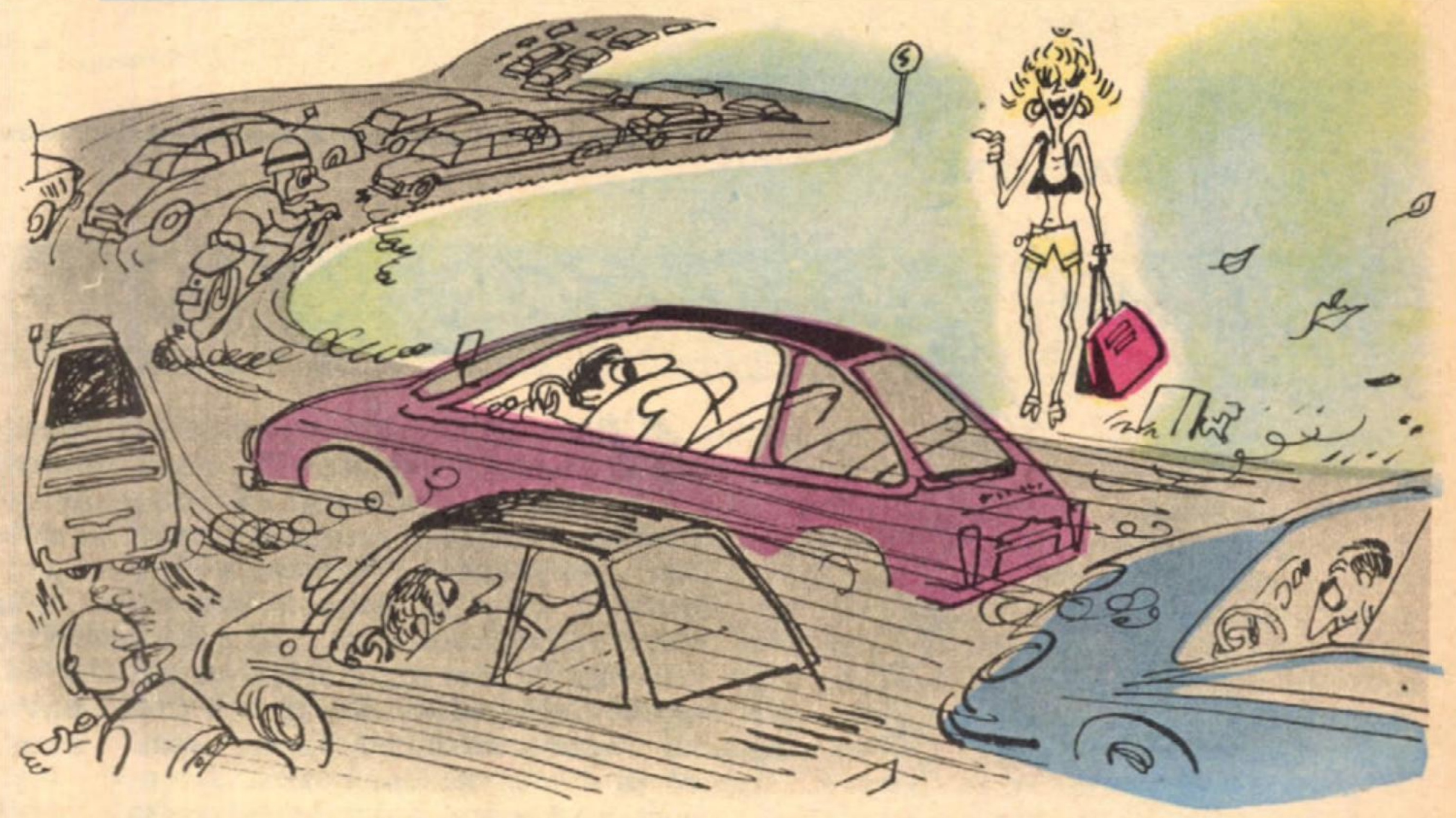

– Valaki csak észreveszi, hogy stoppolni szeretnék...

Mészáros András:

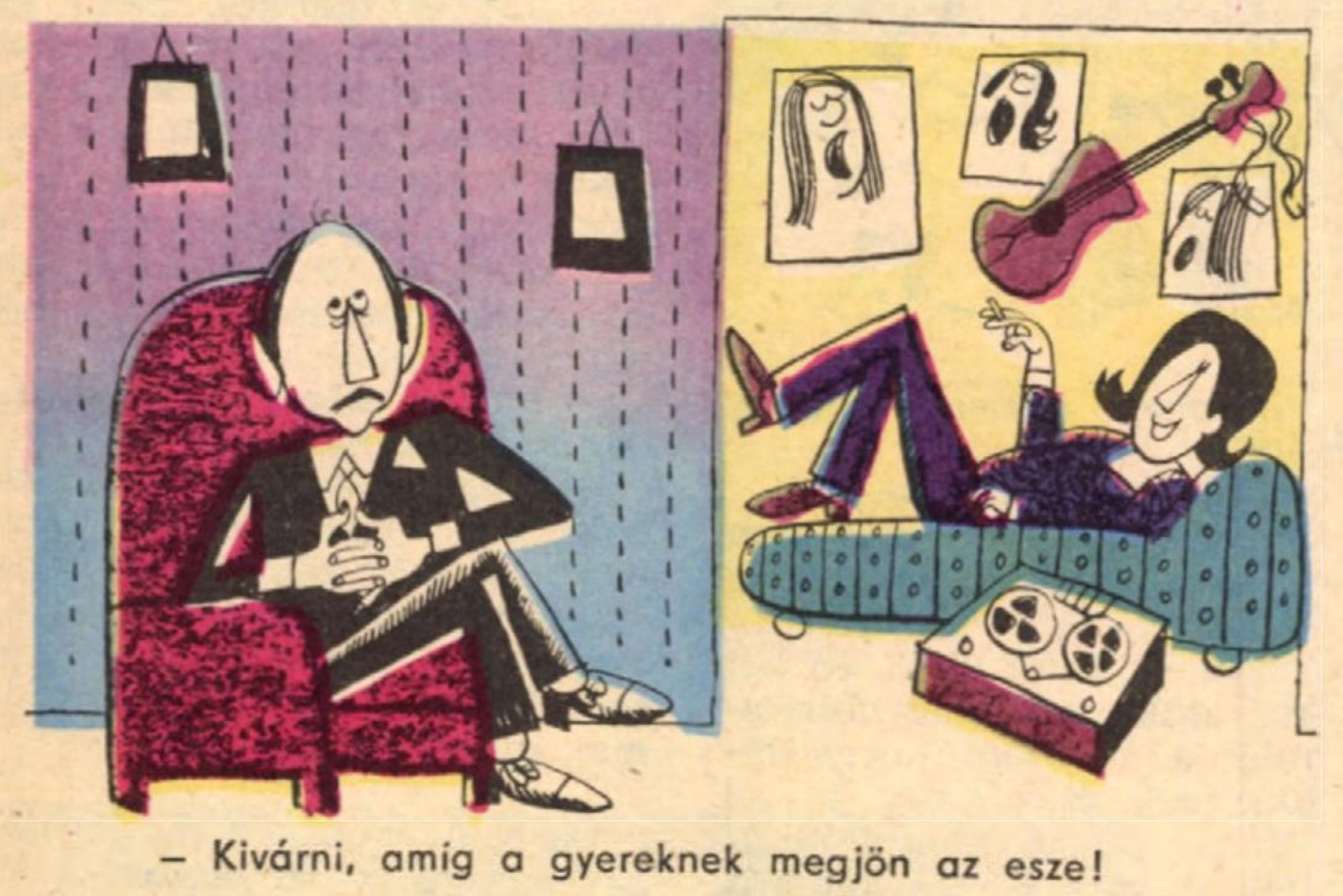

– Kivárni, amíg a gyereknek megjön az esze!

Várnai György:

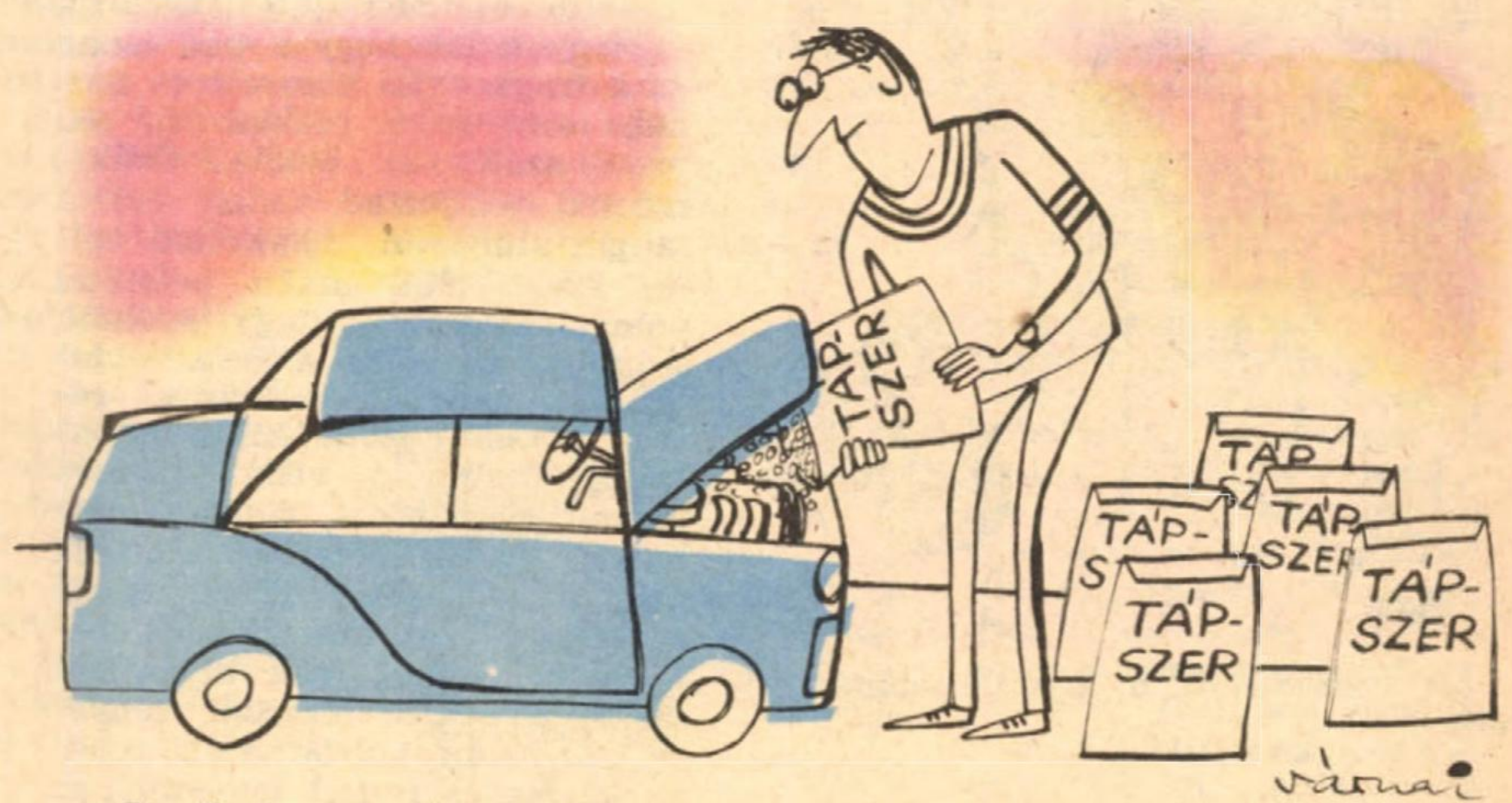

– Egy Trabantot addig tömni tápszerrel, amíg nem nő meg Mercedessze...

Sajdik Ferenc:

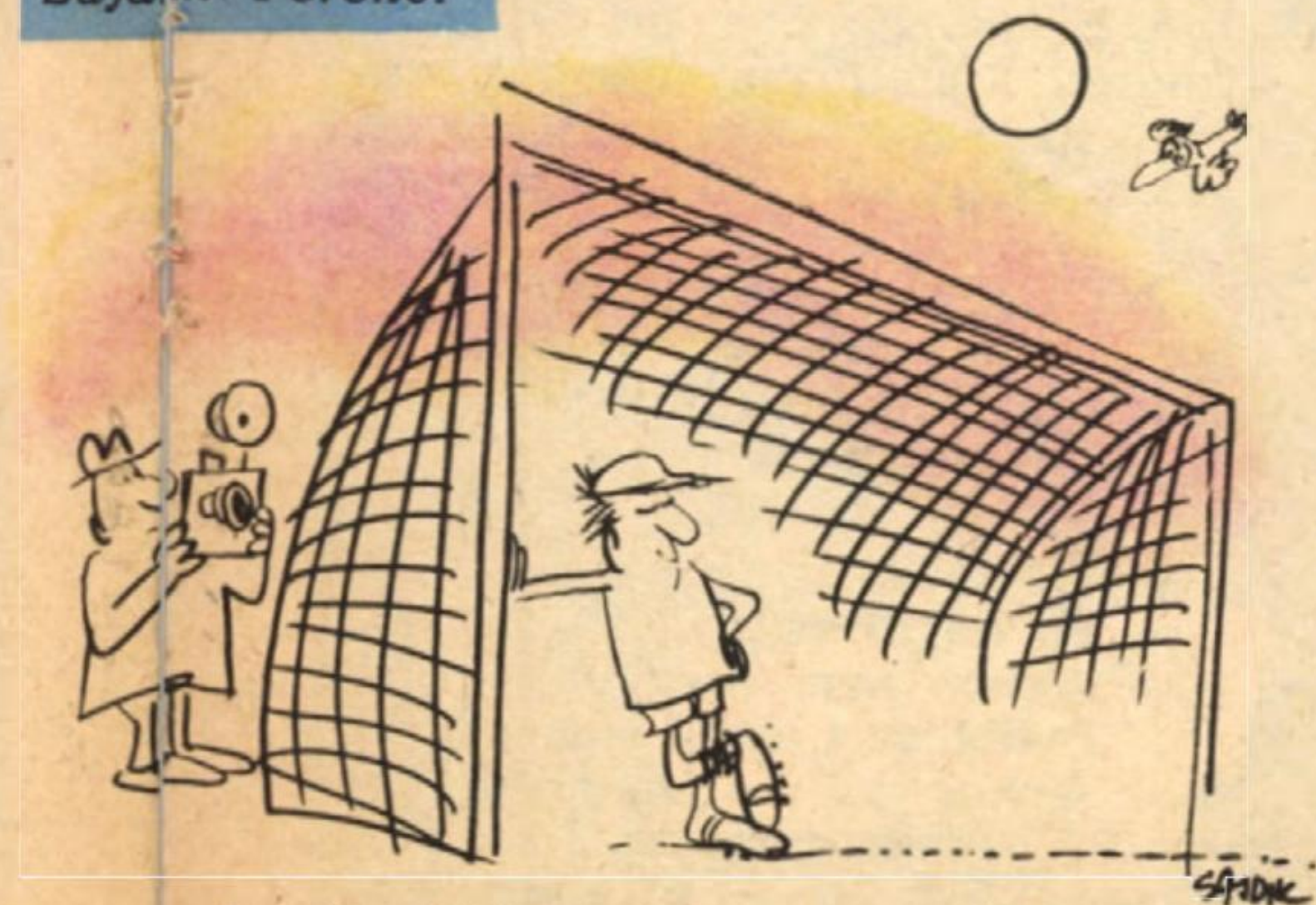

– Az ellenfél kapujánál kiböjtölni azt a pillanatot, amikor a magyar csatárok gólt lőnek.

Dallos Jenő:

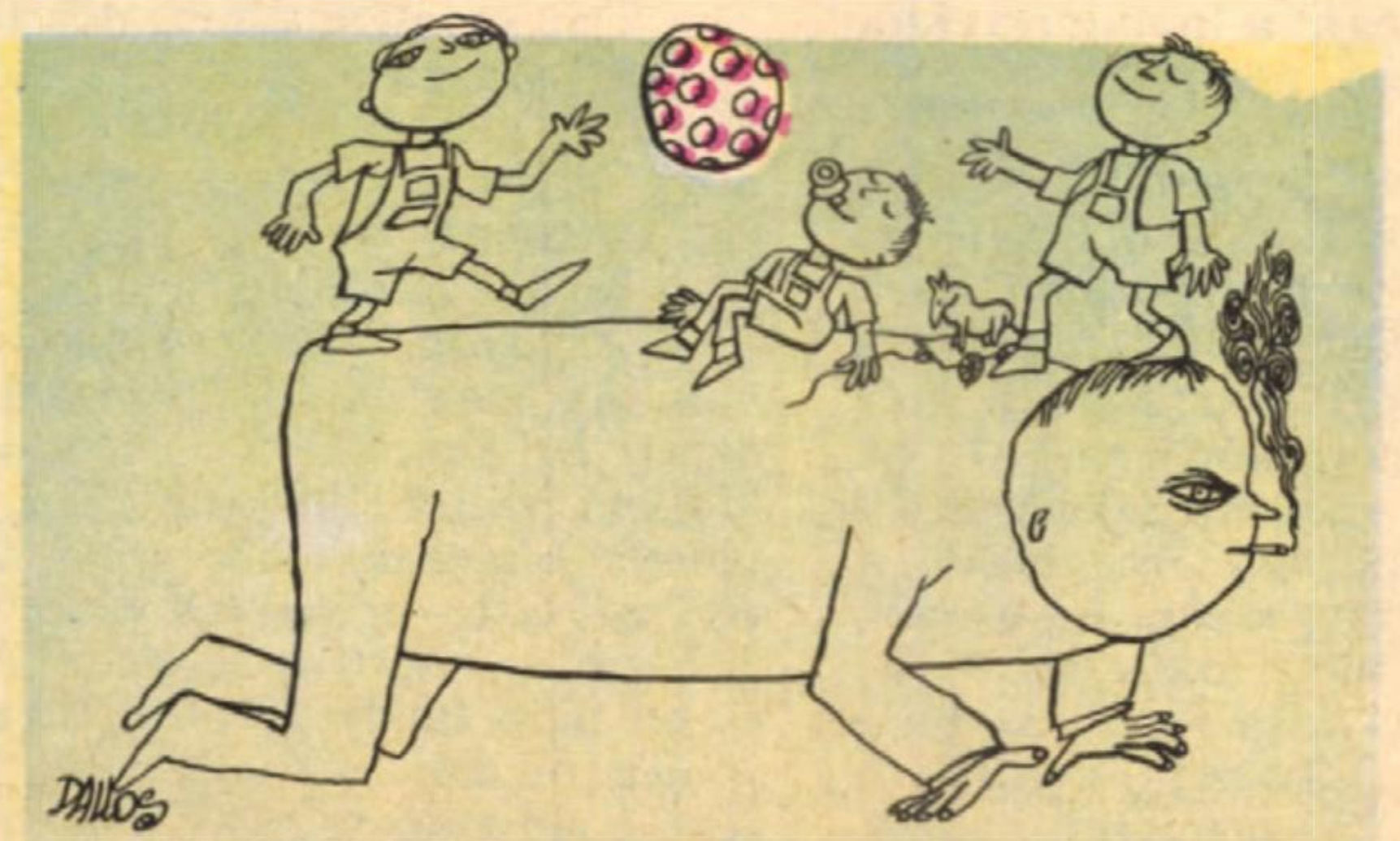

– Többgyerekes családapának lenni...

Endrődi István.

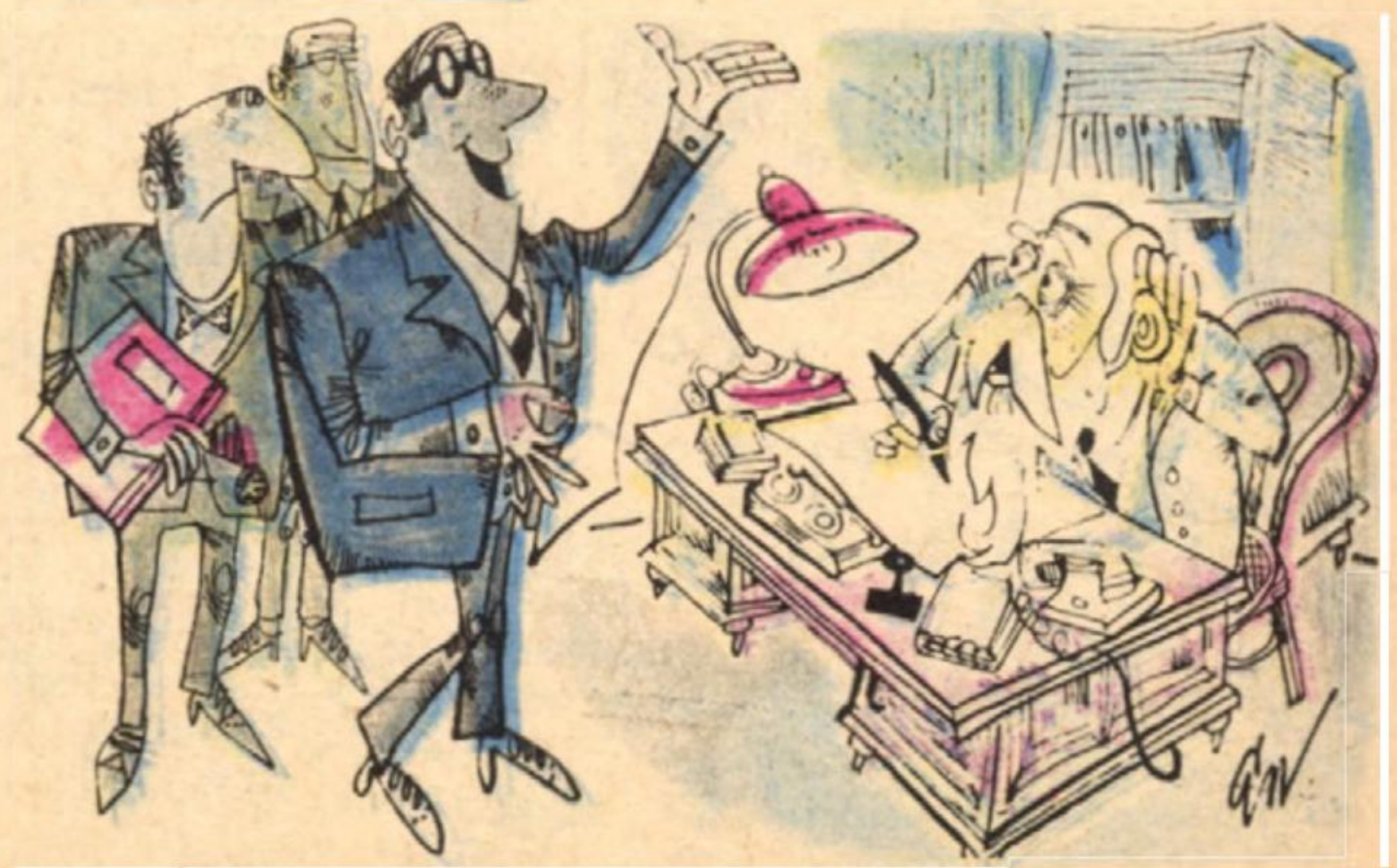

– Arra várni, hogy a munkahelyünkön, ahol évek óta dolgozunk, elismerjék a munkánkat...

HELYSZOKE

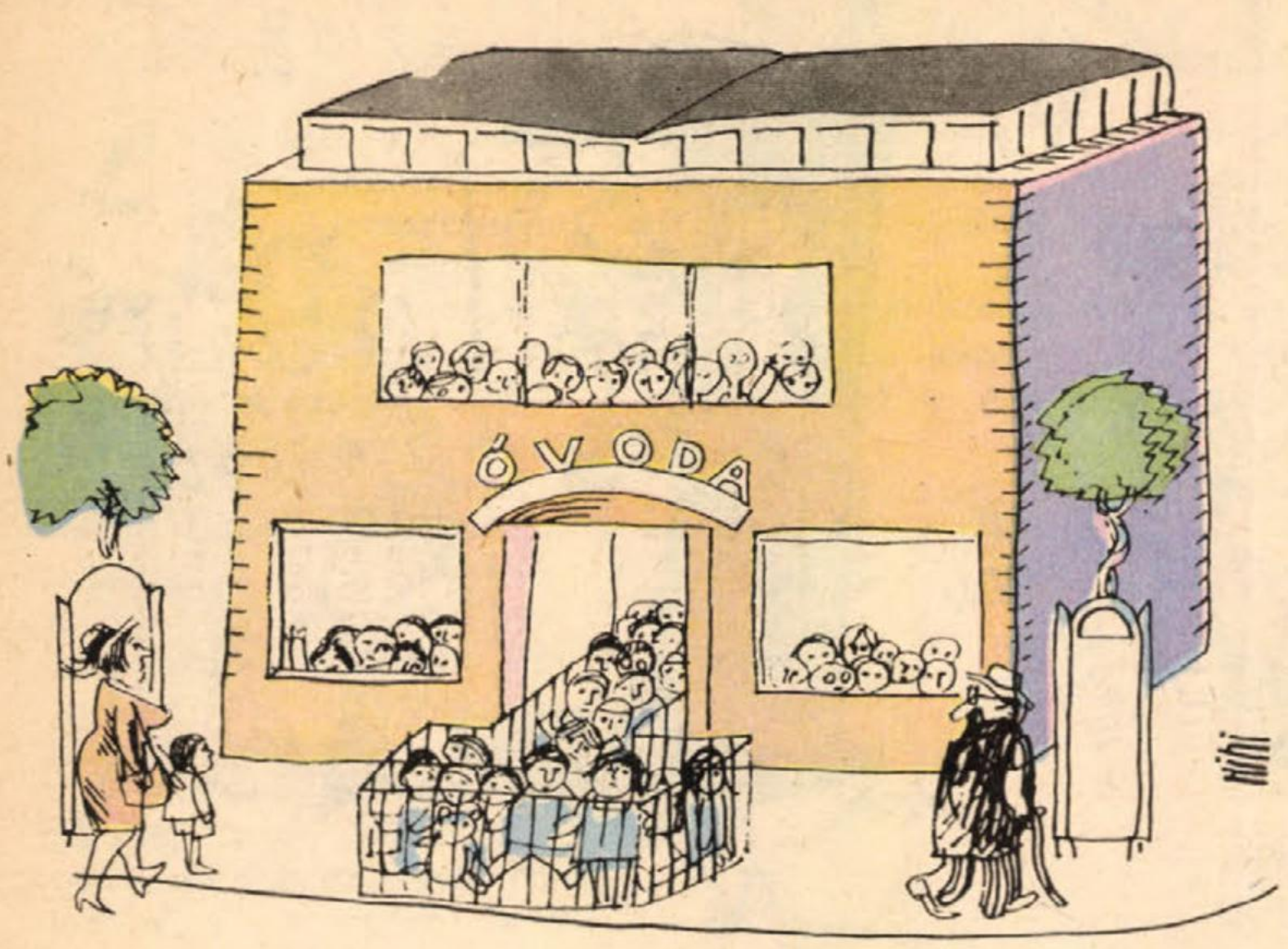

EMBERRABLÁS

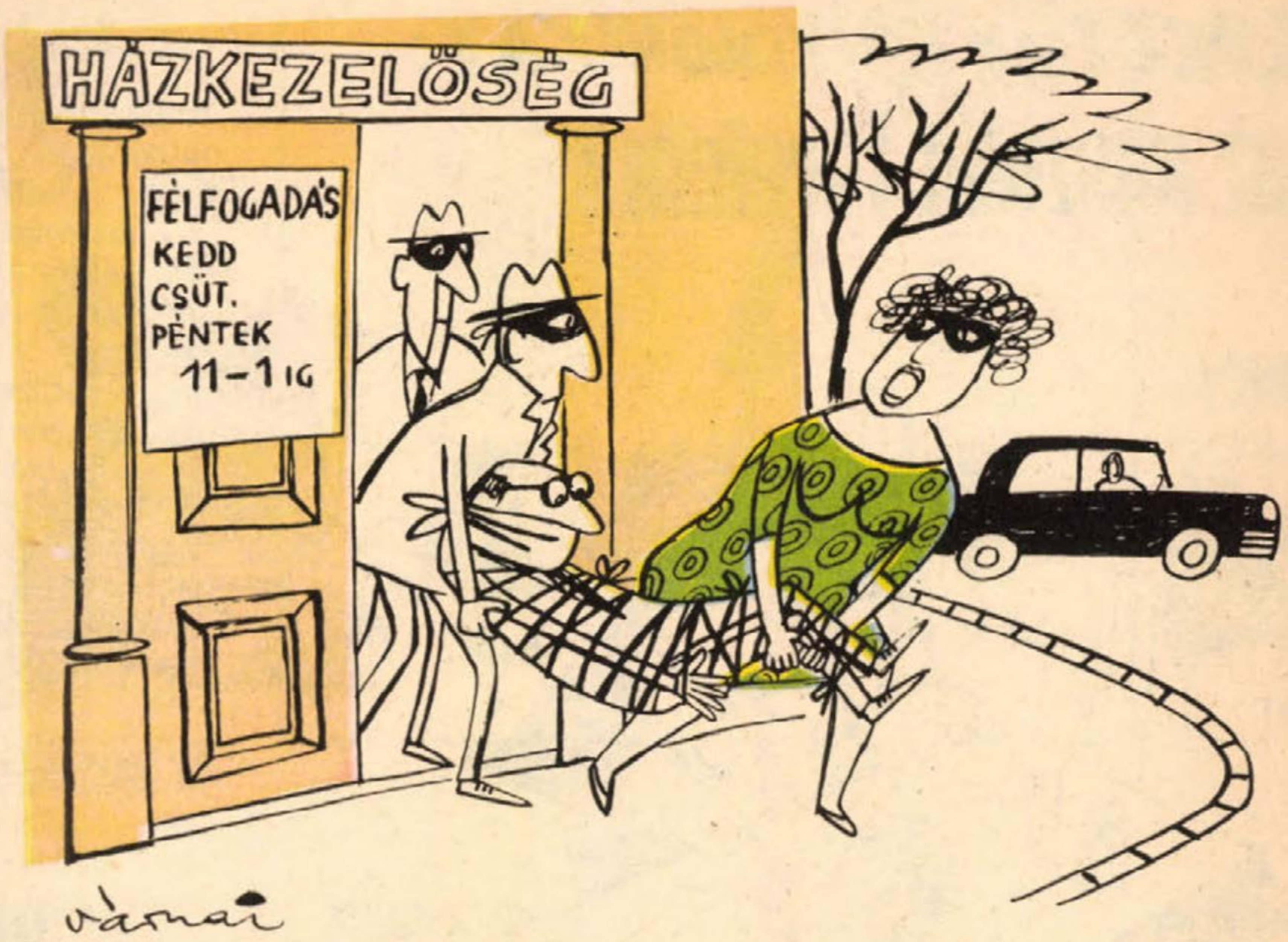

– Váltságdíjként, a tetőjavítás mellett, egy új lefolyót is követelünk...

ÚJÍTÁSI JAVASLATUNK

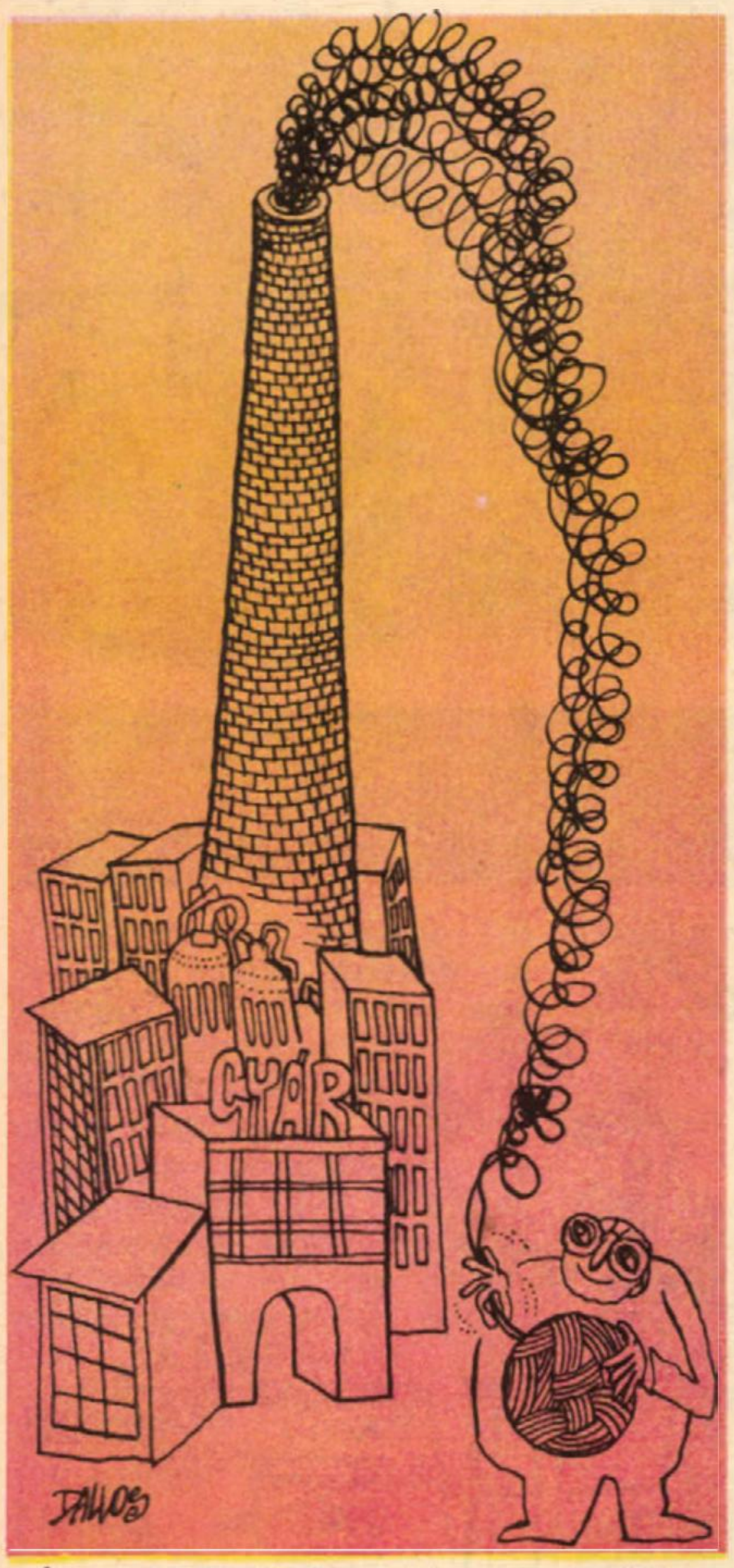

Így védekezzünk a légszennyeződés ellen.

IDEÁLCSERE
avagy le a futballal!

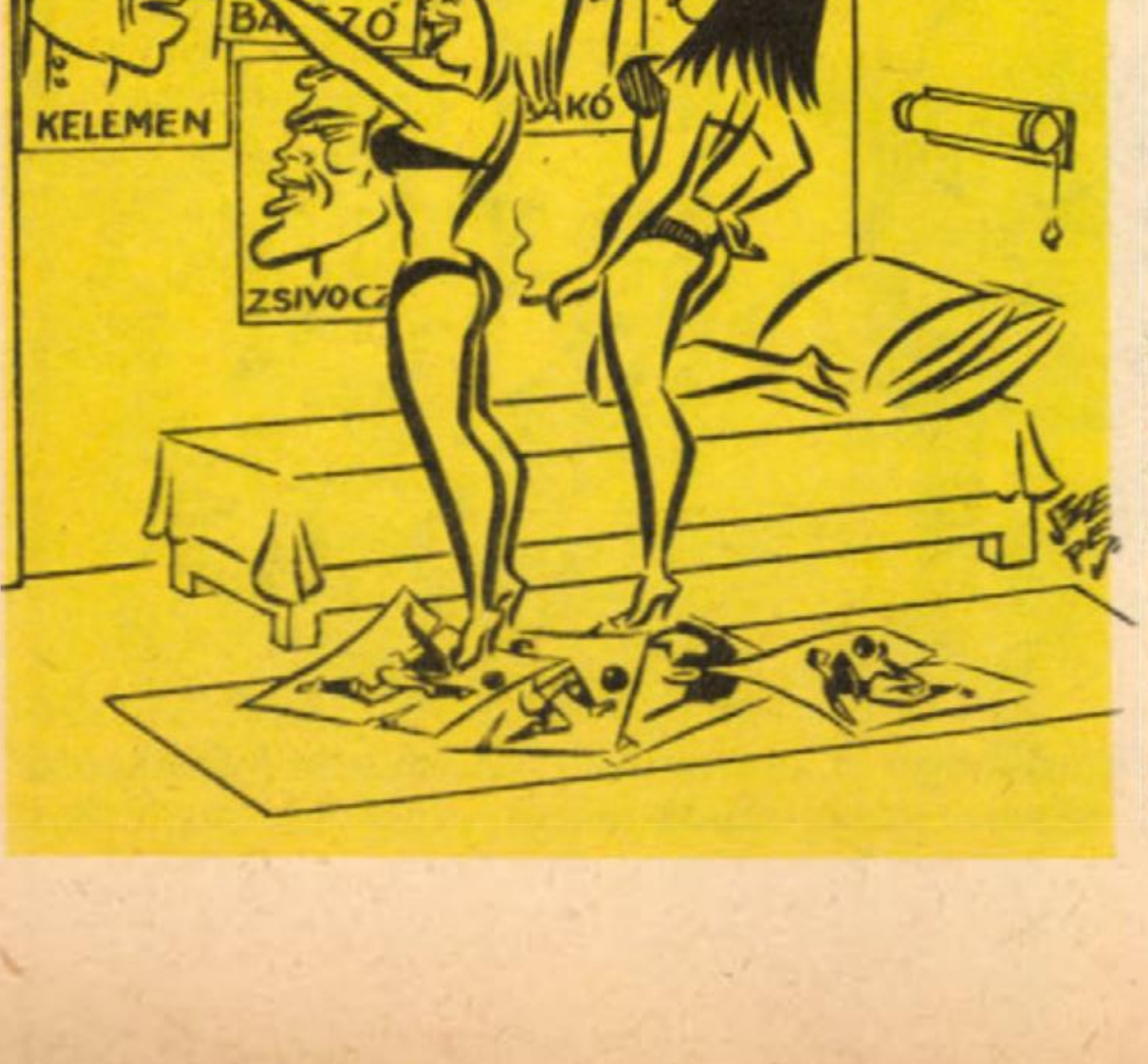

EGY KIS ÖREG NAPLÓJÁBÓL

Ülök Illető barátommal a Mechwart-liget előtt, egy padon. Gyönyörű, áramvonalas kocsi áll meg a közvetlen közelünkben. Széles vállú, keskeny csípőjű, nagyon rokonszenves fickó kattantja be a kocsi ajtaját és az Európa-eszpresszó felé halad. Várja ott talán valami kislány? És ha nem várja — mi közöm hozzá? De a kocsi! Abban azért mégiscsak van talán valami, ha annyi ember áhítozik az ilyesmi után. Mondom a barátomnak, csak úgy mókából:

— Nem ülsz be a kocsimba?

— Ide hallgass — azt mondja —, tegyük fel, hogy a tied lenne ez a tragacs. És huszonéves lennél, mint ez a mókus itt, aki most szállt ki belőle. Órákig mostad, olajoztad volna ezt a taligát alul-felül, bütykölted volna kívül-belül, aztán beleültél volna, kislánnyal vagy anélkül, száguldoztál volna a Balaton felé, ezer váratlan kanyar és részeg kocsis között. Lihegve rohantál volna a vízbe, pirosra égetni a bőrödet, holnap este hajrá, vissza, sötét országúton, még a tegnapinál is részegebb kocsisok között, megérkeznél csatakosan, megint csak nekiállnál mosni a kocsit, olajozni, fényesíteni, aztán holtfáradtan esnél az ágyba, és reggel lemennél az utcára, ahol az éjjel ellopták a kocsidat.

— Ezzel szemben — folytatta — itt ülünk mi szépen, nyugodtan, ebéd után, a napon, és holnapután hozzák a nyugdíjunkat. Hát nem jobb nekünk?

*

Kisvártatva visszajött a fiú kislány nélkül. Talán nem is azért ment be a presszóba, csak egy Coca-Colát ivott, mert még egy pohár sört se szabad a szegénynek, hisz autót vezet — na mindegy —, elég az hozzá, hogy beült a kocsijába, megfogta a volánt, csak úgy lazán, fél kézzel, a másikkal meg kikönyökölt az ablakon. Ez általában szokása úrvezetőknek. Lazán vezetni és könyökölni. Én vezettem valaha, mérnökkoromban építési naplót, katonakoromban menetszázadot. Egyiket se lehetett lazán. És könyökölni se igen tudtam. Talán ezért nem is volt kocsim soha.

*

Most meg egy gyerek áll meg előttünk. Kisfiú. Úgy hároméves lehet. Nagyon nézi a barátom botját. Aztán utána is nyúl. Játszani szeretne vele. De akkor hirtelen odarohan a kismamája és azt mondja:

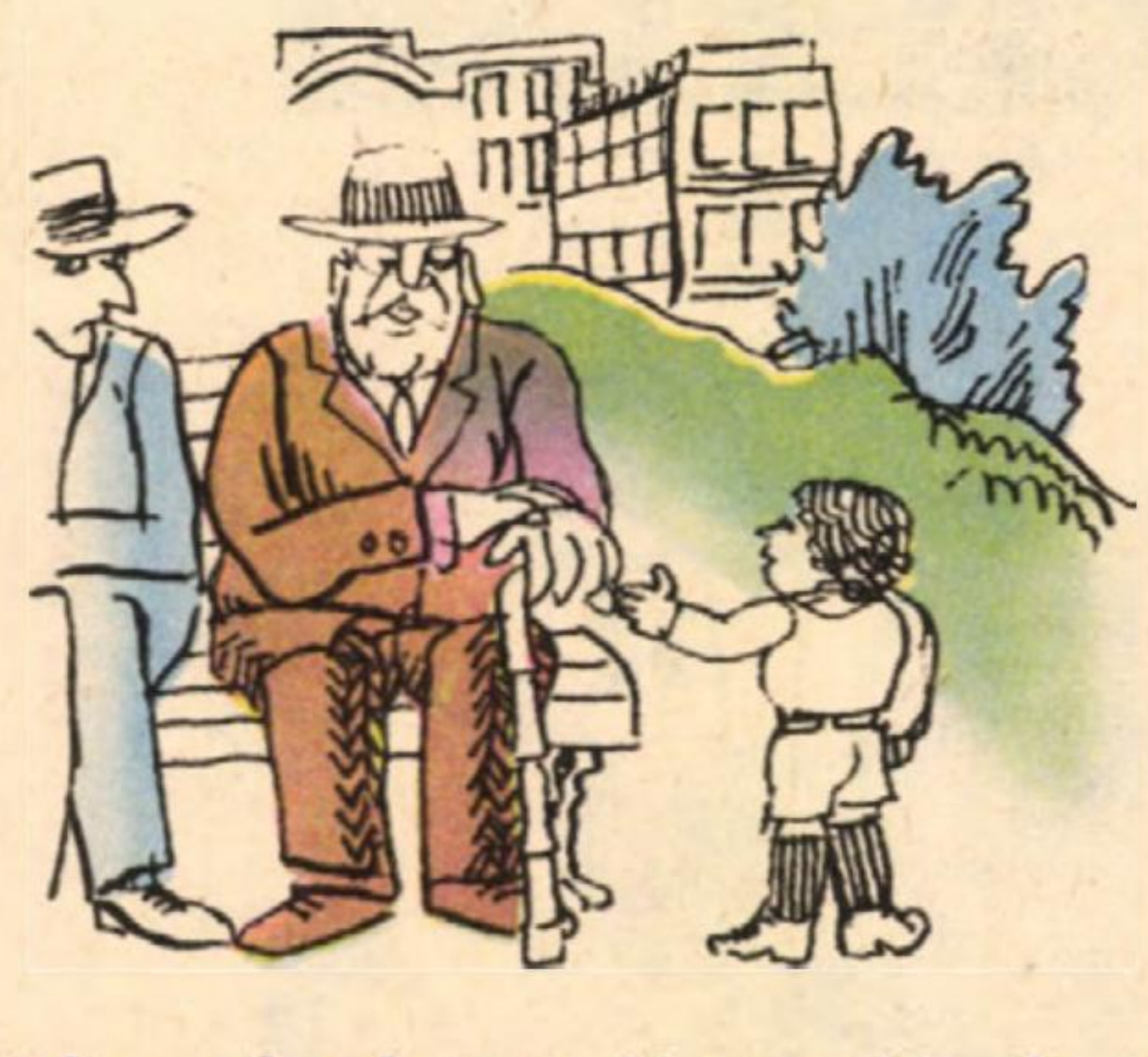

— Ne zavard a bácsikat!

— Dehogyis zavar — mondom én —, mi nagyon szeretjük a gyerekeket.

Ami igaz is. Tanú rá az én két unokám, akik már nagyobbacskák, meg a barátom keresztlánya, aki még csak négy és fél éves, ámbár ő úgy szokta mondani: fél öt vagyok. De a barátom szerint egyáltalán nem mai gyerek.

— Hogyhogy nem mai? — érdeklődöm.

— Hát amolyan ábrándos fajta — magyarázza a barátom. — Azt mondja nekem a múlt héten, hogy *olyan* jó lenne neki most egy szellem!

— Miféle szellem?

— Amilyen az Aladdinnak van. Az csak megdörzsöli a lámpáját, és akármit kér, azt az a szellem mind elhozza neki. De nekem biztosan nem hozna semmit — tette hozzá a gyerek bánatosan —, mert az török szellem, és én nem tudok törökül, és nem is értené: mit akarok, pedig most lesz a névnapom. De majd kitalálok valamit! — villant egyet a szeme.

— És mit talált ki?

— Kolumbusz tojása! Egy magyar szellemet! Akit Boldizsárnak hívnak és a kéményben lakik. Hallani is lehet éjszaka, amikor zúg a szél. És úgymond — annak ő be fogja kiabálni a kályhába, hogy mit akar.

— Hűha!

— Ne félj — nyugtatott a barátom. — Erről lebeszéltem. Hogy akkor az anyu meg az apu esetleg így meg úgy — nem szólva arról, hogy ha előre tudja az ember, hogy mit kap, akkor hol a névnapi meglepetés? Rá kell bízni a Boldizsárra. Hozzon, amit akar.

— Jó! — mondta, némi gondolkozás után. Azzal nekiesett a gyerekszobaszekrénynek, amelyből lázas igyekezettel kotorta össze a kis ruháit, játékait, babáit, minden úgynevezett vagyontárgyat, és valóságos kirakóvásárt kezdett rendezni belőlük a parketten.

— Mit csinálsz? — kérdezte a barátom elszörnyedve.

— Megmutatom a Boldizsárnak, hogy ilyeneket ne hozzon, mert ez már mind van nekem!

Azért nem vagyok olyan *egészen* biztos benne, hogy ez a pöttöm teremtés egy parányit nem mai gyerek-e?

*

De a Levente, az más. Az már három éve totyog annak a kertes háznak a földszintjén, ahol az emeleten lakó barátomhoz szabad bejárása van. Csak az a baj, hogy még nem éri fel a kilincset. Ennélfogva kopogni szokott. És ha azt nem hallják meg, akkor rúgja az ajtót, hogy nyissák ki.

Tegnap lenn játszott a kertben, és meglátta a barátomat az erkélyen. Azt mondja:

— Felmehetek?

— Fel.

— De csoki van?

— És ha nincs?

— Akkor nem megyek.

— Pedig van ám!

— Akkor jó! — mondja Levente, és már gurul is, felfelé, a lépcsőn. Hát ez aztán *egész* biztosan mai gyerek.

Zágon István

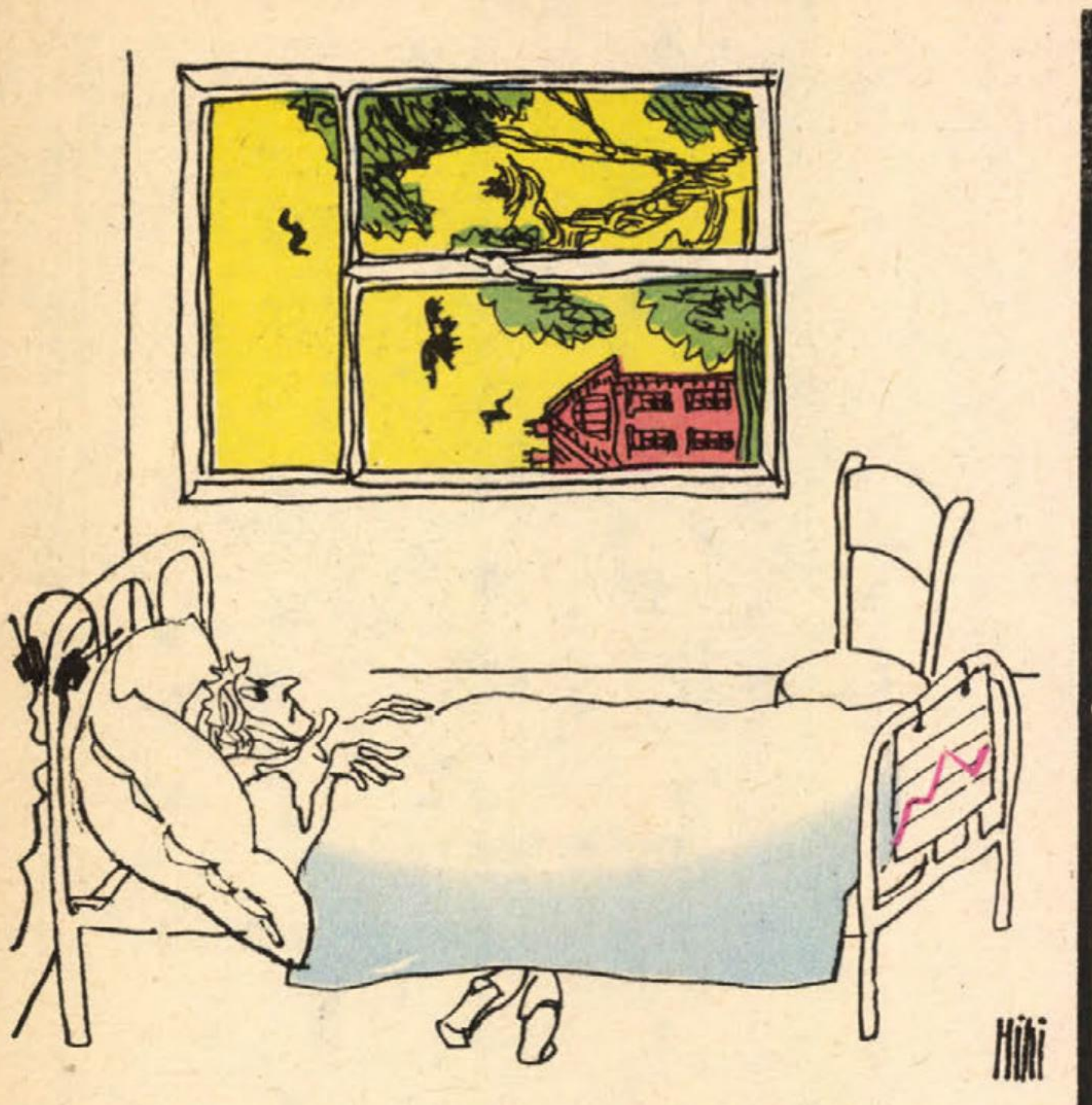

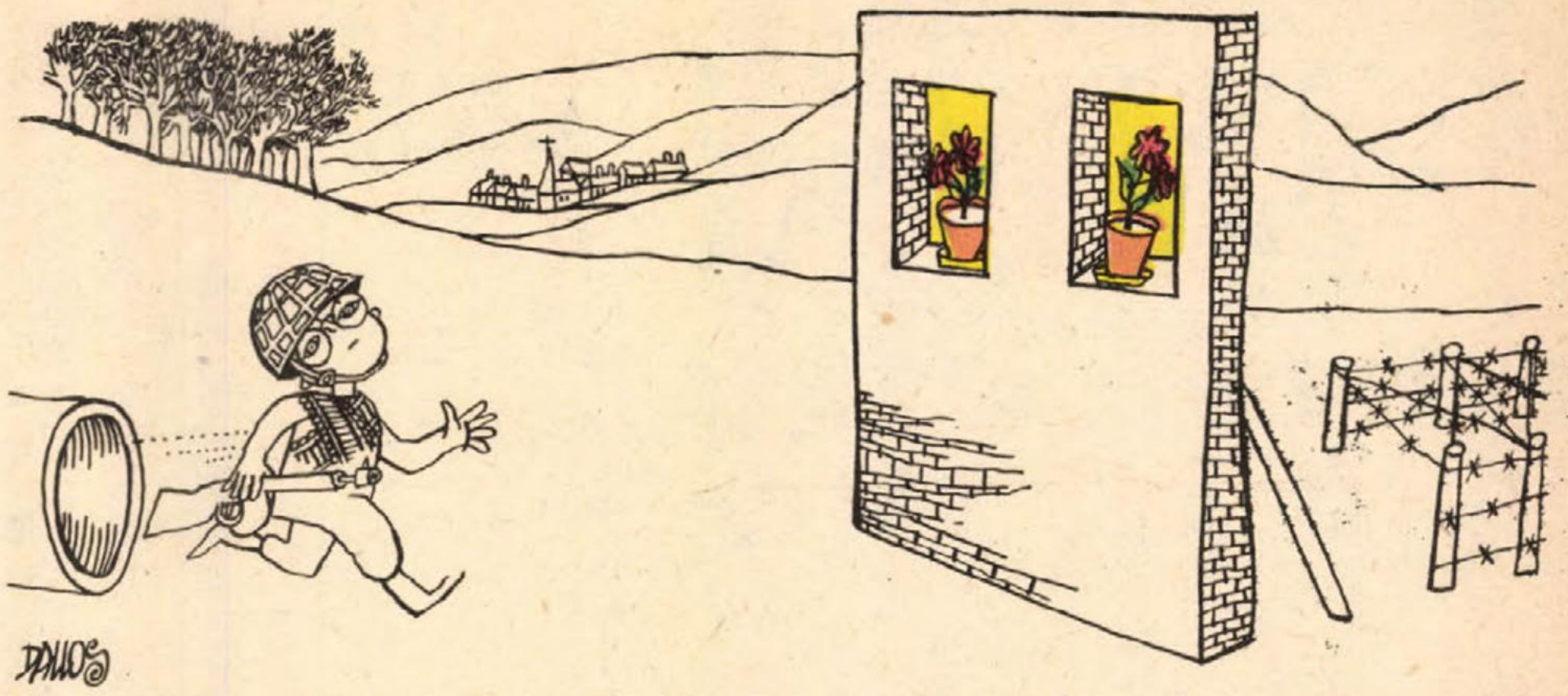

ABLAK

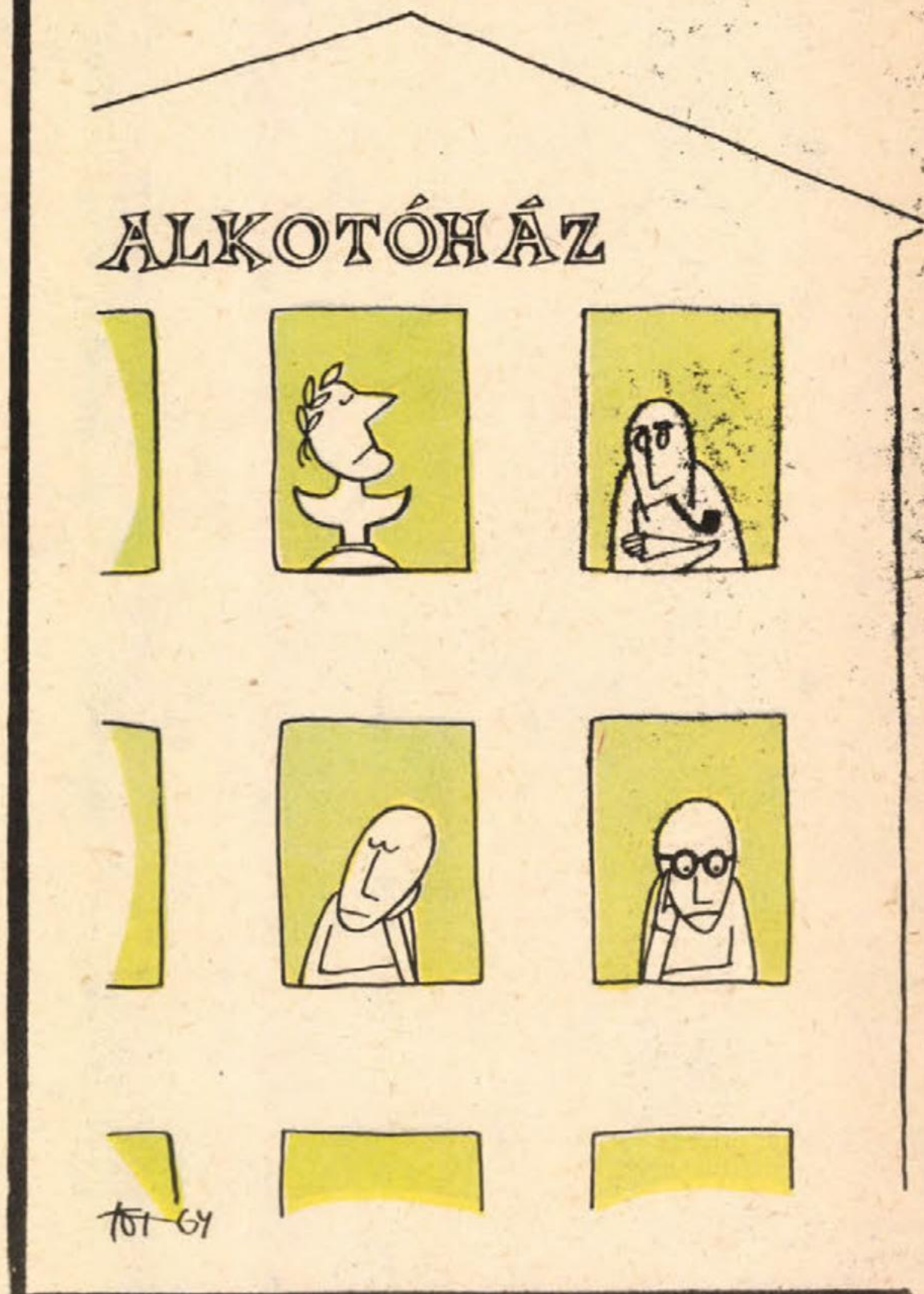
ALKOTÓHÁZ
TÓT GY

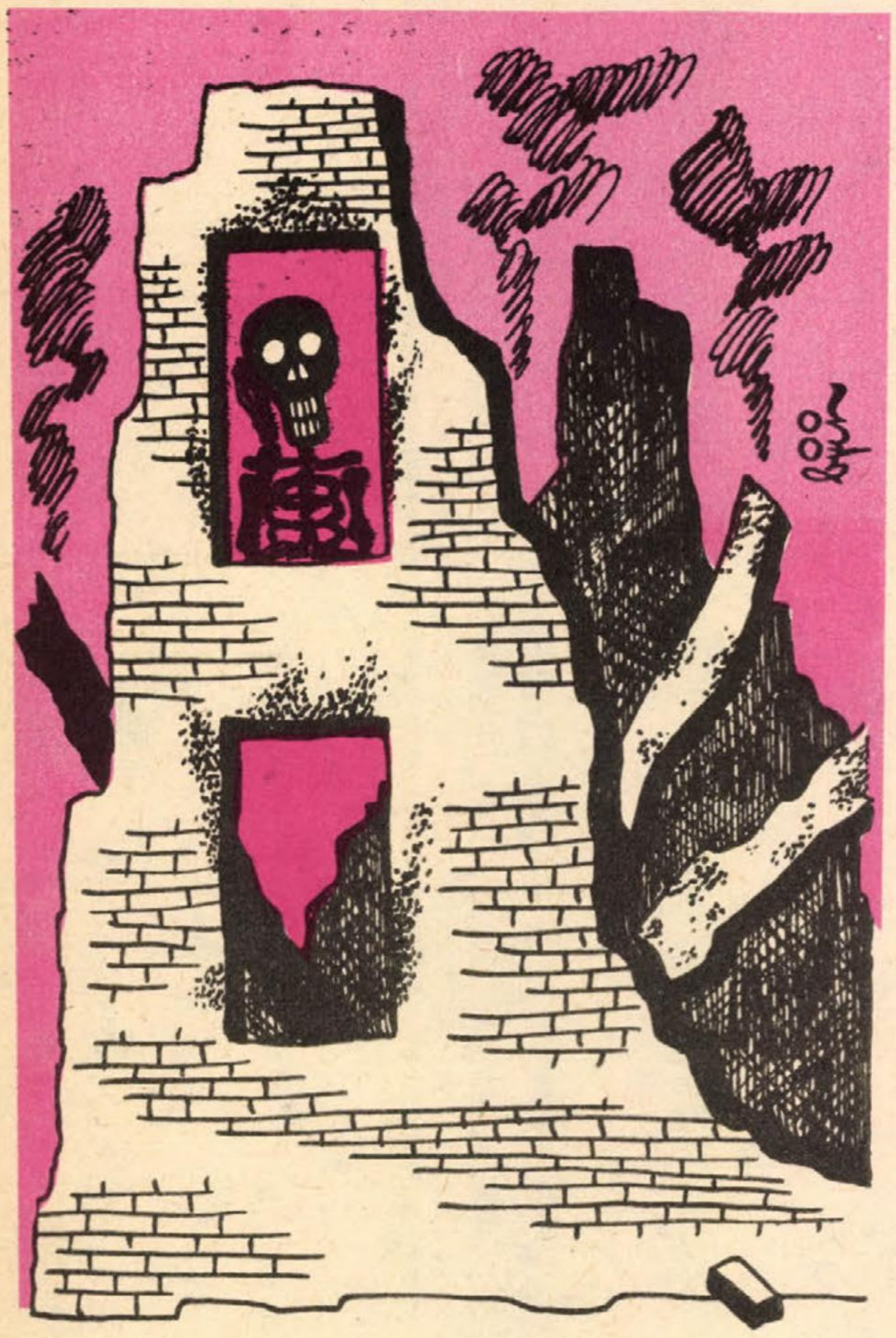

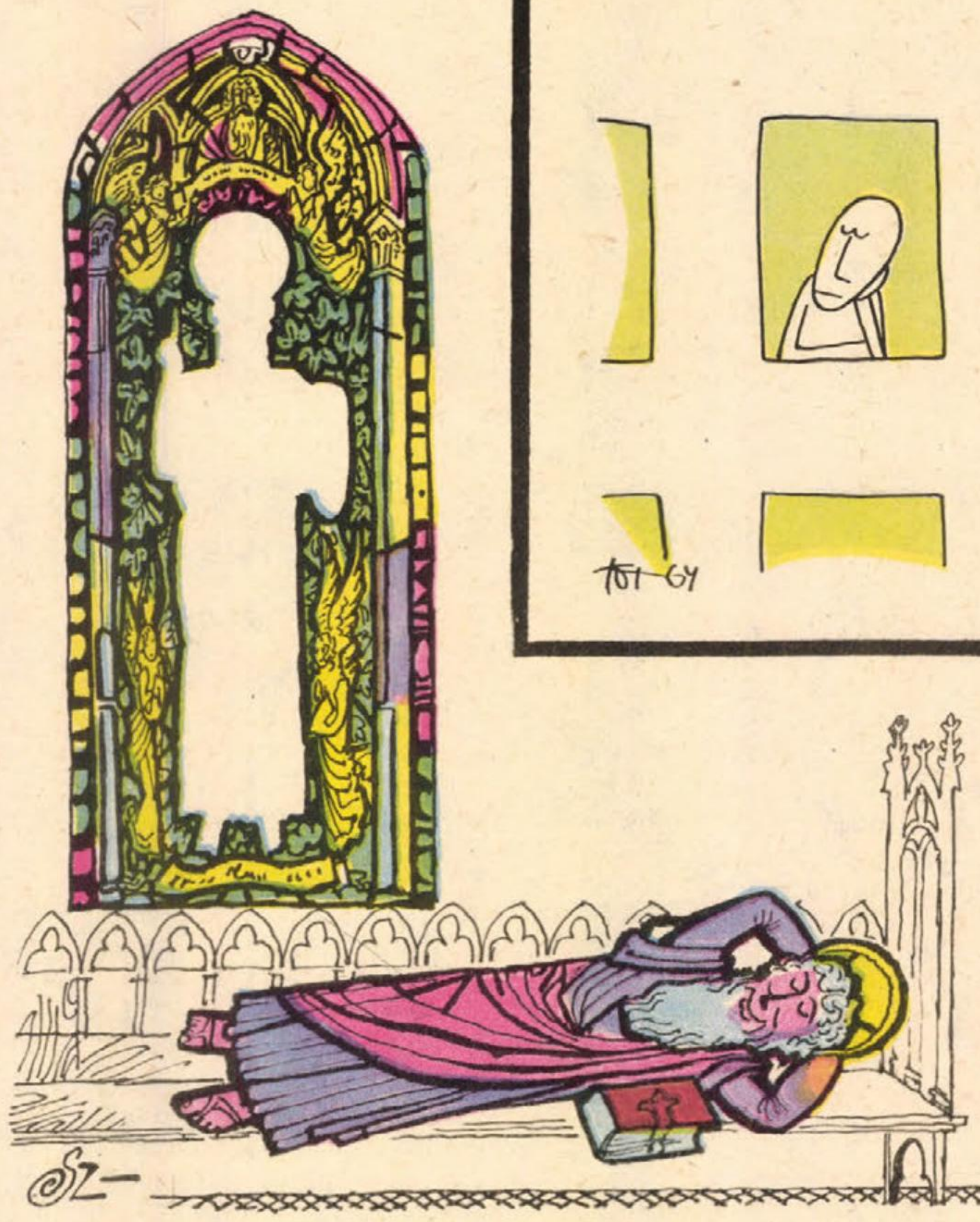

HEGEDŰS
BALÁZS-PIRI
DALLOS
TÓT
SZŰR-SZABÓ
VÁRNAI
MÉSZÁROS

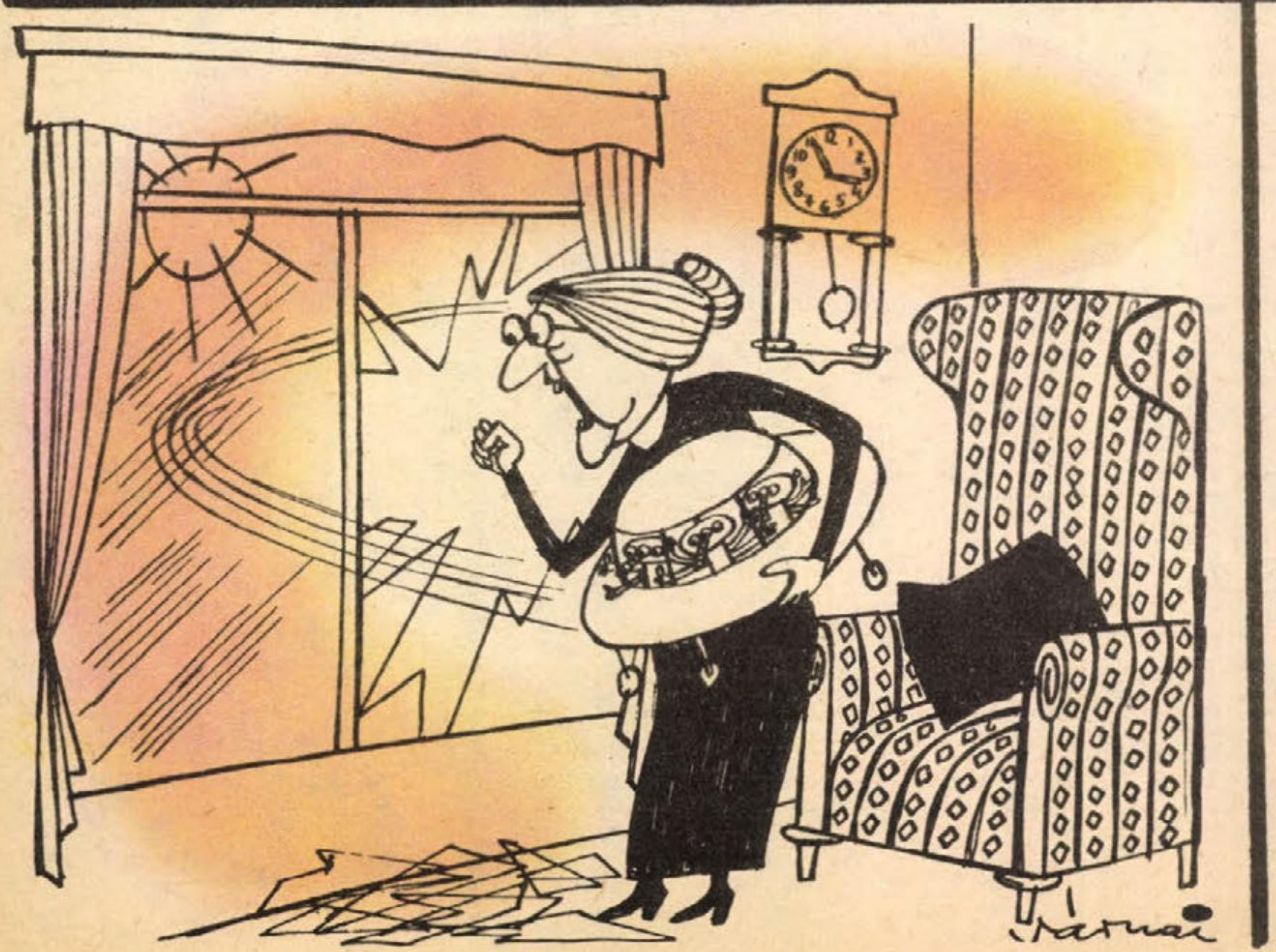

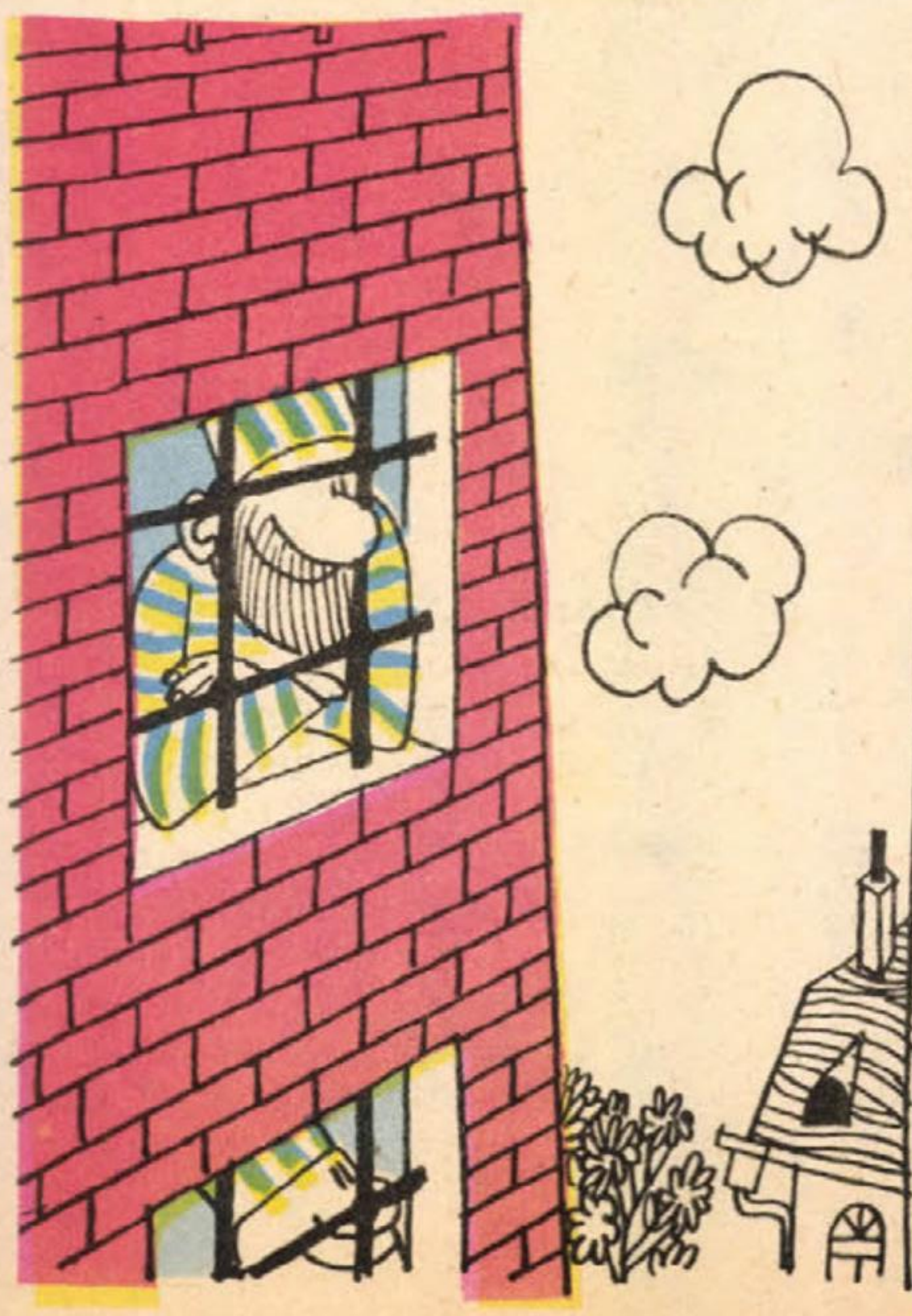

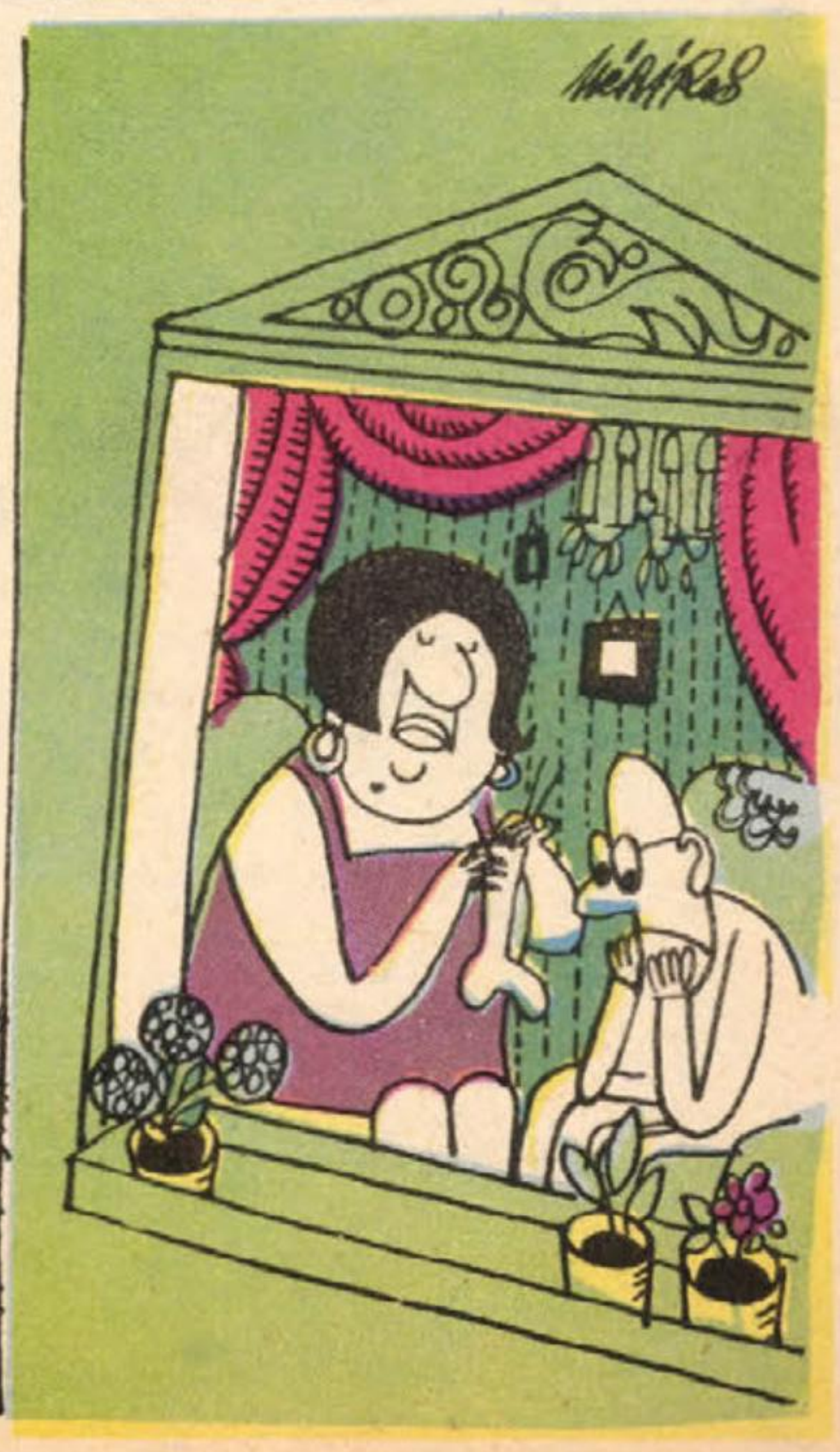

IMPORT HUMOR

VADÁSZKALAND

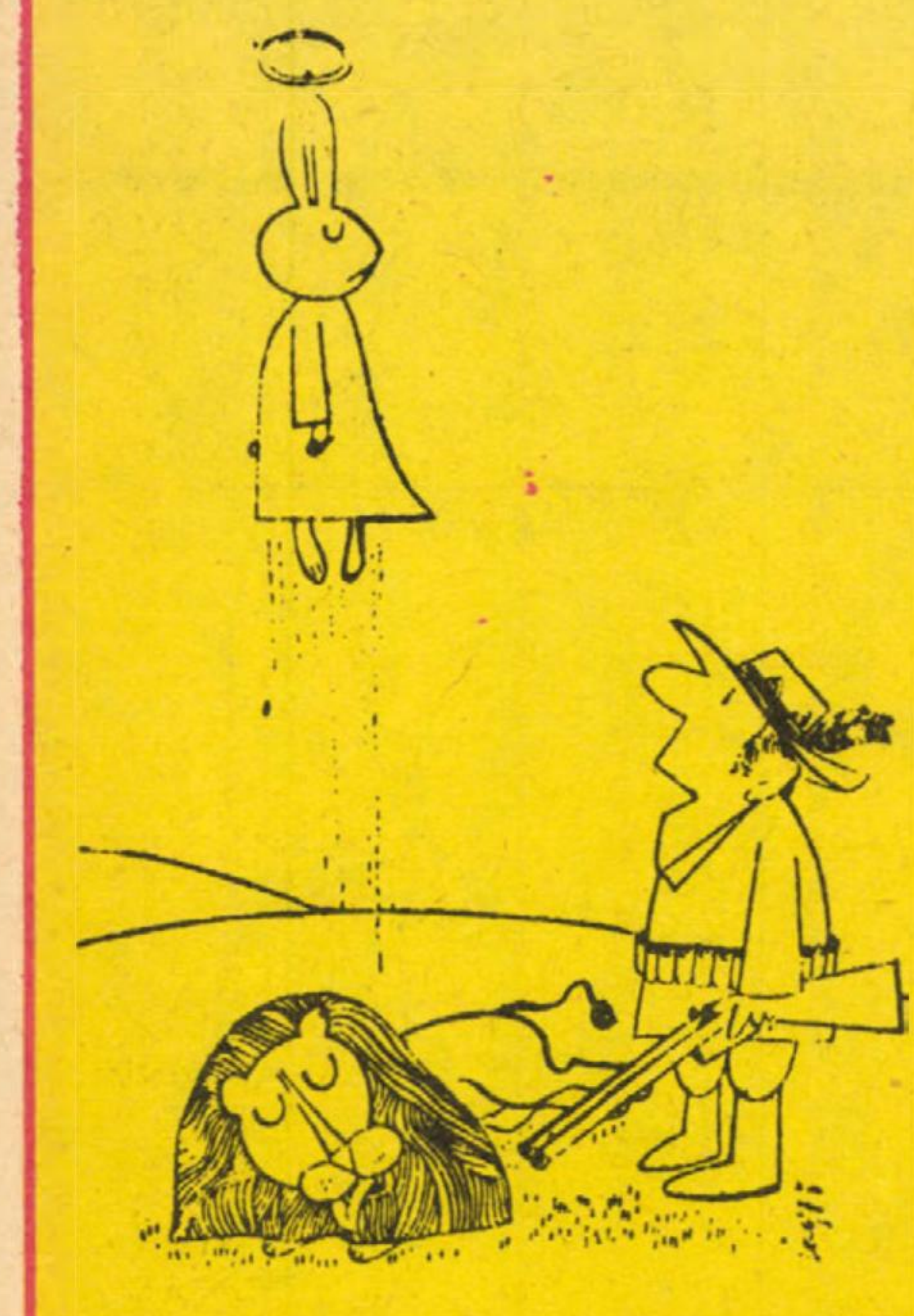

(„Sztrsel", Szófia)

AZ ÁRNYÉK

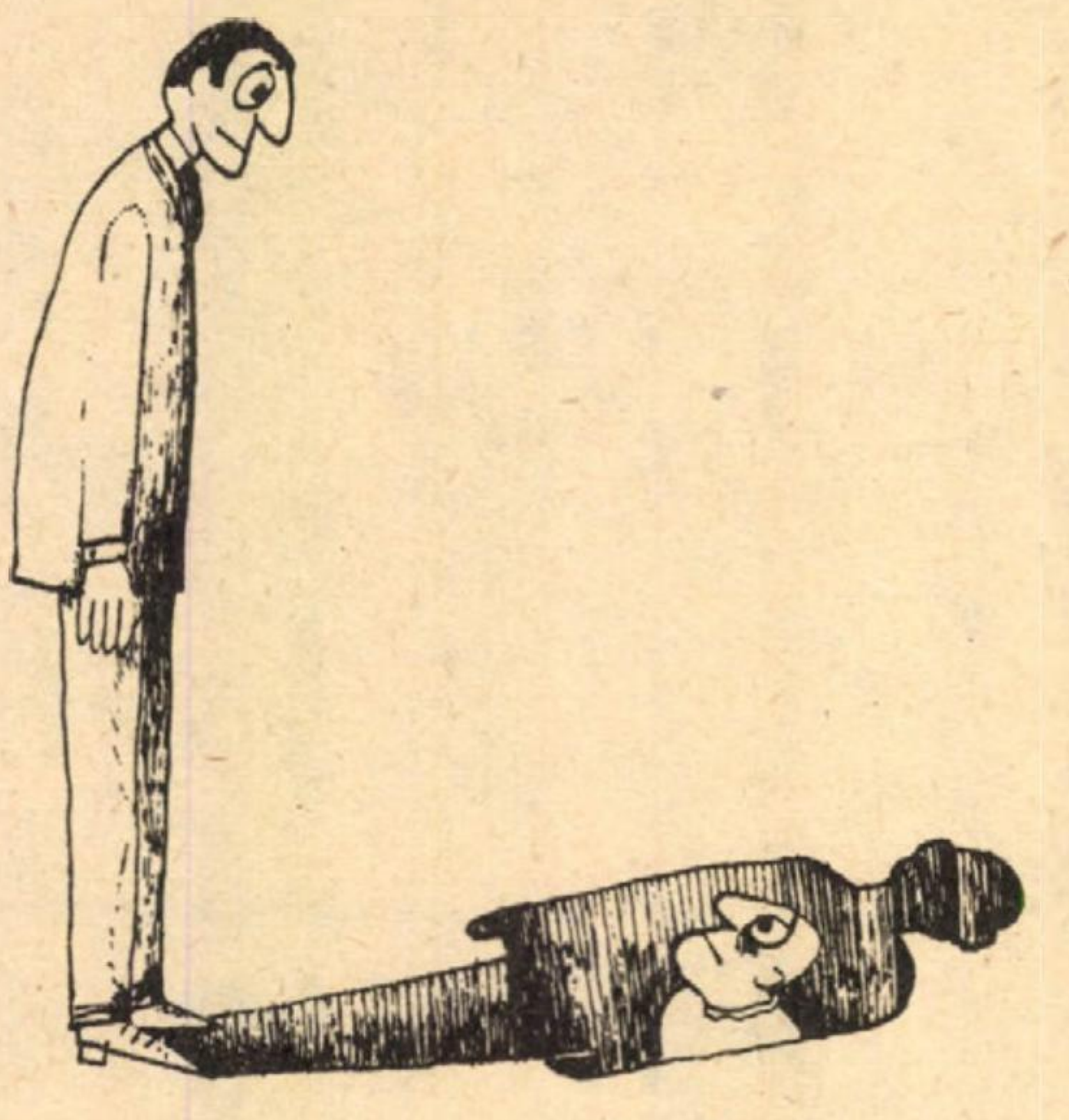

(„Szpilki", Varsó)

NYÁR A TERVEZŐIRODÁBAN

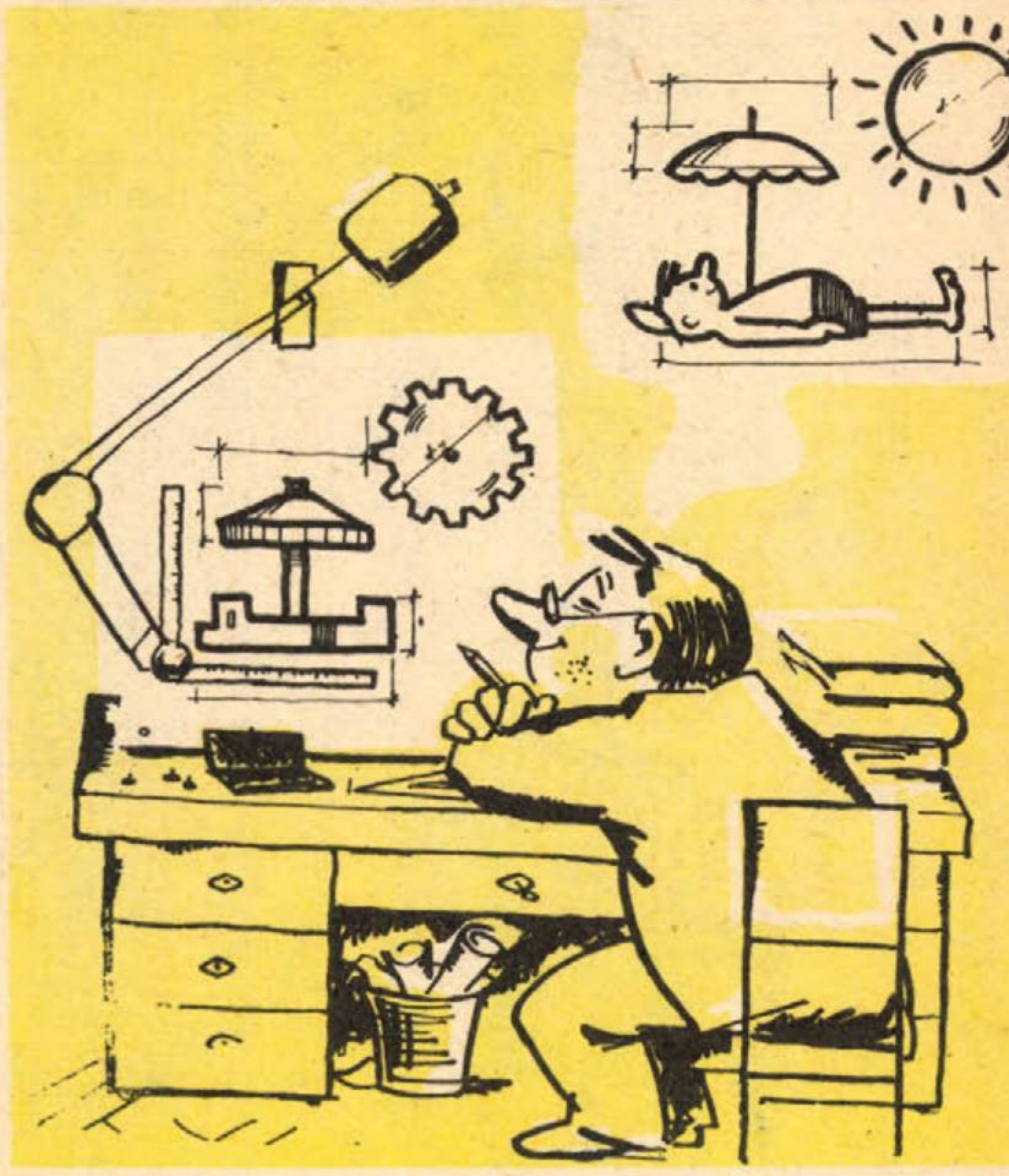

(„Krokodil", Moszkva)

RENDELŐINTÉZETBEN

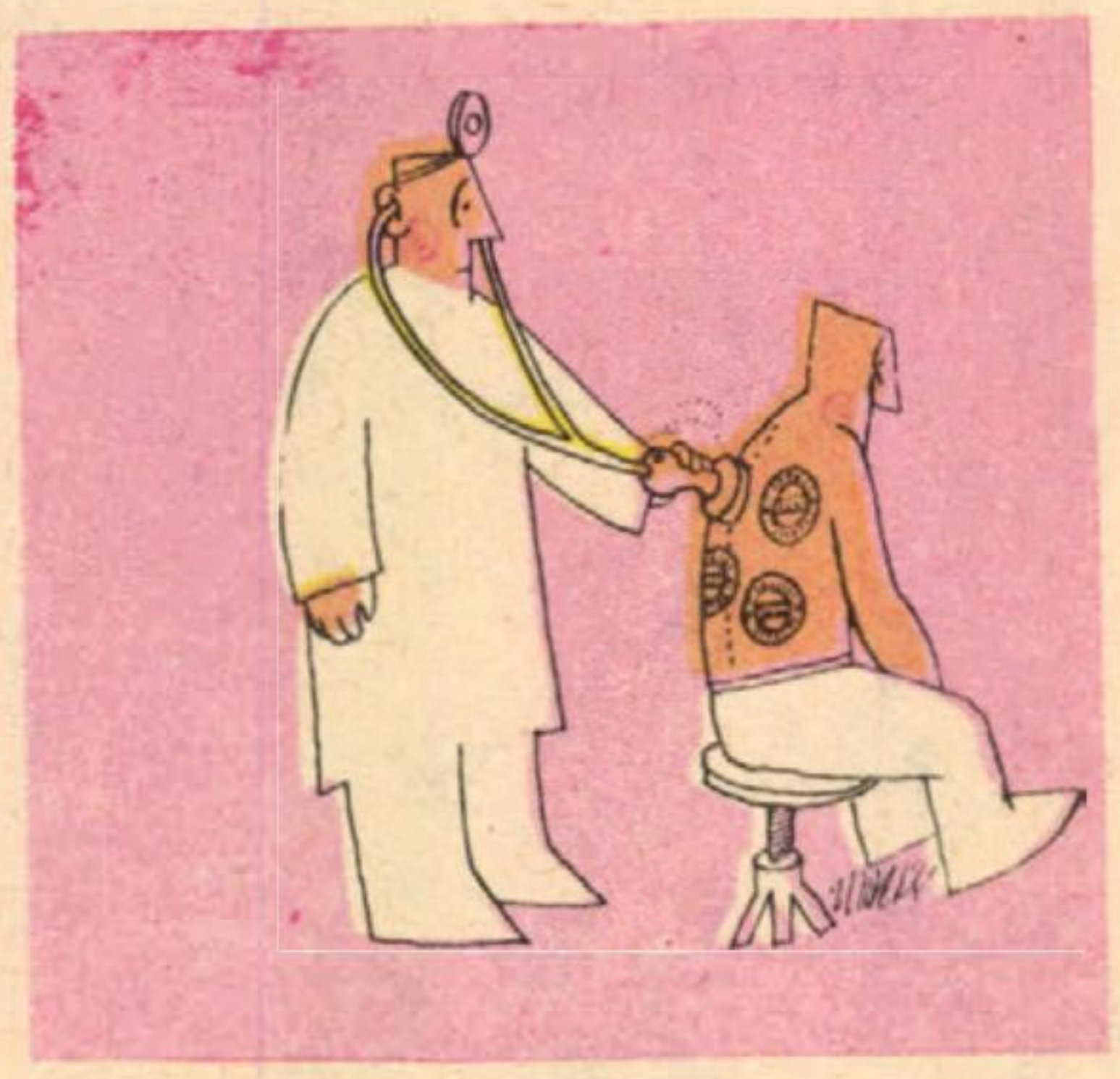

(„Rohács", Pozsony)

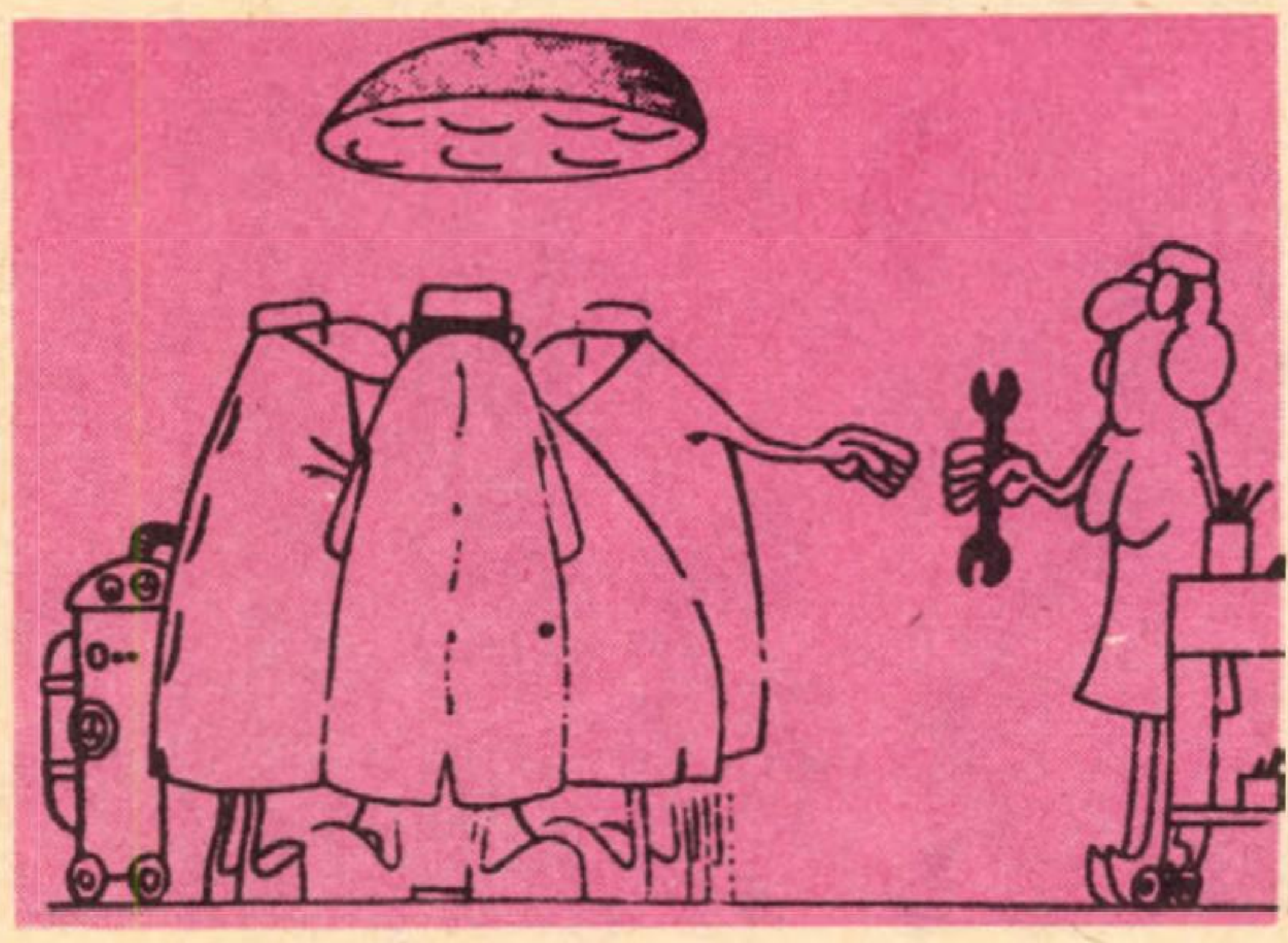

NAGY MÜTÉT

(„Punch", London)

REKORD

– Évike, már harmadik éve balesetmentesen vezetek itt, a Vidám Parkban!

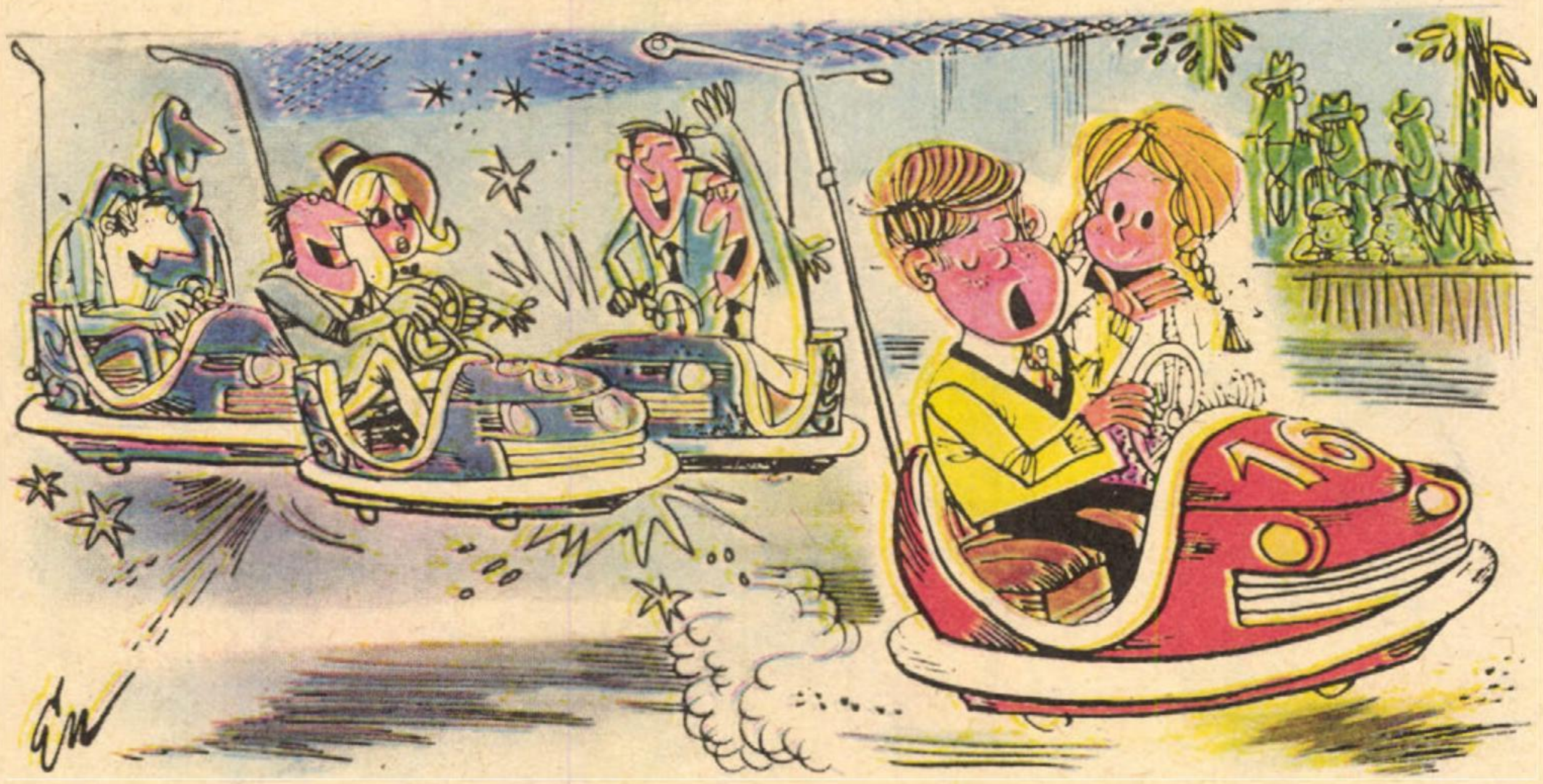

MAGÁNÉLET

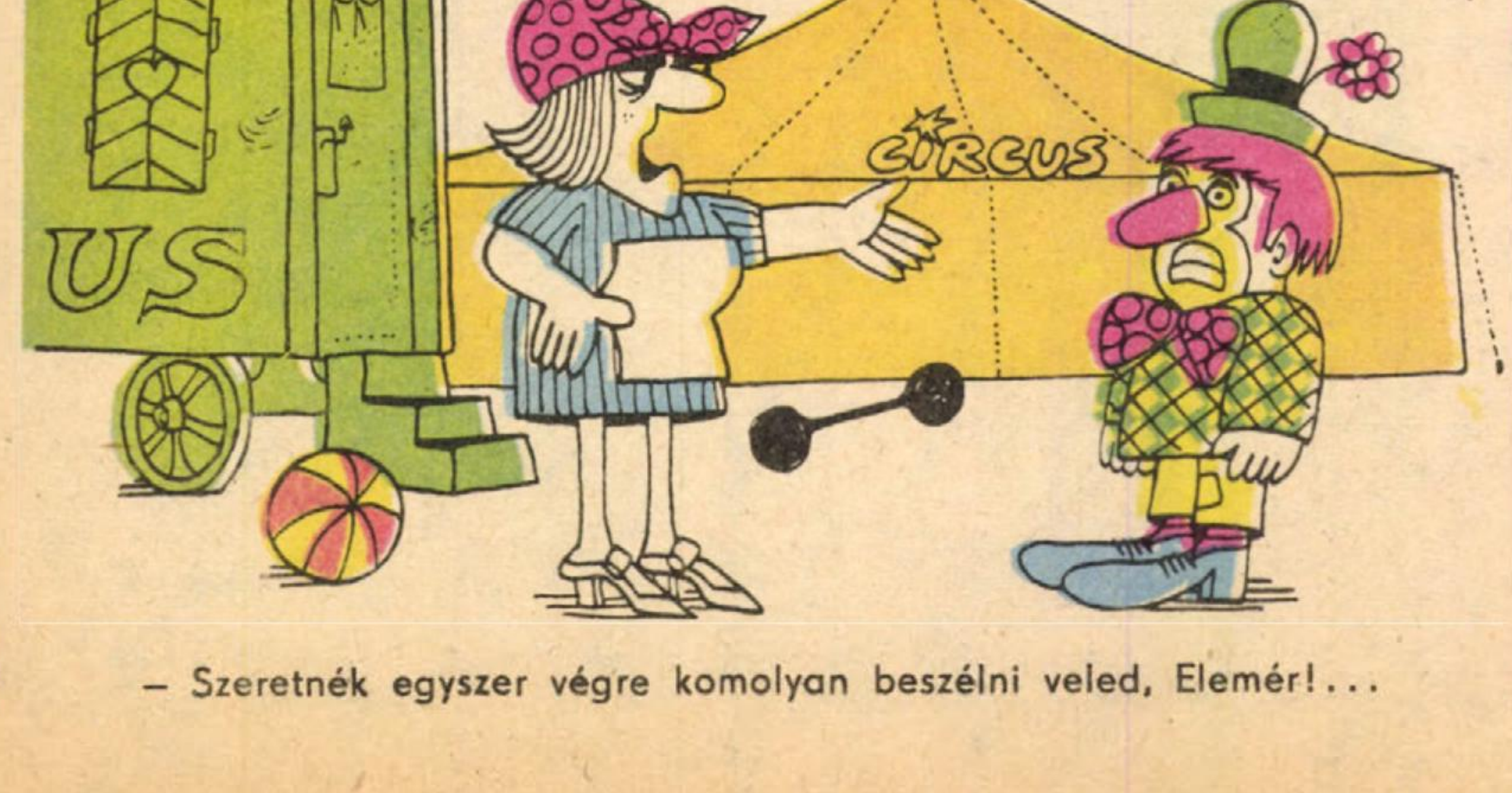

– Szeretnék egyszer végre komolyan beszélni veled, Elemér!...

AZ ANYAI ÖSZTÖN

Fogkrém helyett ragasztót használt véletlenül a hároméves Paul Anderson (az „International Herald Tribune" tudósítása szerint a gyerek az angliai Sutton Coldfieldben lakik). Kis szája összeragadt, nem tudott beszélni. Alig múlt egy perc, édesanyja rémülten rohant be a fürdőszobába, hóna alá kapta a gyereket, beszáguldott vele a kórházba, s ott eltávolították a gyerek szájáról és fogsoráról a ragasztót.

– Milyen csodálatos az anyai ösztön! – jegyezte meg az orvos, amikor meghallotta, hogy Mrs. Anderson szinte pillanatok alatt a „szerencsétlenség" színhelyén termett.

– Miféle ösztön? – kérdezte az anya. – Tudtam, hogy ha Paul egy fél percig csendes, ott valami nagy baj van.

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

JÖHETTEK VACSORÁZNI! KITŰNŐ MÉLYHŰTÖTT TENGERI HALAT VETTEM. NAGYON FINOM ÉS OLCSÓ!
HALÉRT

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

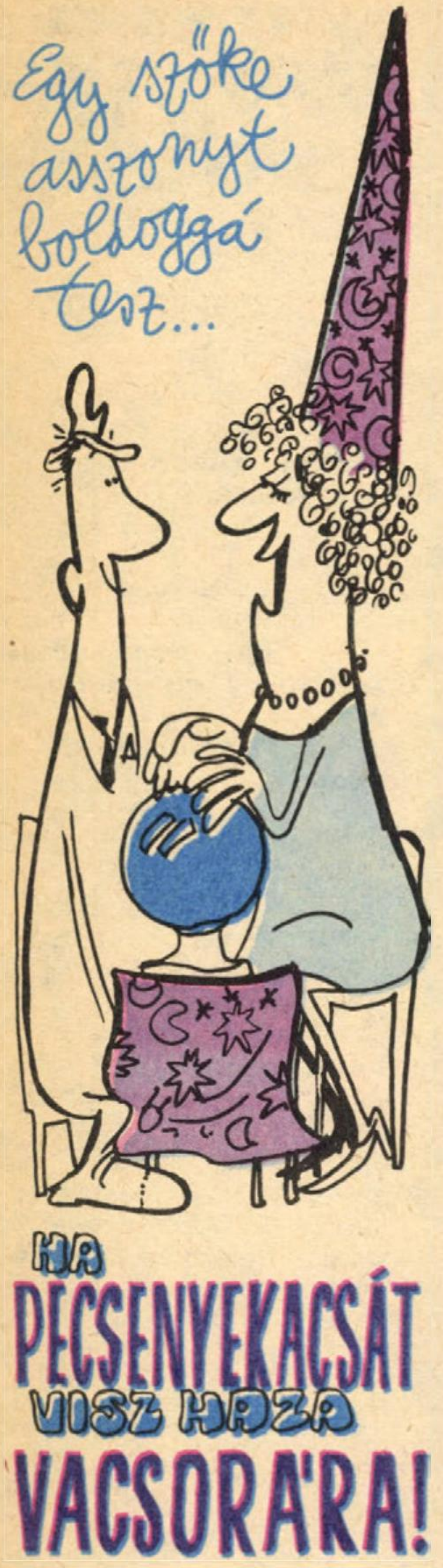
Egy szőke asszonyt boldoggá tesz...
HA PECSENYEKACSÁT VISZ HAZA VACSORÁRA!

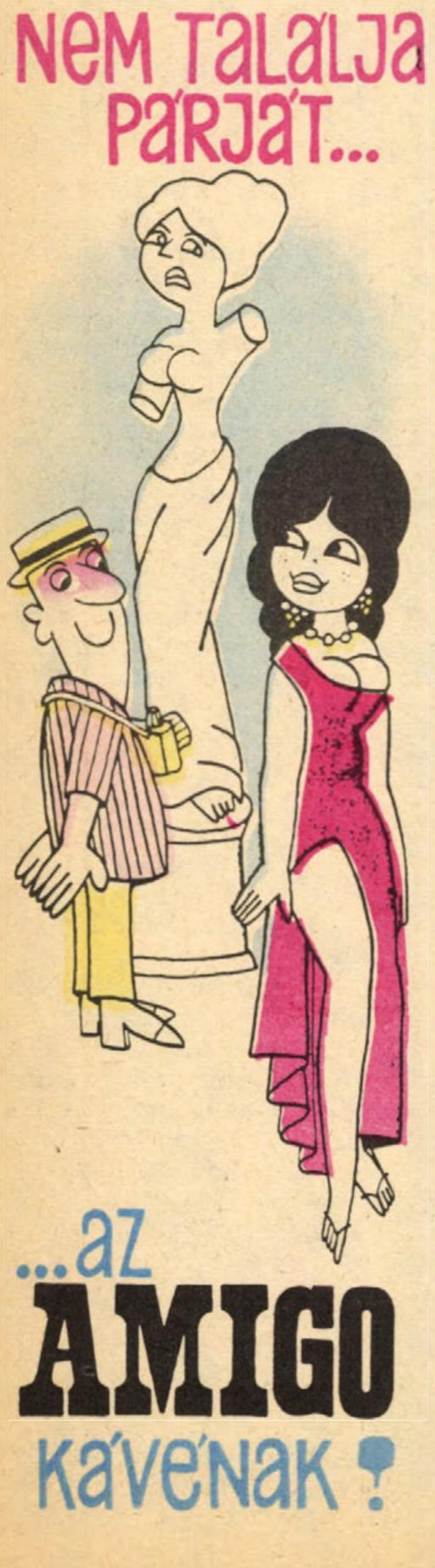
NEM TALÁLJA PÁRJÁT...
...az AMIGO kávénak!

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére teszszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

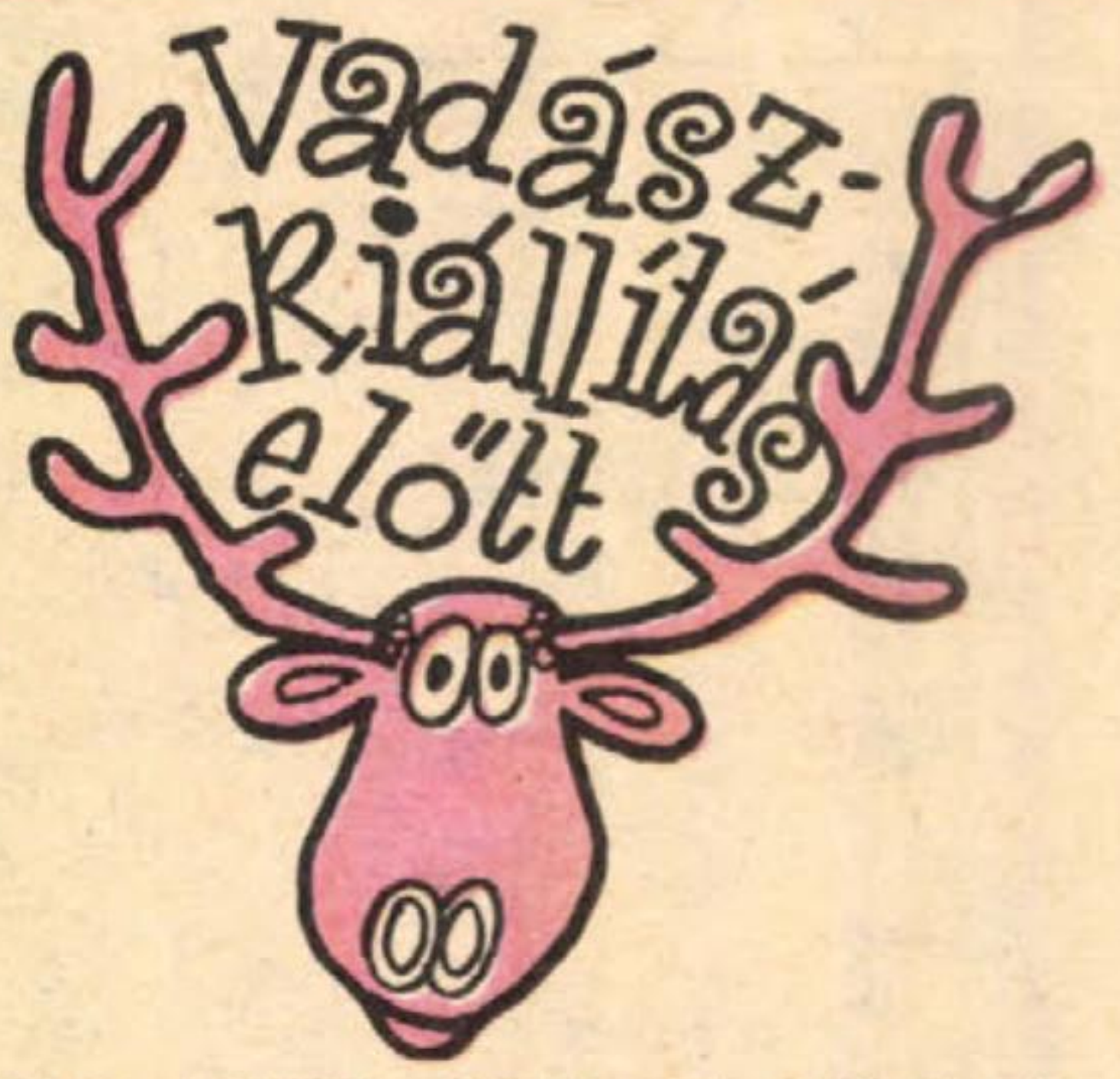
Vadász-Kiállítás előtt

Nem inkább Vadászati Kiállítás?

(A Ludas Matyiból ollózta a szerkesztőség)

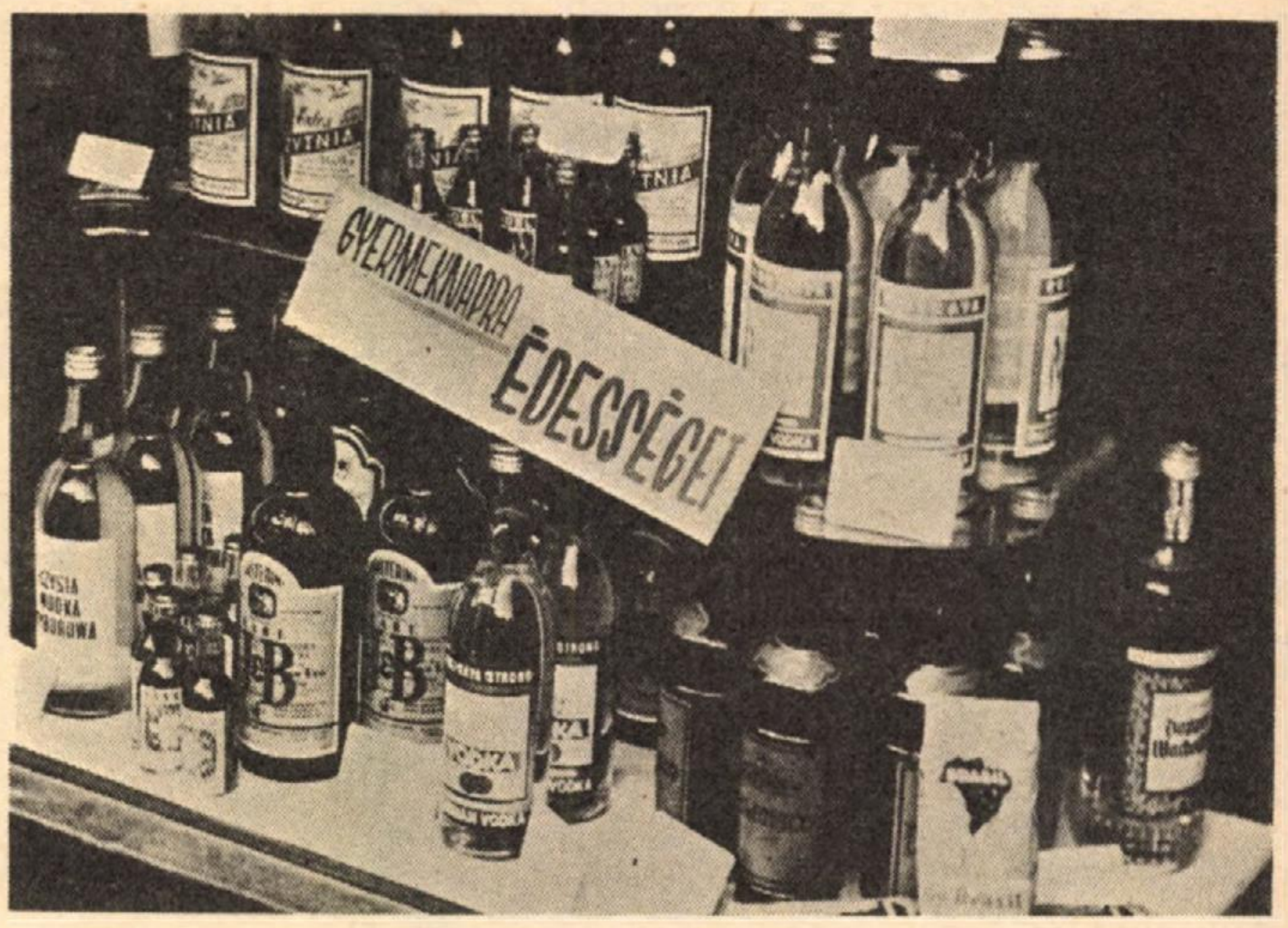
GYERMEKNAPRA ÉDESSÉGET

De csak mértékkel ...

(A székesfehérvári 238. számú Kisker. bolt kirakatát fényképezte: Szép József)

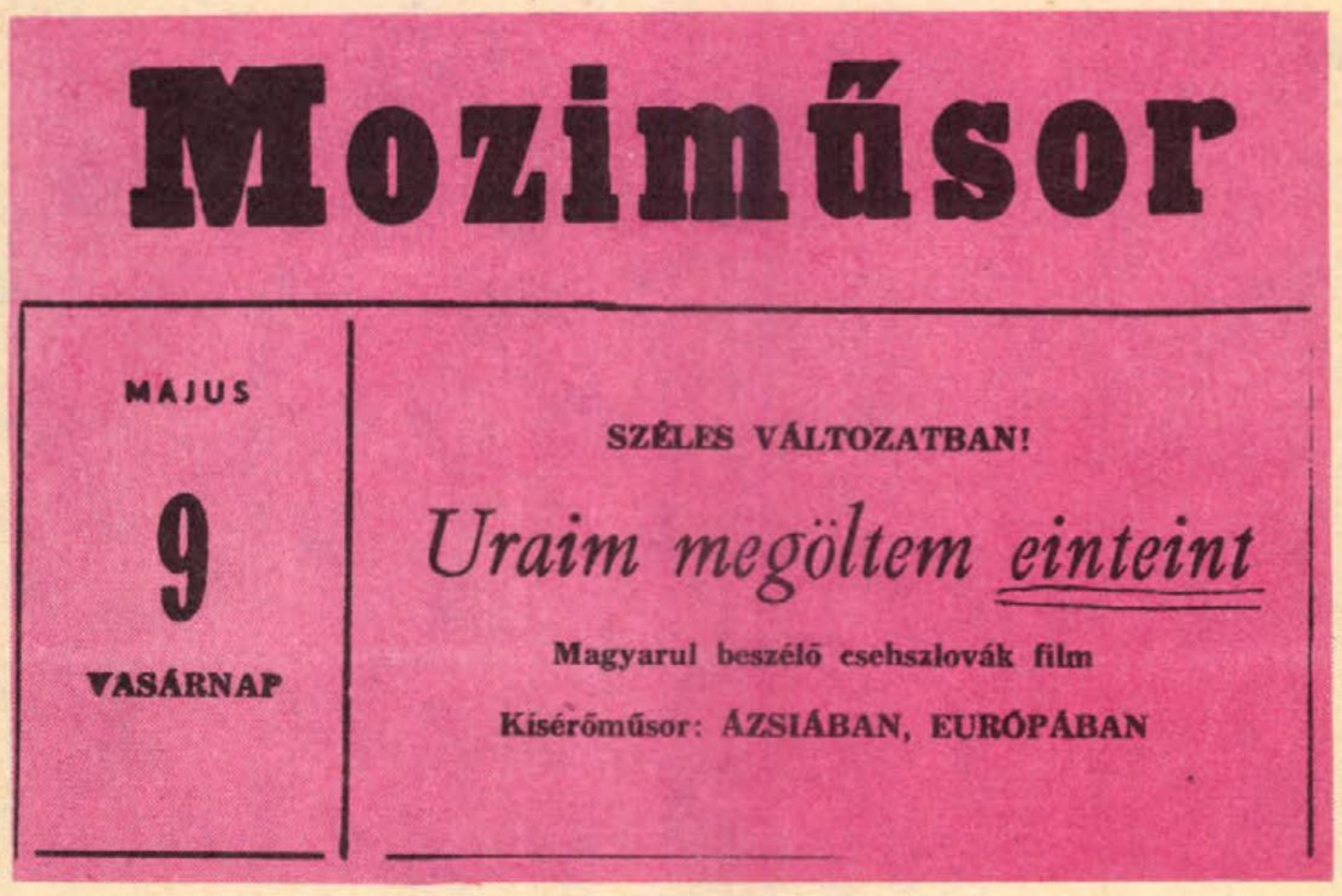

Mozimüsor

MAJUS
9
VASÁRNAP

SZÉLES VÁLTOZATBAN!

Uraim megöltem einteint

Magyarul beszélő esehszlovák film

Kisérőműsor: ÁZSIÁBAN, EURÓPÁBAN

A tettes és az áldozat is ismeretlen.

(Putnoki mozimüsorból ollózta: Novák Tibor)

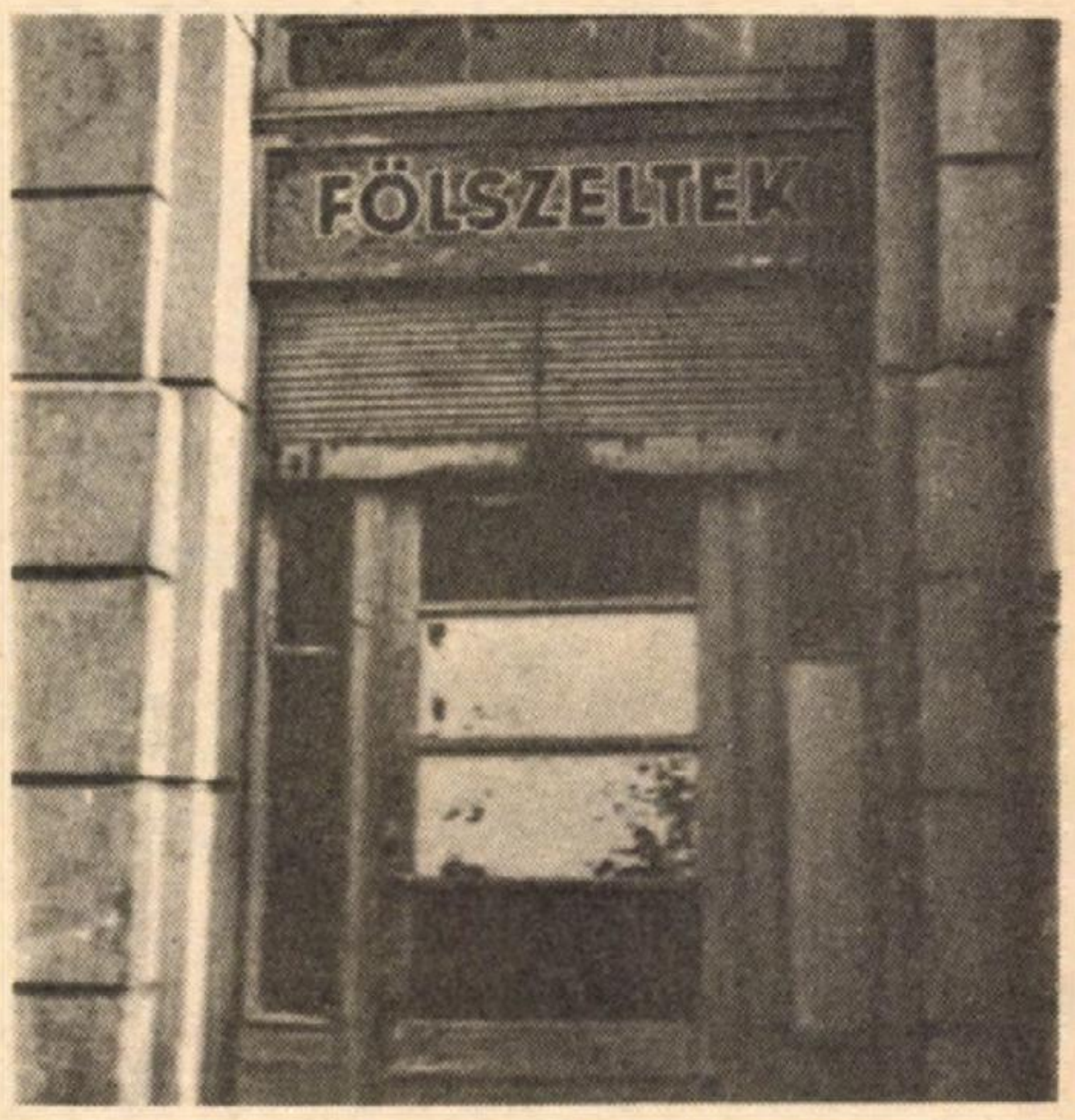
FÖLSZELTEK

Kit szeltek föl, mikor és miért?

(Szegeden fényképezte: Keszőce László)

GYERMEKNEVELÉS

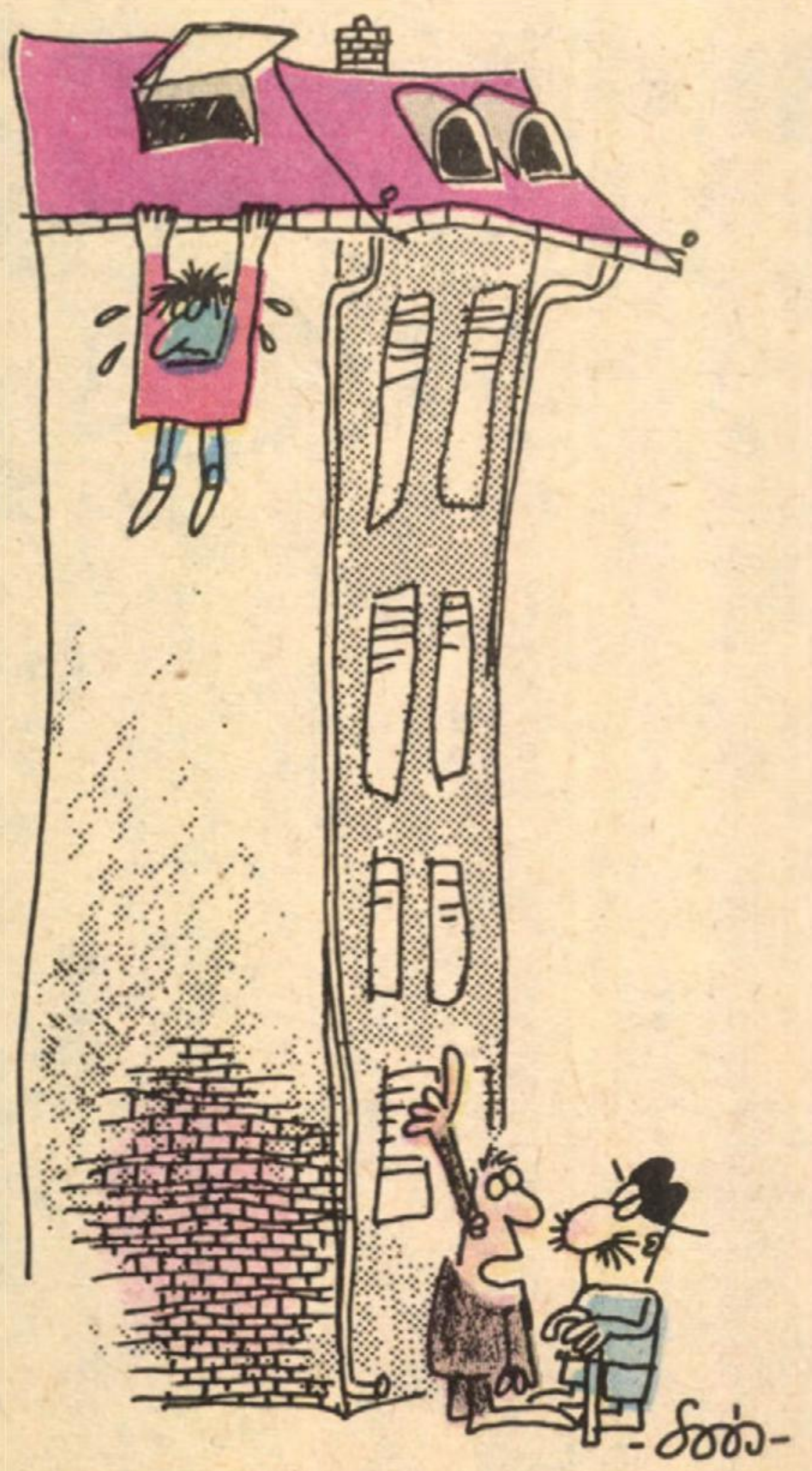

– Ha sarokba állítom, mindig elszökik ...

GEGETUKOR

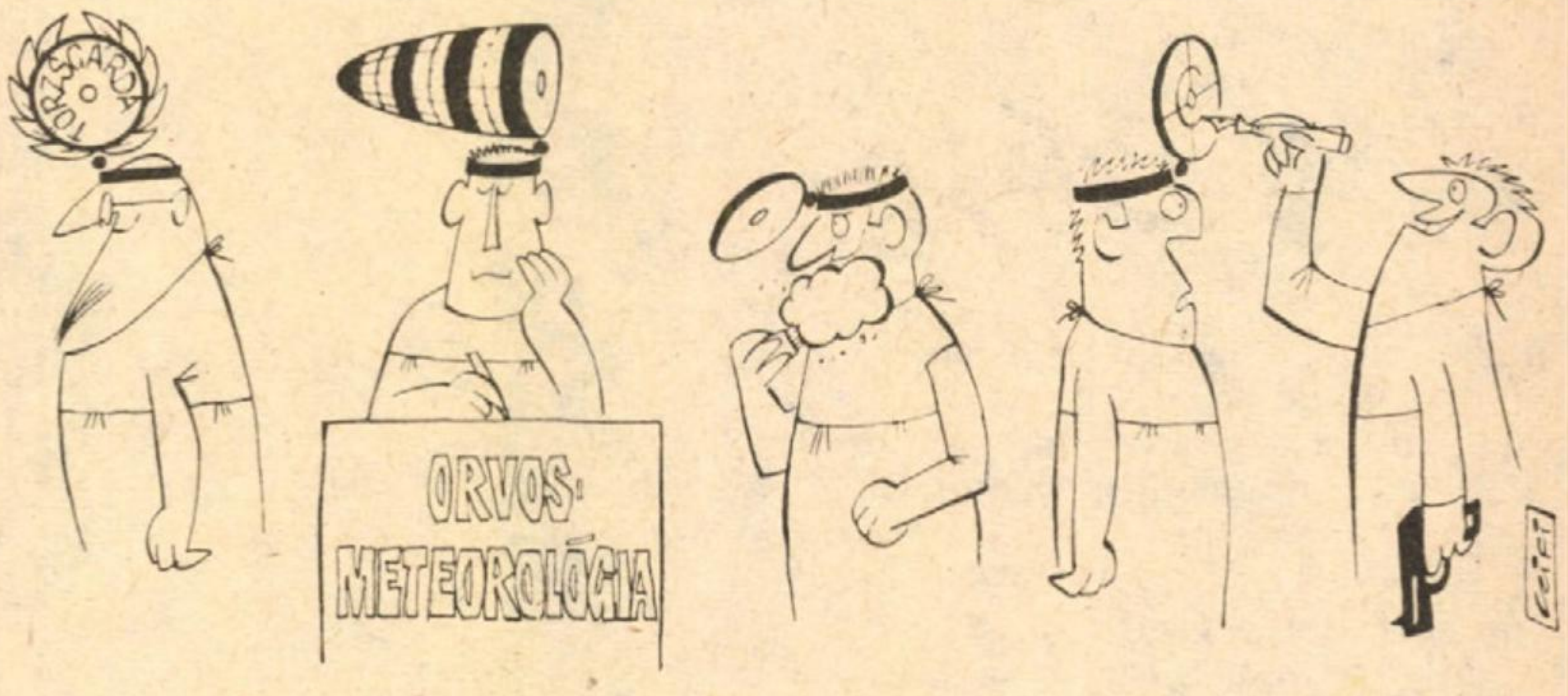
TÖRZSGÁRDA
ORVOS-METEOROLÓGIA

ÓVATOS VÁLLALAT

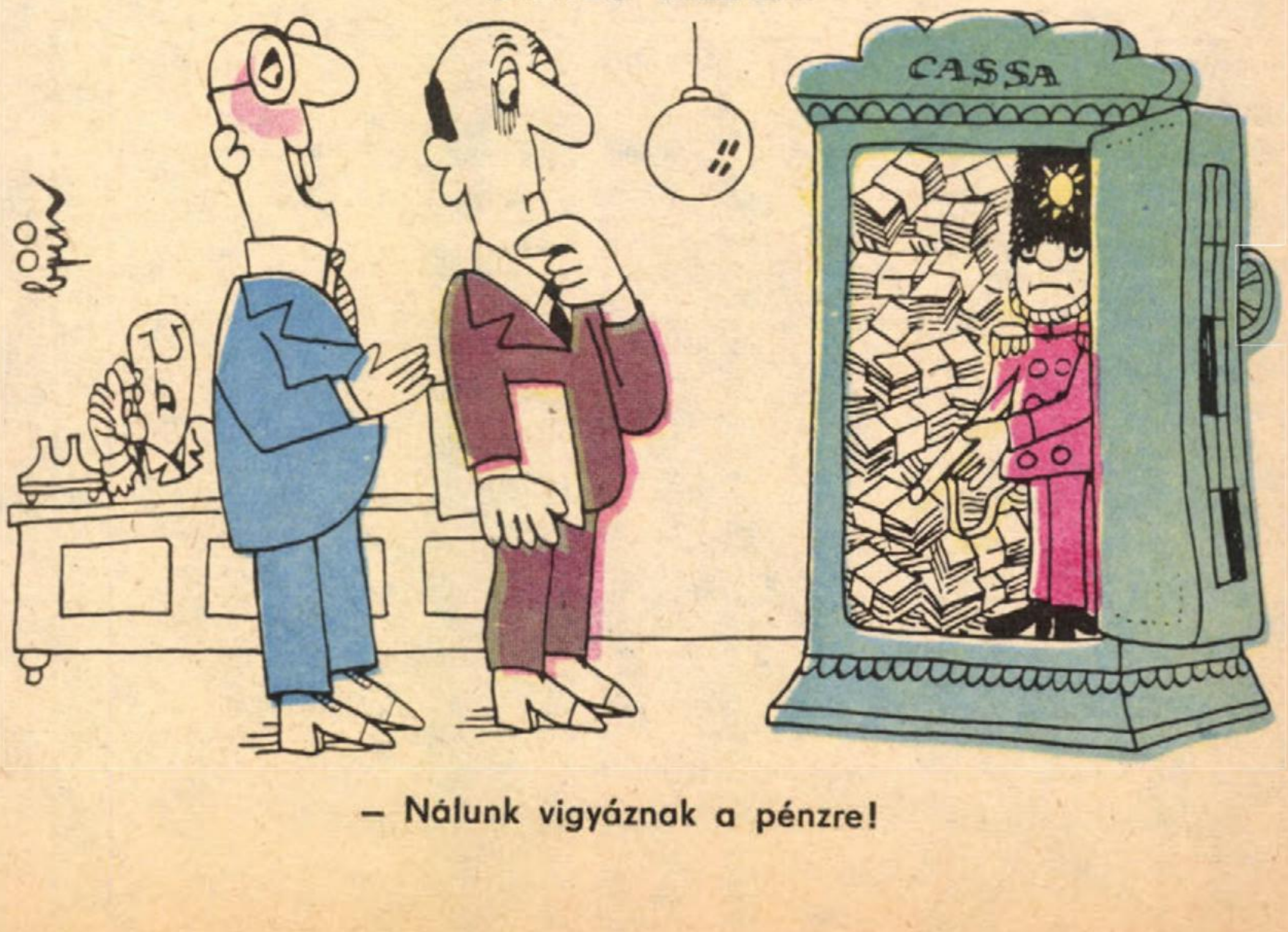

– Nálunk vigyáznak a pénzre!

MI VOLNA, HA NÁLUNK LENNE?...

RÓMA

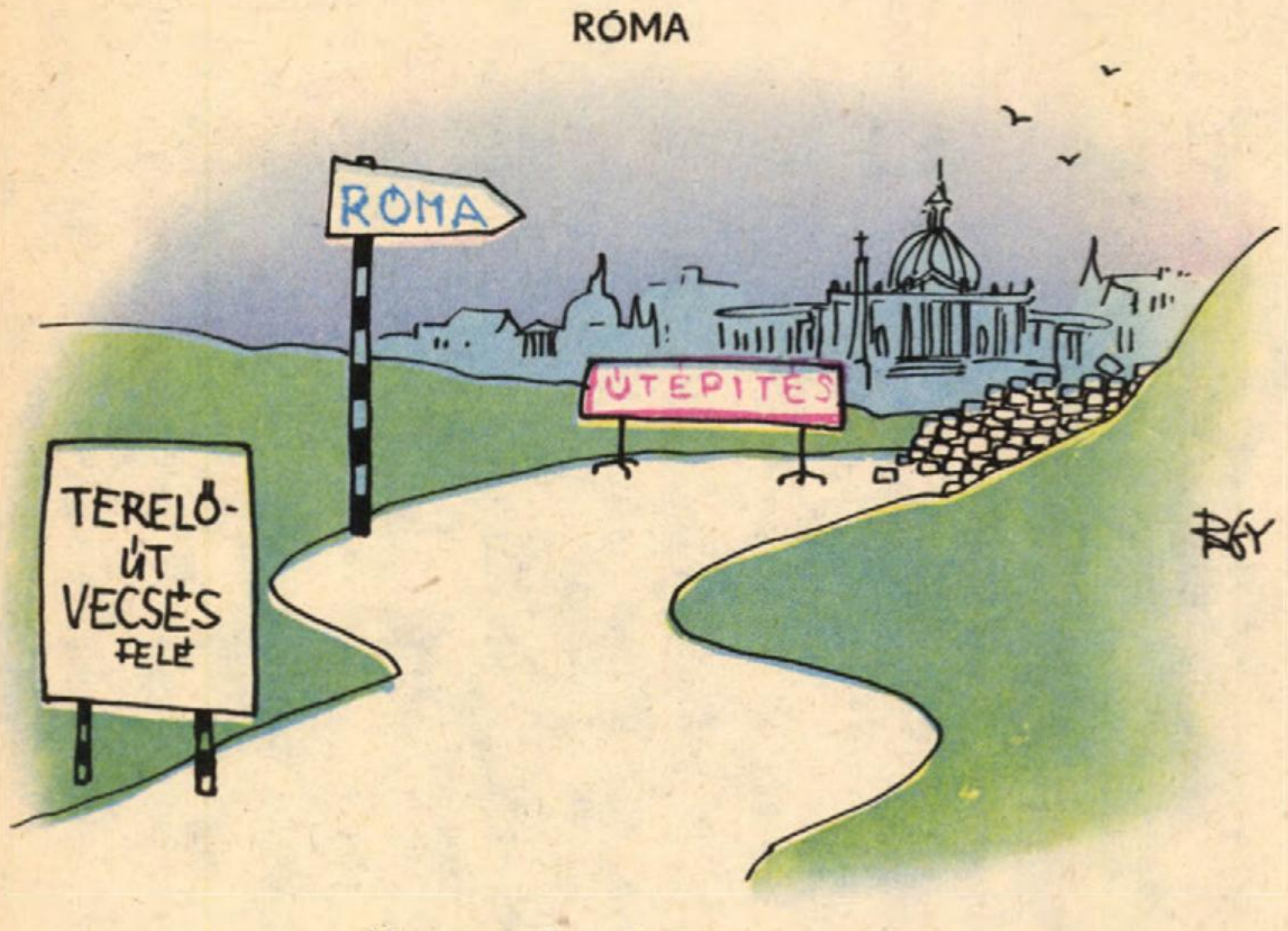
RÓMA
ÚTÉPÍTÉS
TERELŐ-ÚT VECSÉS FELÉ
BGY

– Nem minden út vezetne oda . . .

A LOMONOSZOV EGYETEM

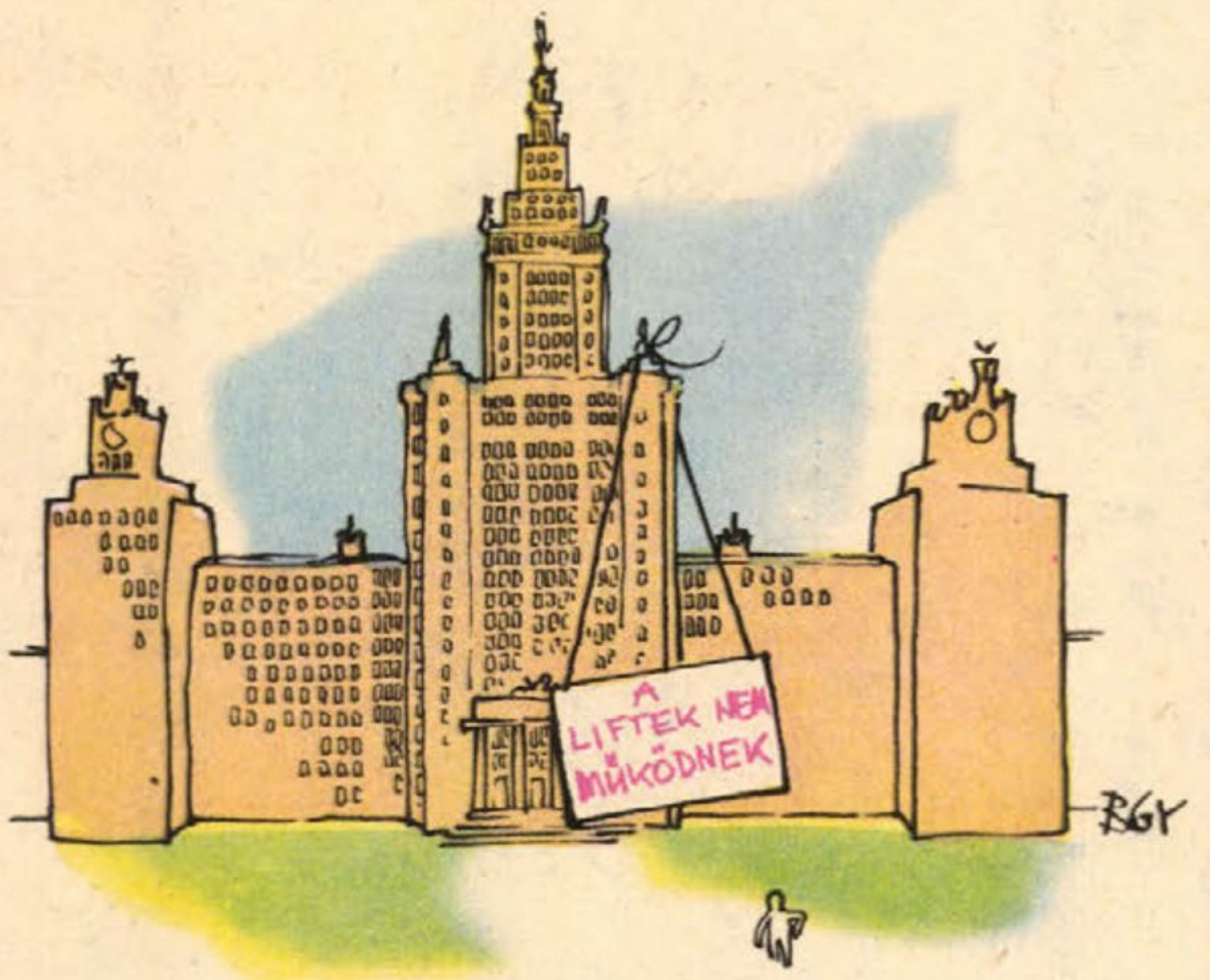
A LIFTEK NEM MŰKÖDNEK
BGY

– Sokan válnának iskolakerülővé . . .

A NIAGARA-VÍZESÉS

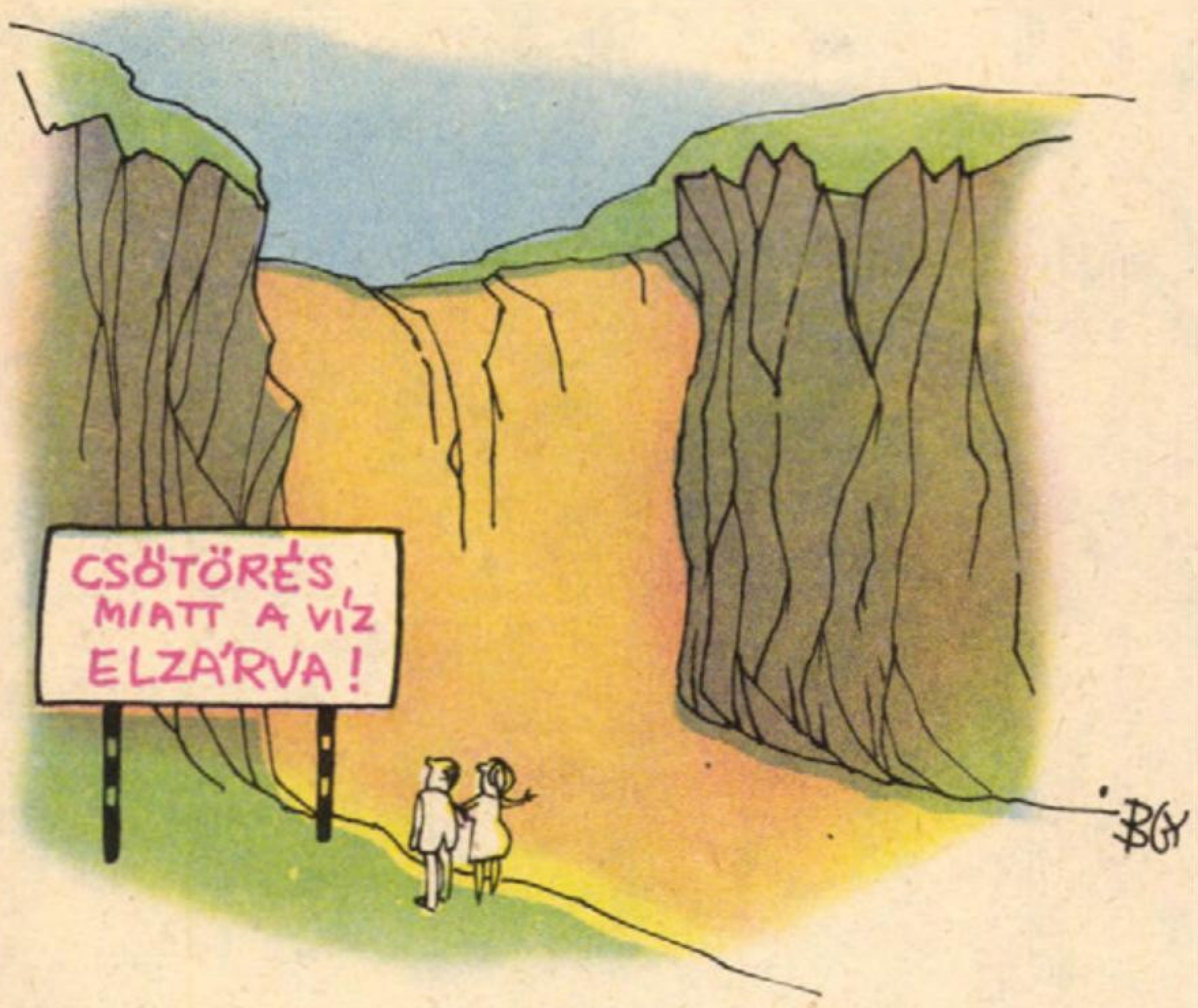
CSŐTÖRÉS MIATT A VÍZ ELZÁRVA!
BGY

– Turistaszezonban mindig közbejönne valami . . .

A KÍNAI NAGYFAL

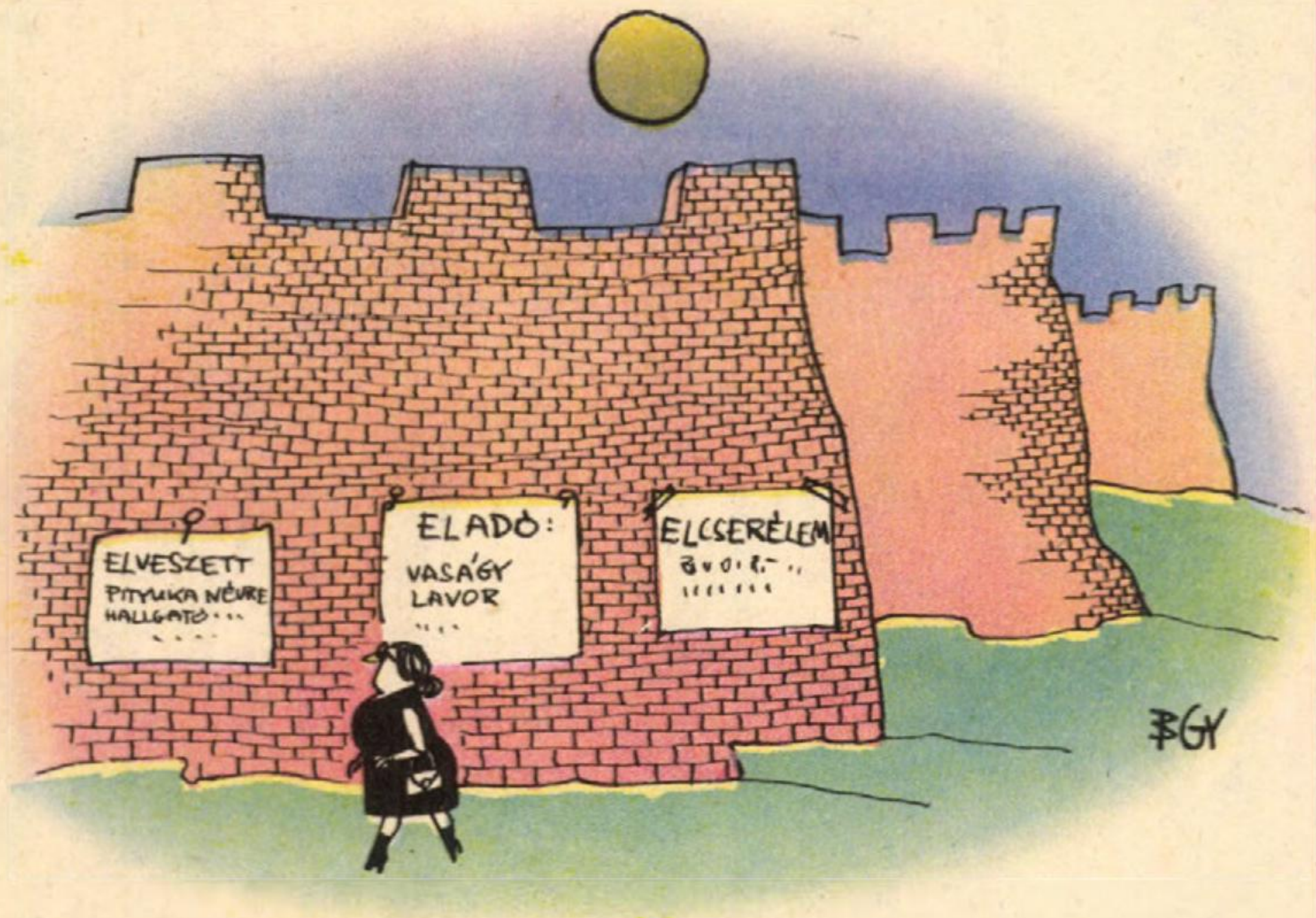
ELVESZETT PITYUKA NÉVRE HALLGATÓ . . .
ELADÓ: VASÁGY LAVOR
ELCSERÉLEM
BGY

– Csökkenne a lapokban az apróhirdetések száma . . .

Jóslatom

Bár a világ halad rendesen,
Mindig akad új a Nap alatt:
Olvasom, hogy van már oly lemez,
Mely a hanghoz mindjárt képet ad.

A fejlődés az lesz — sejtem én —,
Jön harmadik lemez is, az új:
A dal végén megnyílik a gép,
S Pavone a nyakamba borul.

Zsombok Zoltán

NYÁRI CSOKOR

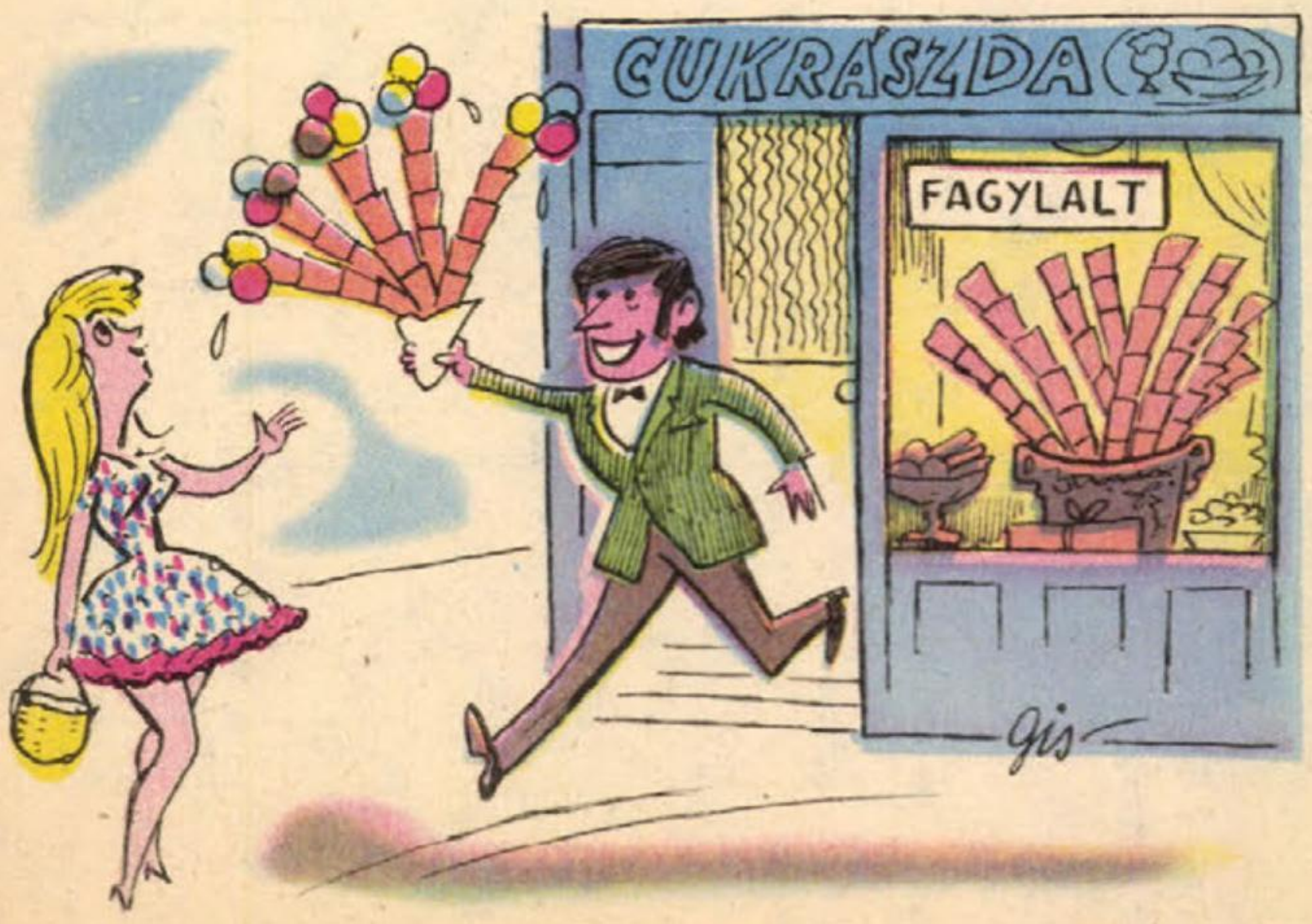
CUKRÁSZDA
FAGYLALT
gis

KÉP A JÖVŐBŐL

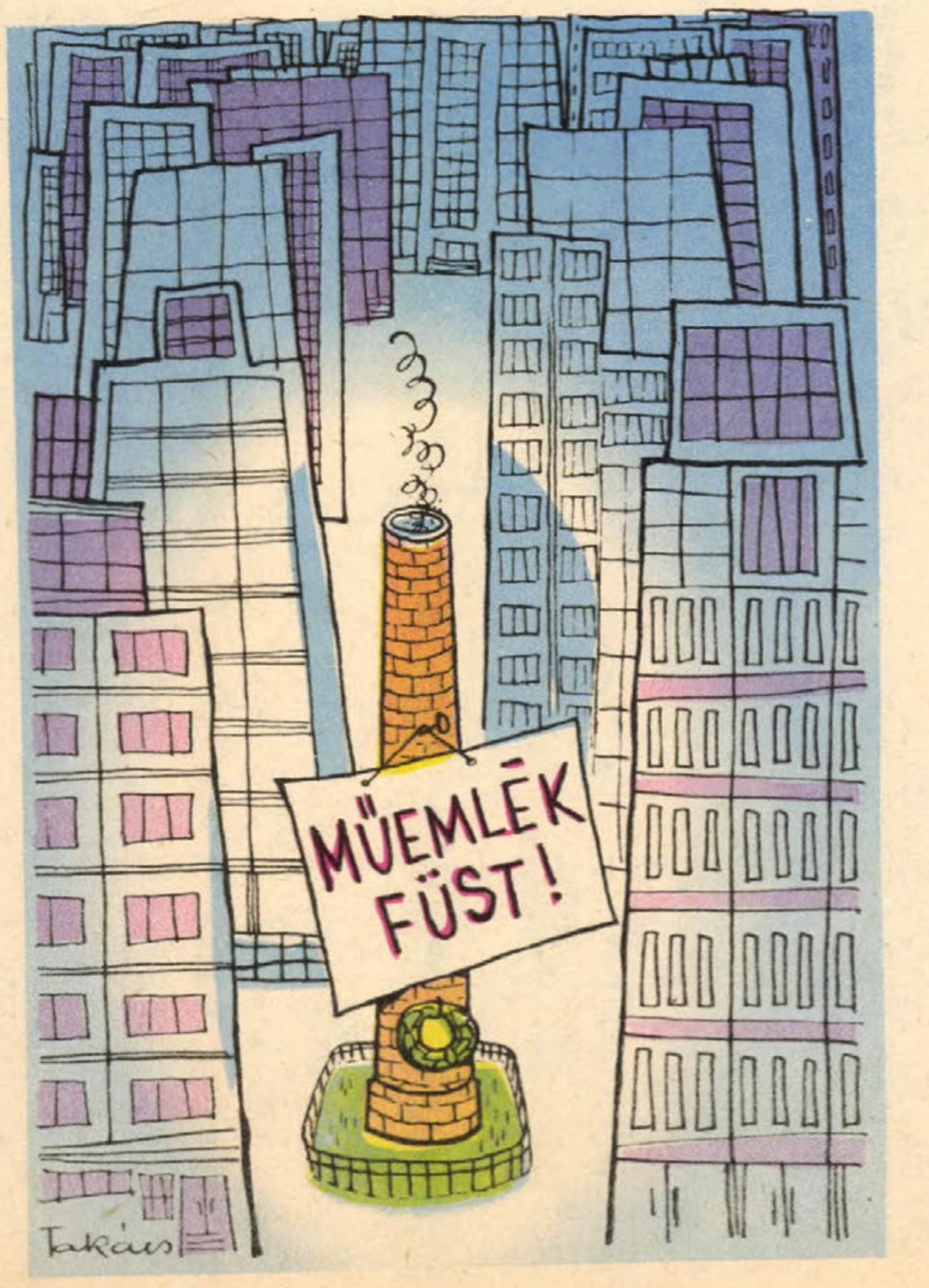
MŰEMLÉK FÜST!
Takács

SZILÁNKOK

FIZETÉSRENDEZÉS

Pistike szerint a pedagógusok fizetésrendezése után most már emelni kellene a gyerekek zsebpénzét is.

CIRKUSZ

— Majd én megmutatom, hogy rajtam senki sem fog nevetni — mondta sértődötten a bohóc.

NOVELLA

Villámlás, mennydörgés, aztán zuhogni kezdett az eső.

— Rögtön csuromvizesek leszünk. Be kéne mennünk egy kapu alá — javasolta Árpád a menyasszonyának. És lesétáltak a harmadik emeleti lakásból, melynek a mennyezetét még mindig nem javította meg a Házkezelőség.

GÁLÁNS FÉRJ

Brahovácz büszkén meséli:

— Én olyan férj vagyok, aki fizetésnapon mindig visz egy szál virágot a feleségének.

— És a fizetéssel együtt nyújtja át?

— Helyette.

FELHÁBORÍTÓ

— Micsoda erkölcsök! Ez a Bözsi férjes asszony létére kacérkodik a saját férjével.

VÁRAKOZÁS

— Holnap jön be először dolgozni az új segédmunkás. Vajon milyen lesz? Remélem, hogy szigorú, de igazságos. Talán lesz egy-két jó szava is hozzám — töprengett izgatottan az igazgató.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Miért olyan ideges?

— Mindjárt következik a vámvizsgálat.

— Nyugalom! Hidegvér! Nem kell izgulni.

— Maga könnyen beszél. De nekem, mint kezdő pénzügyőrnek, ez lesz az első vámvizsgálatom . . .

G. Sz.

AZ IGÉNYES

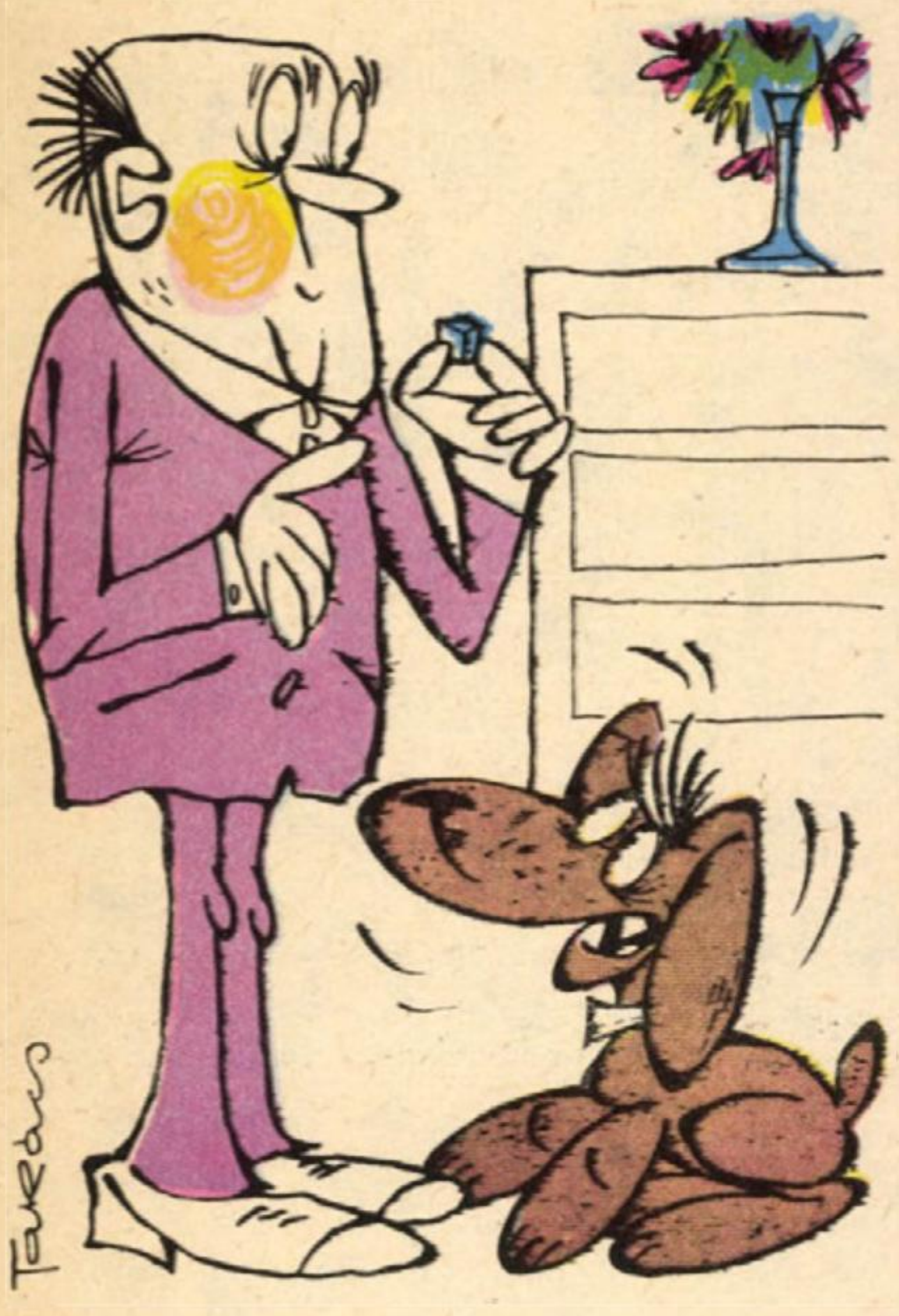

– Csak cukor? És a feketekávé hol marad?

RÉBUSZ

179. rejtvényünk megfejtése:

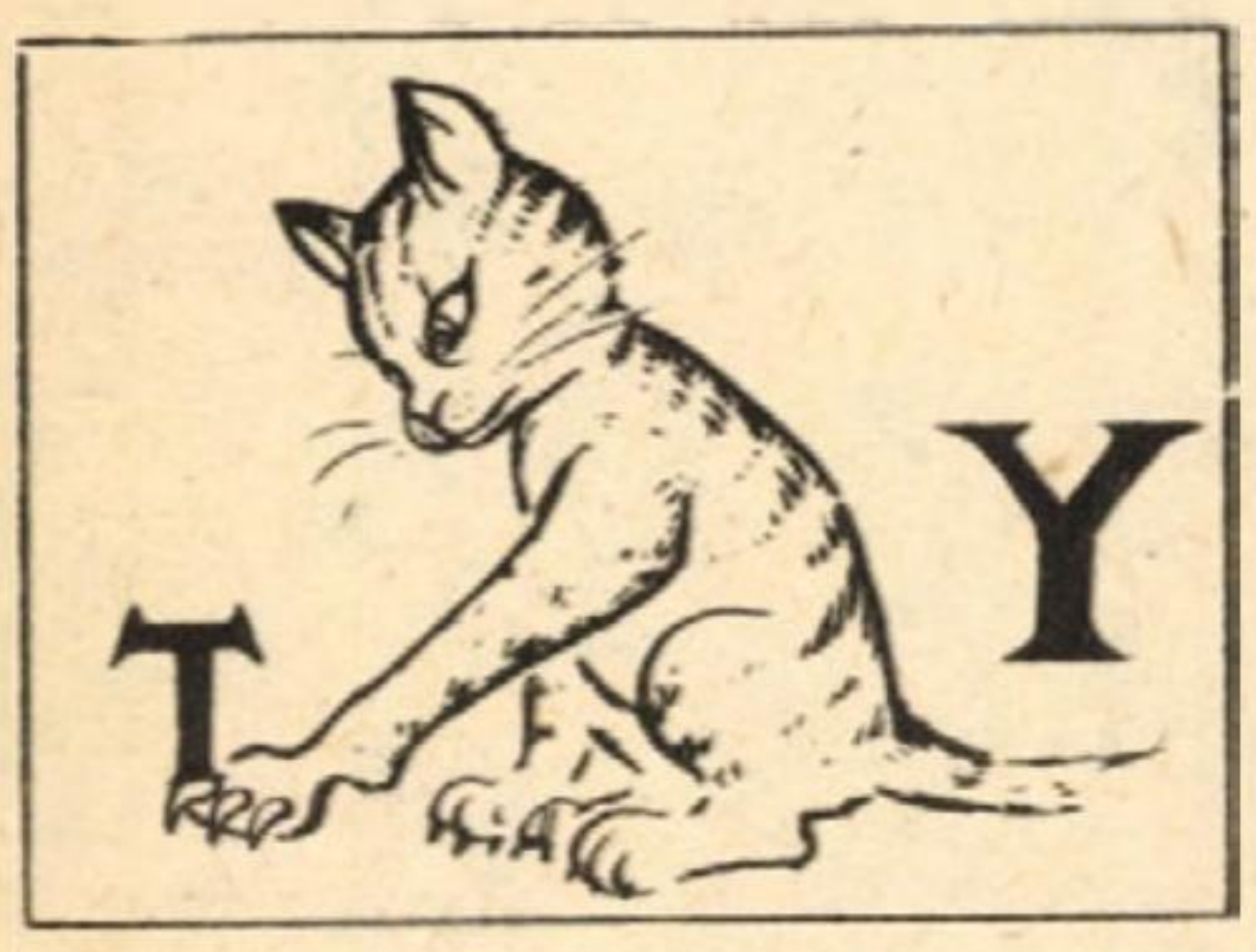

Takarmány

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Lőrinczi Ágnes, Bp. XIV., Nagy Lajos király útja 88/a.
Ifj. Veres Lajos, Bp. II., Herman Ottó u. 19/b.
Komlósi Mihályné, Orosháza, Posta u. 20.

181. REJTVÉNYÜNK

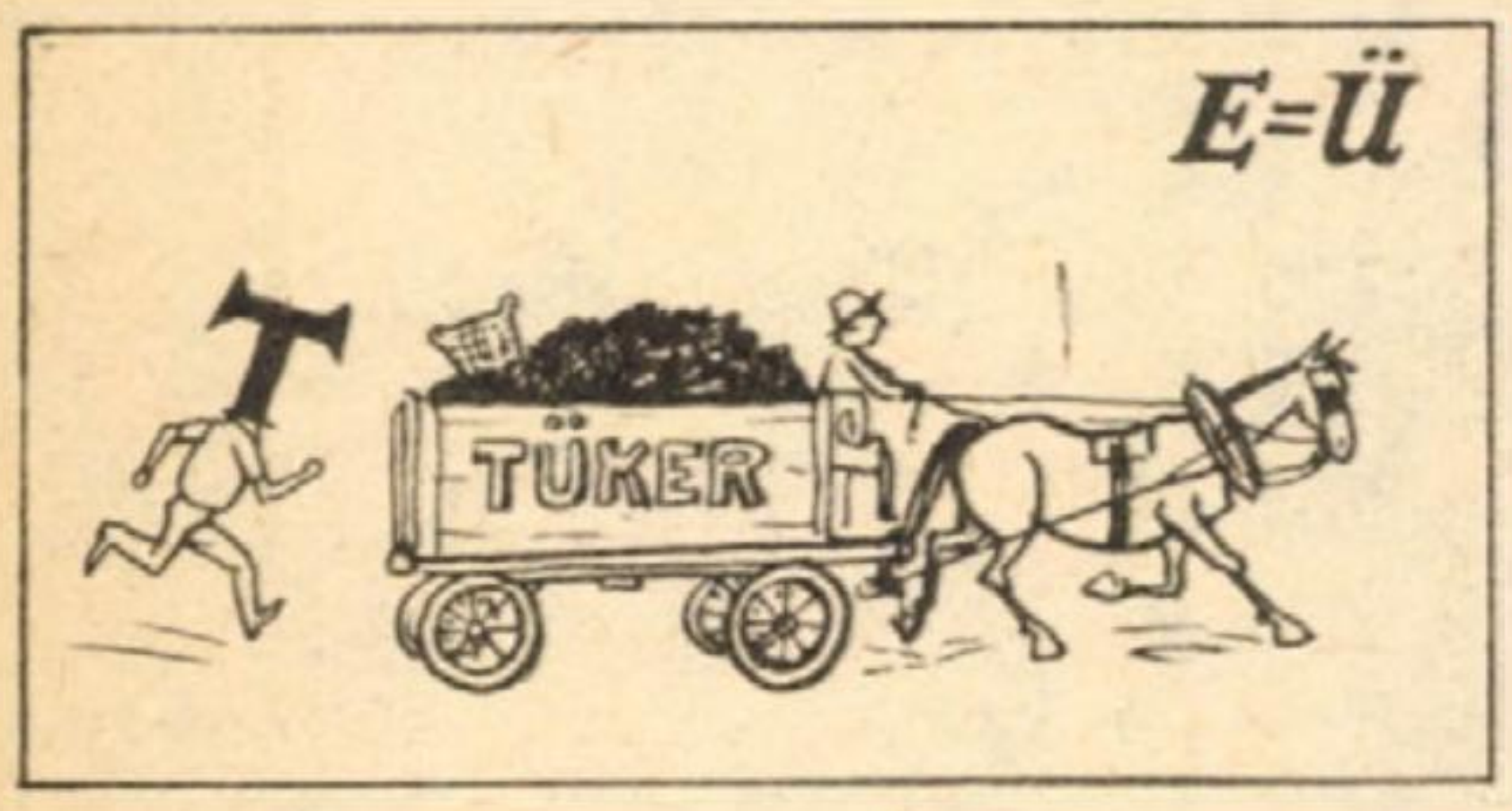

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb június 21-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.2816/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

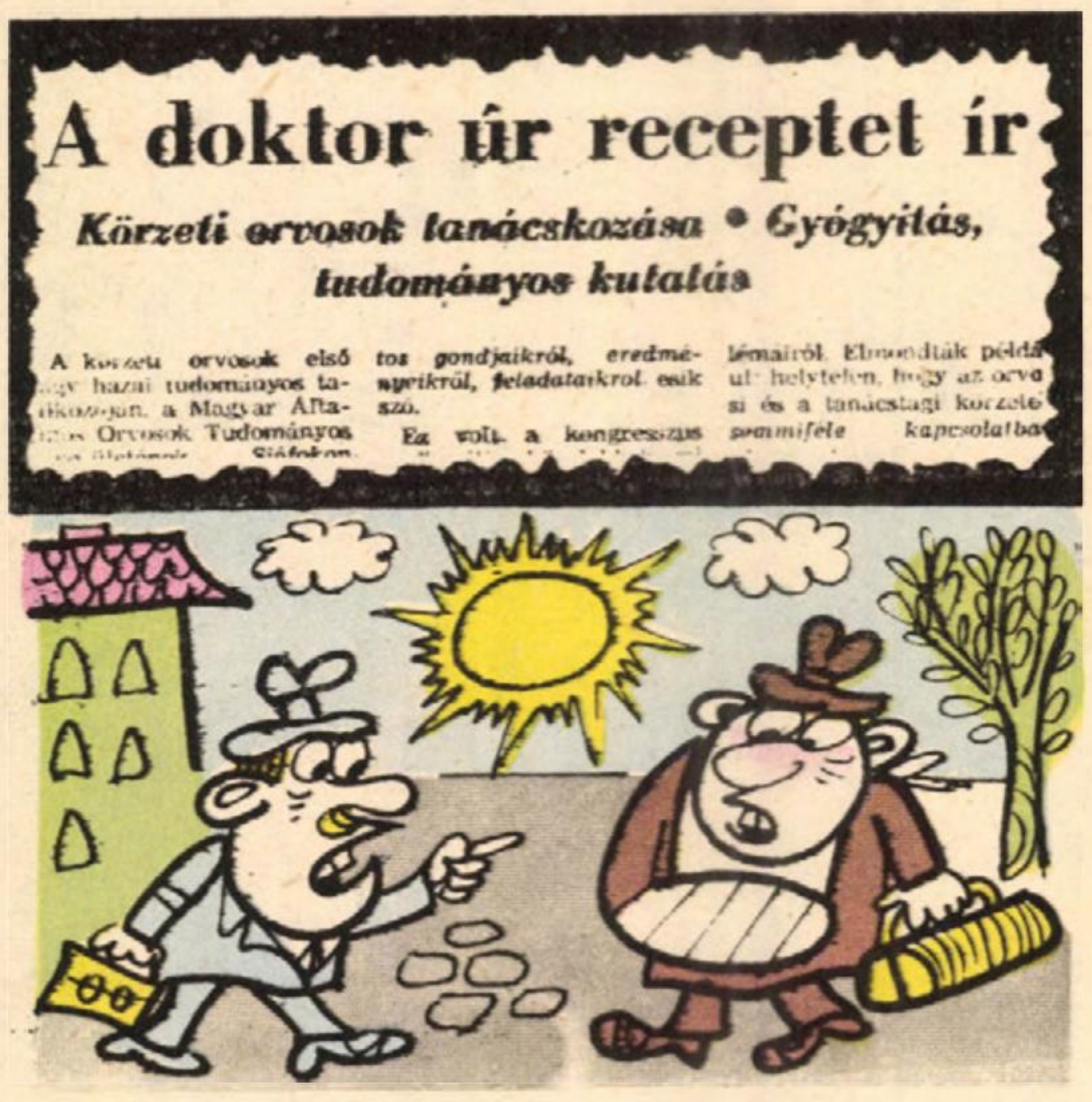
A doktor úr receptet ír
Körzeti orvosok tanácskozása • Gyógyítás, tudományos kutatás

– Mi baja, doktor úr? Baleset? Karambol?
– Nem, receptírás . . .

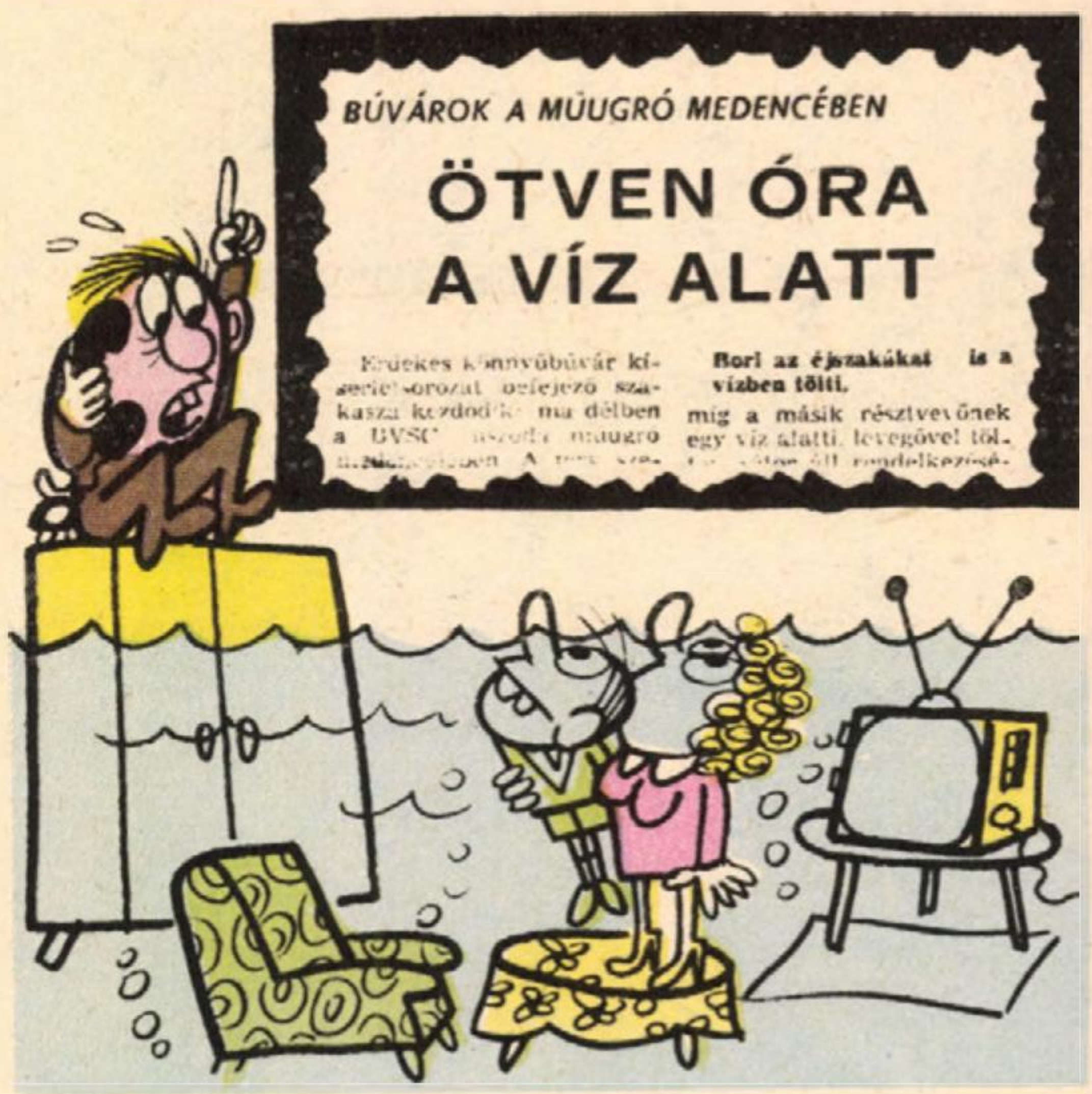
BÚVÁROK A MŰUGRÓ MEDENCÉBEN
ÖTVEN ÓRA A VÍZ ALATT

– Küldjék már azt a szerelőt, mert megdöntjük a víz alatti rekordot!

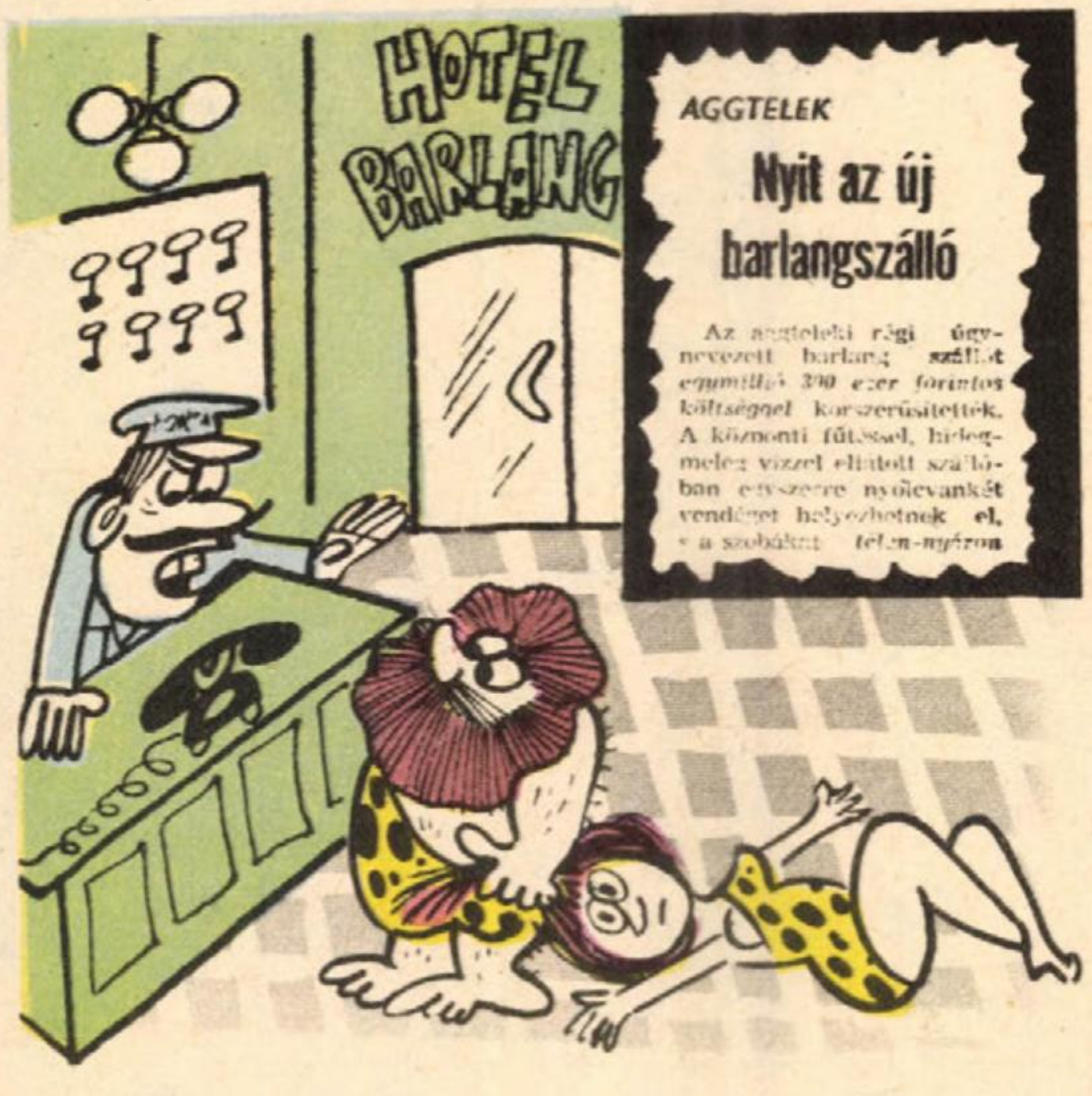
HOTEL BARLANG
AGGTELEK
Nyit az új barlangszálló

– Sajnálom, hölgyet felvinni tilos!

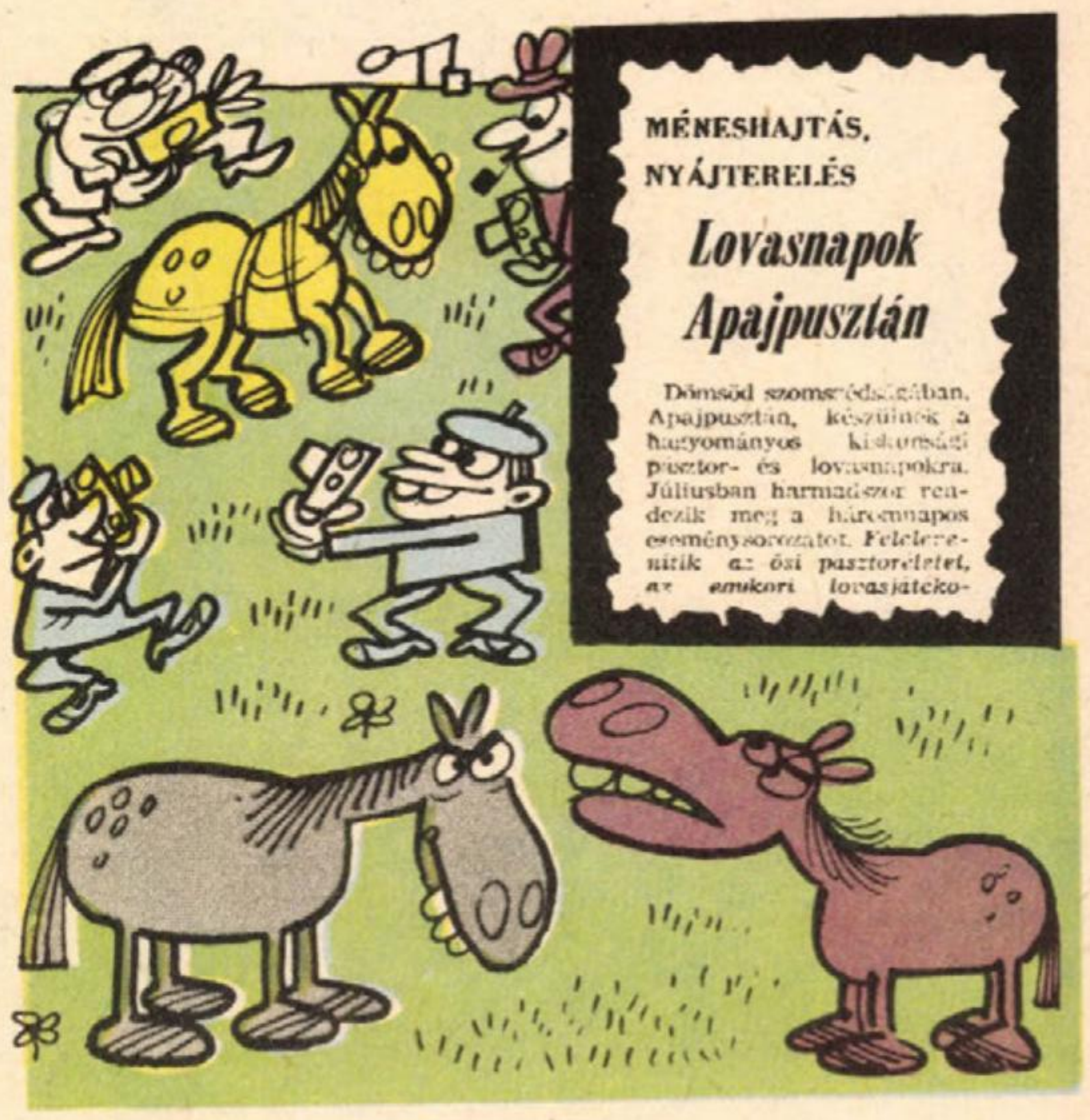
MÉNESHAJTÁS, NYÁJTERELÉS
Lovasnapok Apajpusztán

– Tehetségtelen, de kitűnő fényképarca van . . .

Női foci

Amint tudják, női foci veszi nálunk kezdetét,
s nem egy csinos bokát rúgnak most tavasztól kezdve szét.
A gyengébb nem nagy tömegben jár majd meccsre
s evégett
jól teszi a férj, ha korán megfőzi az ebédet.

Ám a férjnek igazán csak akkor főhet a feje,
ha teszem azt, nem szurkoló, de focista a neje.
Cipelheti a ház ura a felmosó vödröket,
mert a tisztelt párja csak a focipályán söpröget.

Néha leken a bírónak, mikor az a csípőjét
méregeti, nem pediglen a góllövő cipőjét.
Máskor meg a Kaméliás hölgy hevével vetekszik,
ha a tizenegyes pontján haldokolni lefekszik.

Igen tisztelt férfitársak! Tudom én, hogy nézni jó,
amidőn a hölgyek lábán száll a sárga bőrgolyó,
mégis, ami minket illet; öreg, dacos tölgyeket:
maradunk a bevált úton
s továbbra is a Körúton
bámuljuk az aranylábú hölgyeket.

Fülöp György

UNALOM

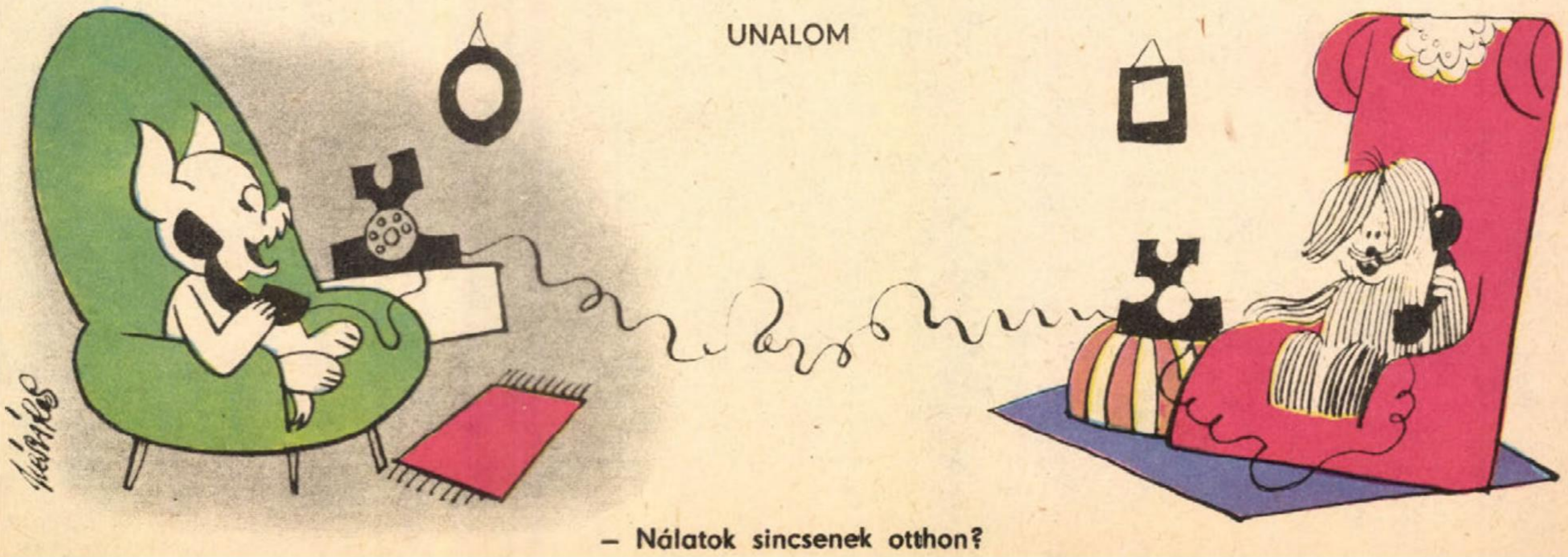

– Nálatok sincsenek otthon?

A PÁLYA SZÉLÉN

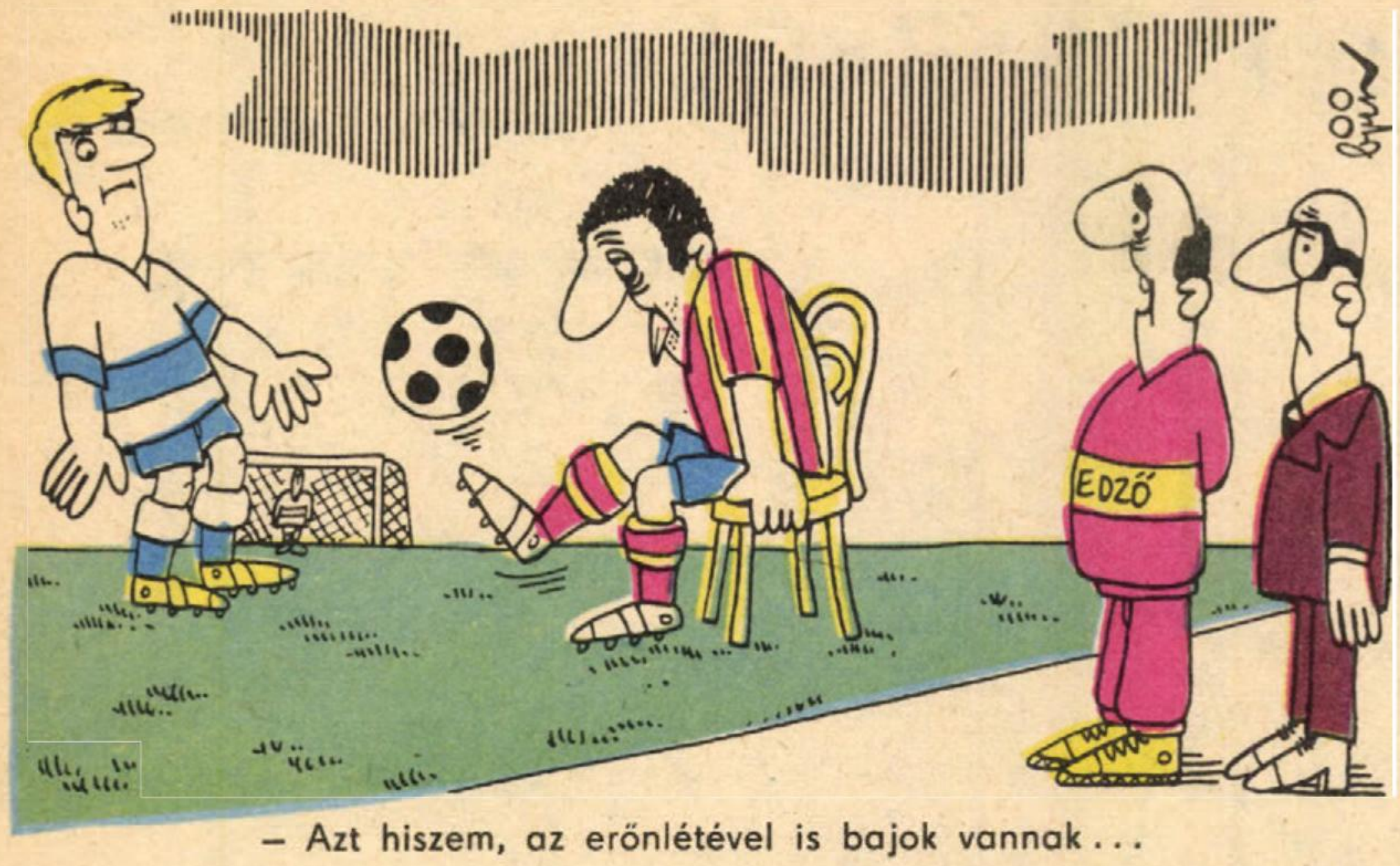

– Azt hiszem, az erőnlétével is bajok vannak...

A KIS EZERMESTER

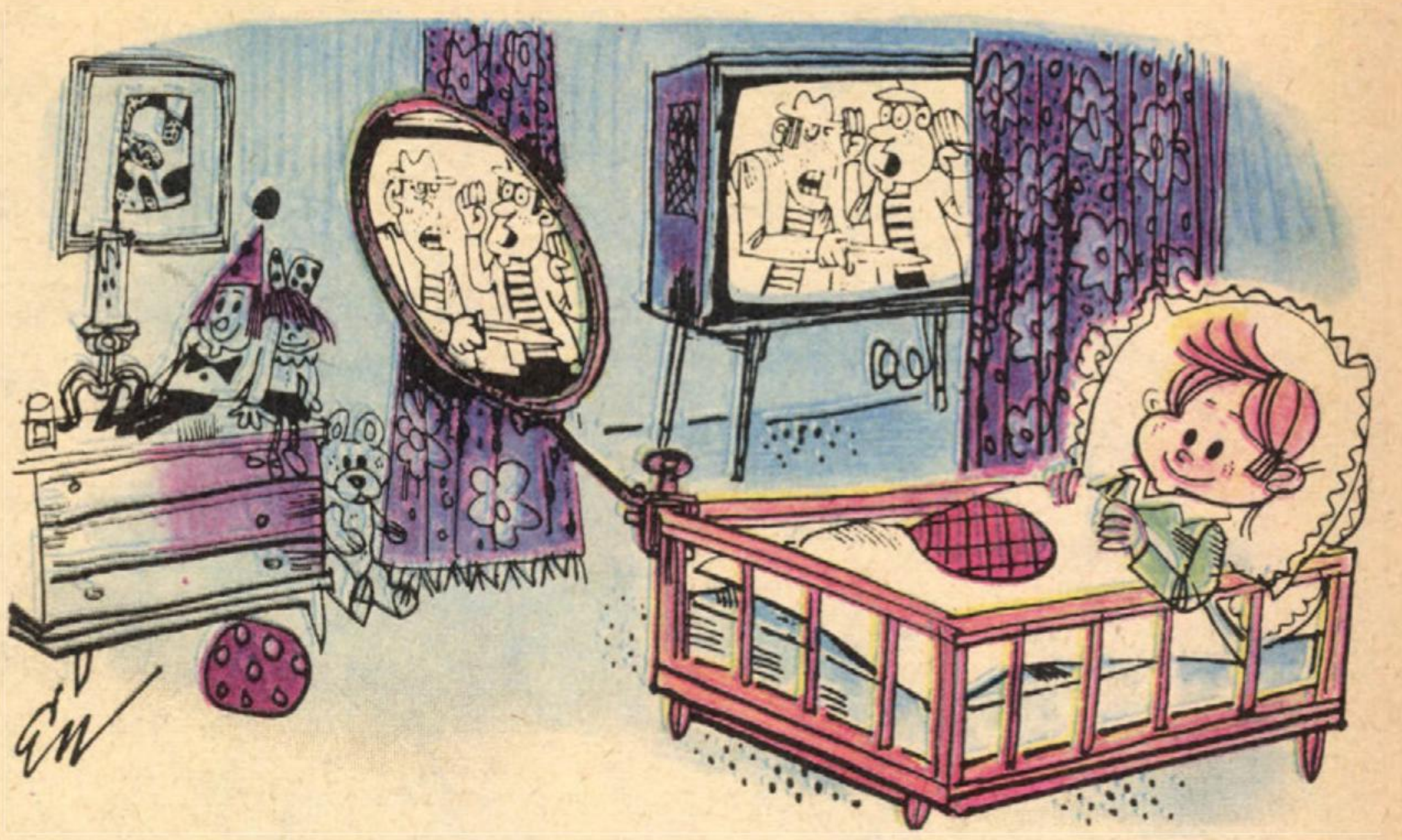

MINIKORSZAK

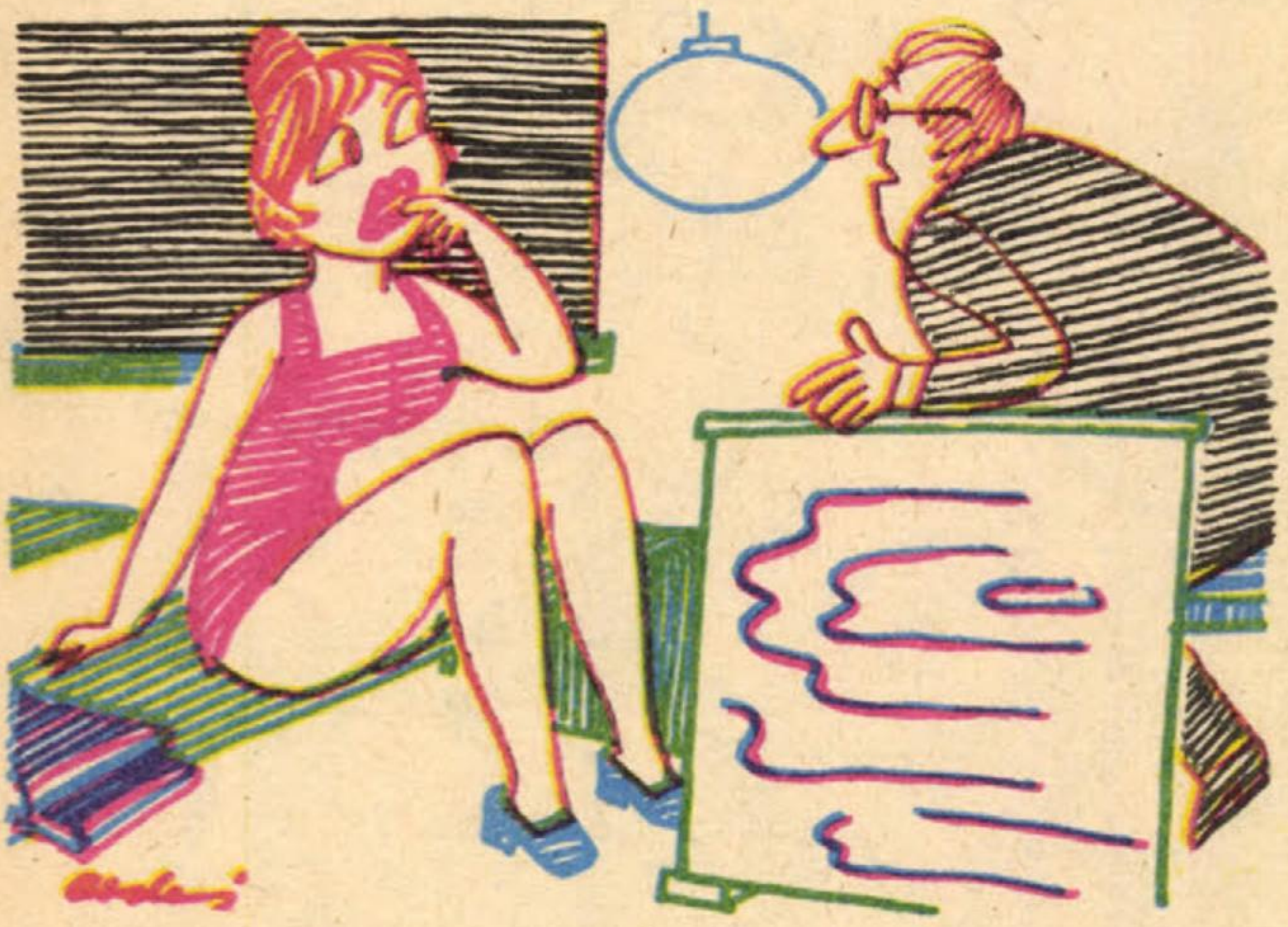

– A miniszoknya nem minden, kisasszony, tanulnia is kellett volna...

VADÁSZKALAND

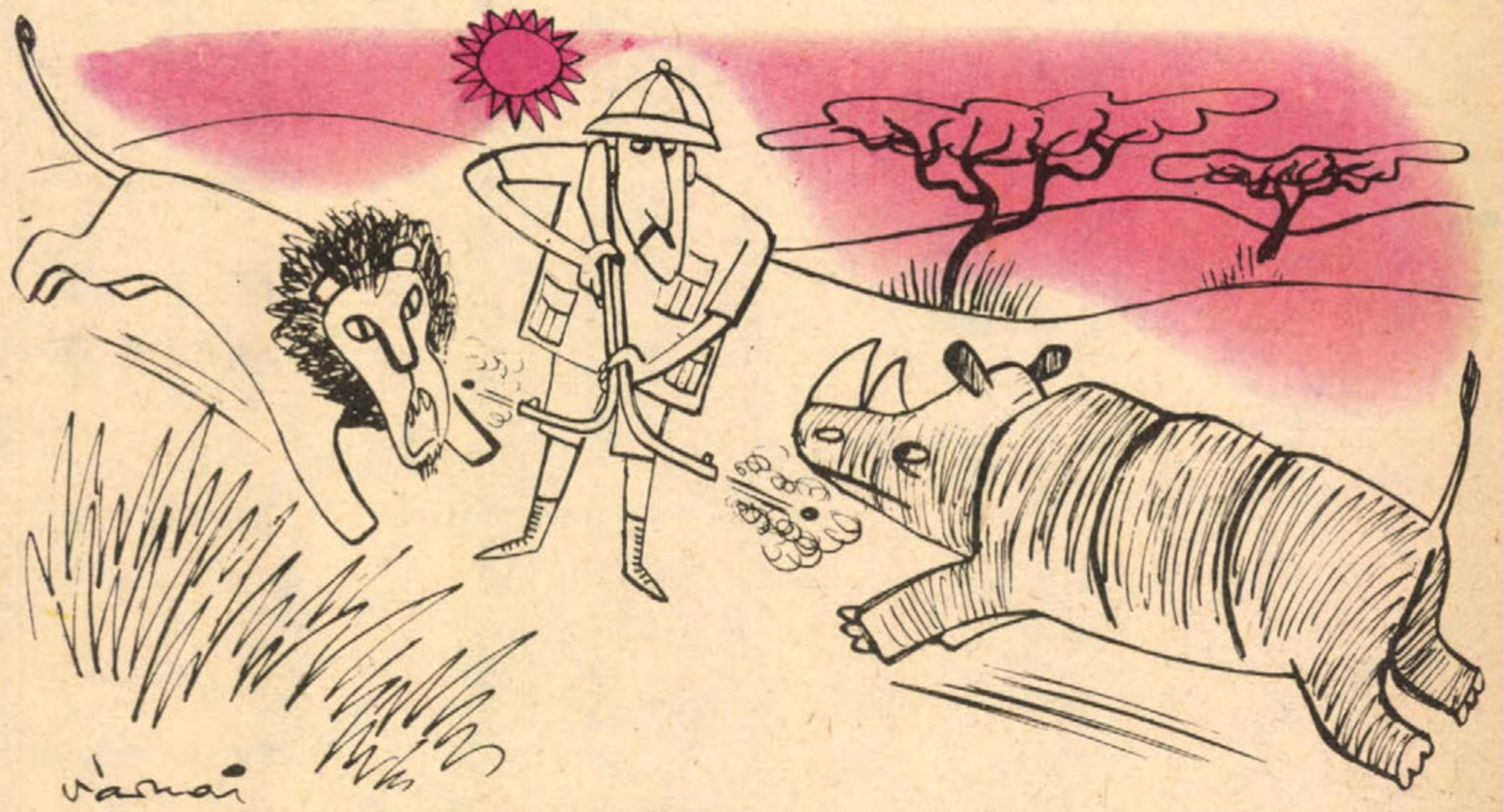

REMEK FÉRJ

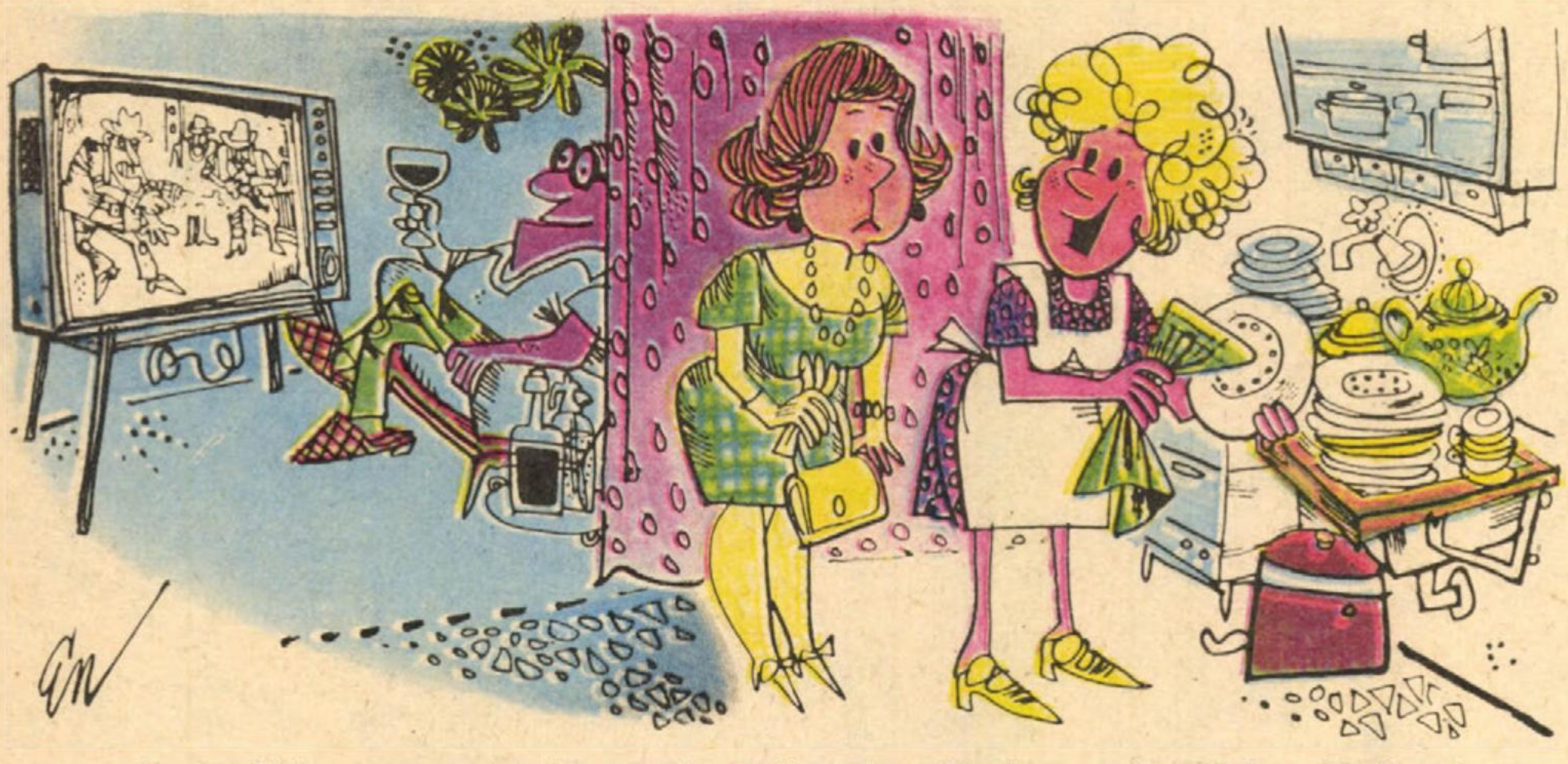

– Az én férjem egy angyal, reggel mindig elmeséli, hogy mit adtak a tévében!...

GYENGÉD FIGYELMEZTETÉS

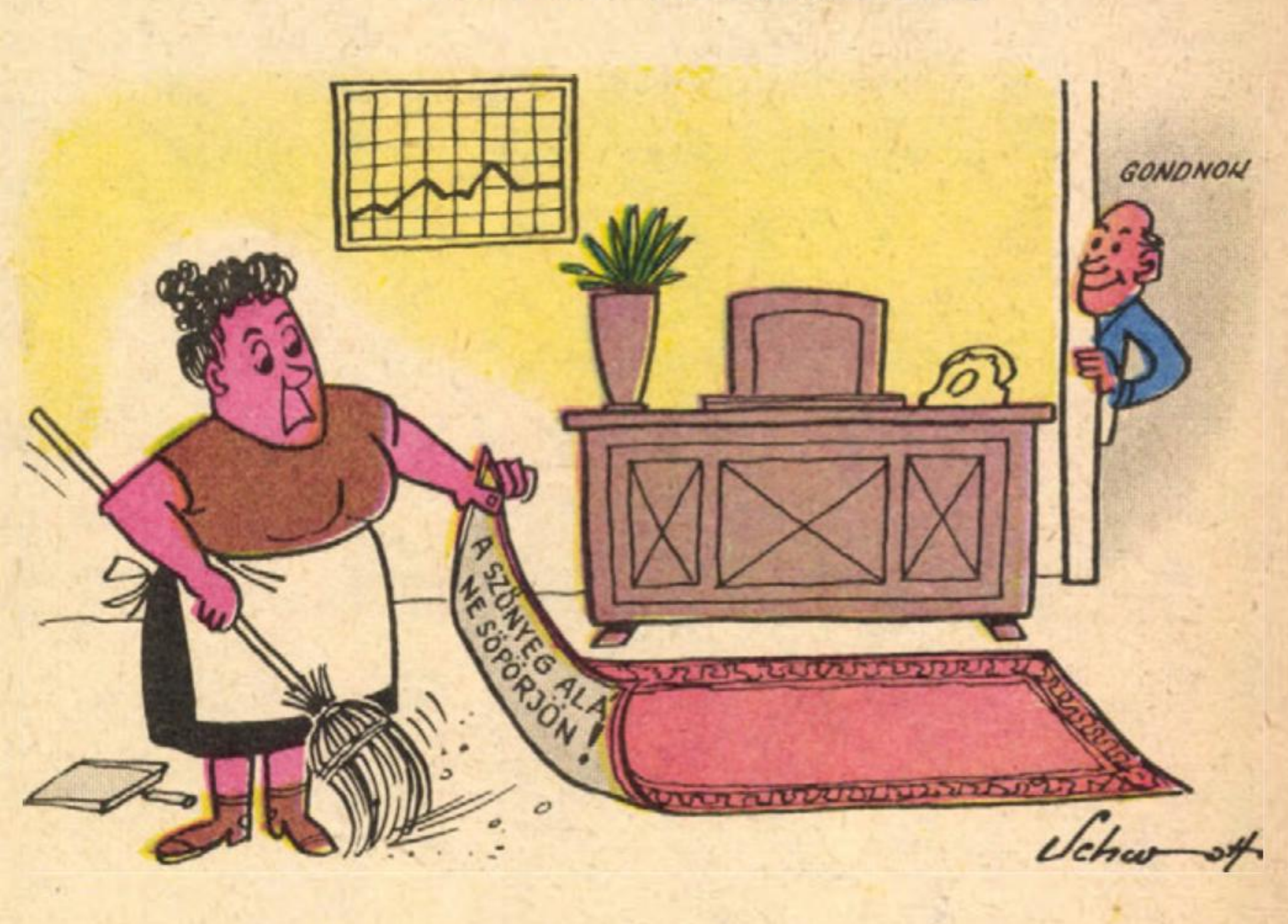
GONDNOK
A SZŐNYEG ALÁ NE SÖPÖRJÖN!

SZIVÓS ÜGYFÉL

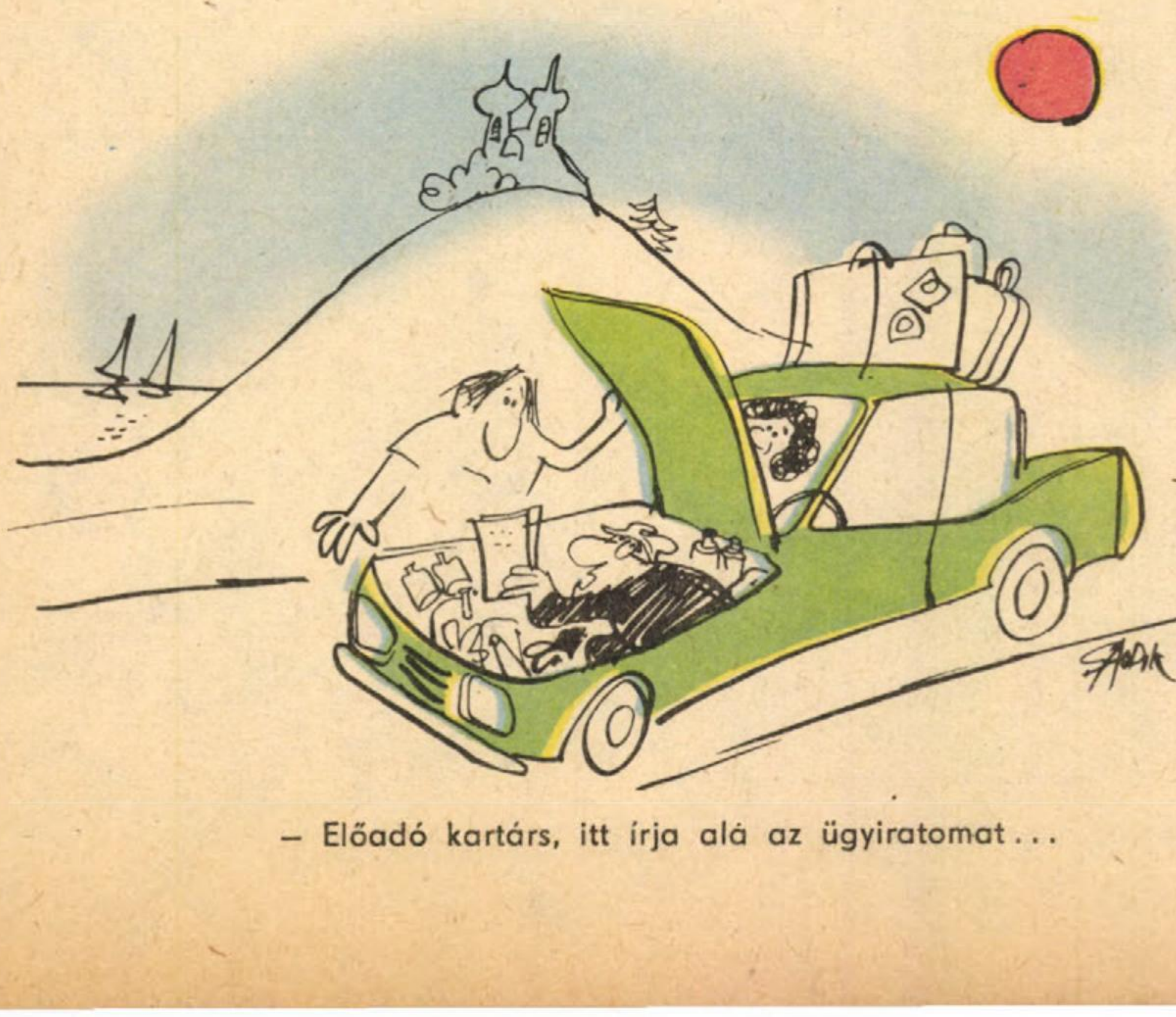

– Előadó kartárs, itt írja alá az ügyiratomat...

ZAJOS GYEREKJÁTÉKOK

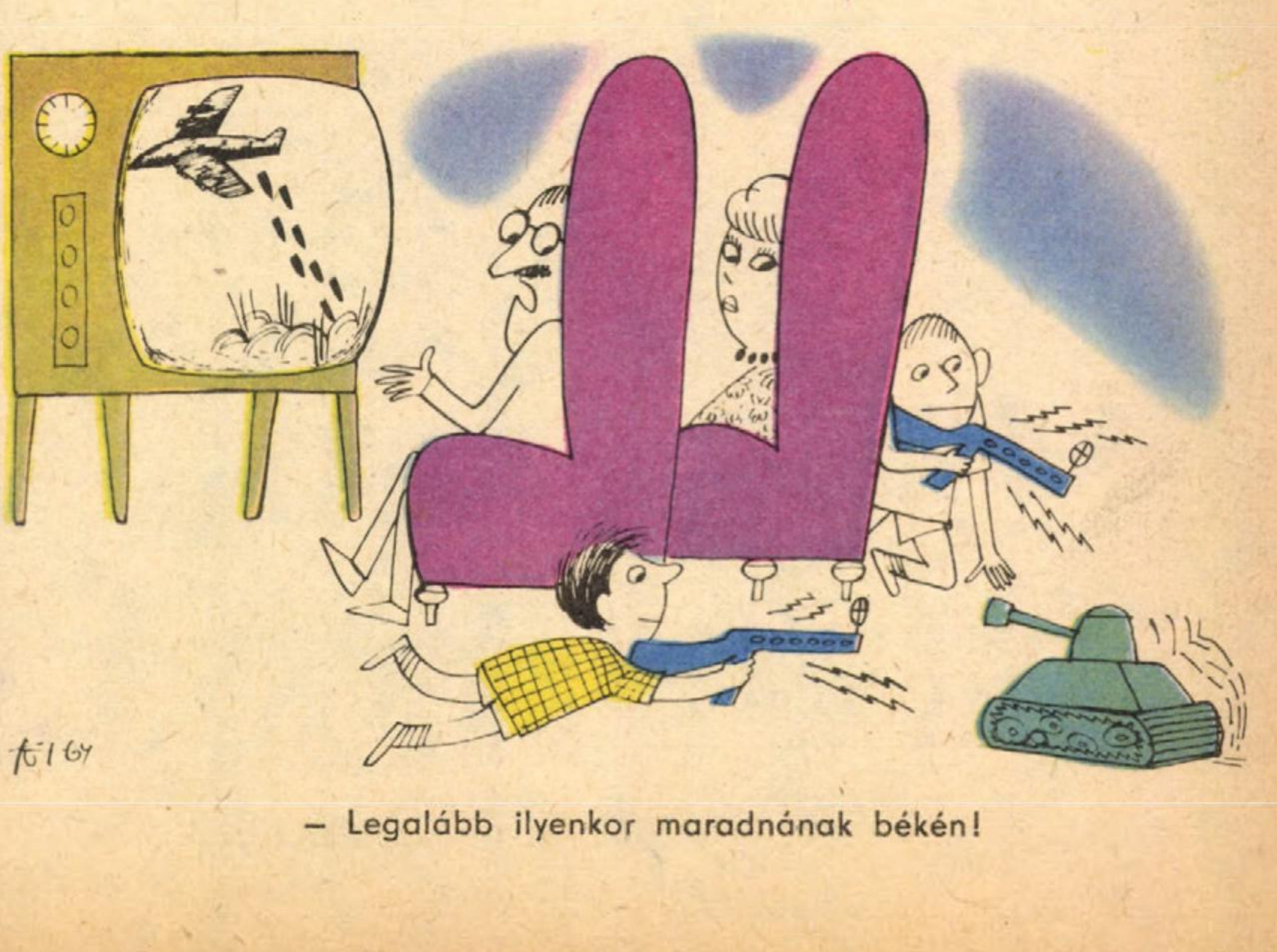

– Legalább ilyenkor maradnának békén!